

Διδασκαλίες και πρακτικές από το 100 μ.Χ. έως το 1500 μ.Χ

BibleWayPublishing

Δήλωση Προέδρου

Η BibleWay Publishing είναι μια μη κερδοσκοπική Βιβλική διακονία. Η κύρια εστίασή του είναι στους ιστότοπους και τα ψηφιακά βιβλία του International Bible Knowledge Institute. Ο στόχος του IBKI είναι να κάνει τα μαθήματα της Αγίας Γραφής διαθέσιμα σε όποιον ενδιαφέρεται να μάθει περισσότερα για τον Θεό και το θέλημά Του. Οι φοιτητές ΔΕΝ απαιτείται να παρακολουθήσουν το Ινστιτούτο για να αποκτήσουν πιστοποιητικό ή δίπλωμα. Αυτά τα μαθήματα μπορούν να μελετηθούν διαδικτυακά ή σε τάξεις, από το Zoom, να μεταφορτωθούν σε ψηφιακές συσκευές, να σταλούν με email, να εκτυπωθούν ή να χρησιμοποιηθούν από άτομα, ομάδες ή εκκλησίες στην ευαγγελική τους διακονία. Το IBKI δεν είναι διαπιστευμένο ίδρυμα.

Σας συνιστούμε να μελετήσετε την Αγία Γραφή σας για να προσδιορίσετε την ακρίβεια όσων αναφέρονται σε αυτά τα μαθήματα ή από οποιαδήποτε άλλη πηγή. Τα «σχόλια» που παρουσιάζονται στα μαθήματα του Διεθνούς Ινστιτούτου Βιβλικής Γνώσης (IBKI) είναι οι απόψεις των συγγραφέων ή των μεταγλωττιστών. Οι απόψεις βρίσκουν συχνά τον δρόμο τους σε μαθήματα ήχου, βίντεο και έντυπων γραμμών, καθώς και σε σχολιασμούς της Αγίας Γραφής. και, στις διδασκαλίες των κηρύκων, των λειτουργών, των ποιμένων, των ιερέων και των ραβίνων.

Θα πρέπει πάντα να επαληθεύετε όλα τα σχόλια, τις απόψεις και τις διδασκαλίες αυτών, καθώς είναι ΔΙΚΗ ΣΑΣ ευθύνη να αναζητάτε, να γνωρίζετε και να κάνετε το θέλημα του Θεού.

Για να ελέγξετε την αλήθεια οποιασδήποτε διδασκαλίας, διαβάστε διάφορες μεταφράσεις της Γραφής και συμβουλευτείτε λεξικά και λεξικά της Αγίας Γραφής για να μάθετε τη σημασία άγνωστων λέξεων ή φράσεων. Να είστε προσεκτικοί με τους ορισμούς του λεξικού, καθώς τα λεξικά δίνουν τη σημασία των λέξεων και των φράσεων από την αρχική γλώσσα στην τρέχουσα χρήση.

Η σημασία των λέξεων και των φράσεων αλλάζει με την πάροδο του χρόνου. Επίσης, πολλές ελληνικές λέξεις μπορούν να μεταφραστούν σε μία λέξη, γεγονός που μπορεί να αλλοιώσει την αρχική σημασία.

Είθε να επιτρέψετε στον Θεό να σας καθοδηγήσει στη μελέτη του Αγίου Λόγου Του, της Αγίας Γραφής.

Η IBKI χορηγεί άδεια λήψης και αναπαραγωγής για μη εμπορικούς σκοπούς των μαθημάτων τους στο σύνολό τους. Μη διστάσετε να μοιραστείτε αλλά να μην πουλήσετε, να αλλάξετε ή να χρεώσετε βιβλία ή μαθήματα.

Randolph Dunn, Πρόεδρος

Βιβλικές Διδασκαλίες και Πρακτικές Από το 100 μ.Χ. έως το 1500 μ.Χ

Ράντολφ Νταν

Εισαγωγή

Πολλές μη βιβλικές διδασκαλίες, πρακτικές και ερμηνείες έχουν τις ρίζες τους σε πρακτικές των μυστικιστικών και μυθολογικών θρησκειών και εισήχθησαν γύρω στο 100 μ.Χ. Αυτή η μελέτη προσδιορίζει μερικές από αυτές τις πρώιμες διδασκαλίες και ερμηνείες. Ίσως έχετε παρατηρήσει παραλλαγές μερικών από αυτά στην πράξη σήμερα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

1. Εάν οι Χριστιανοί δεν είναι επιμελείς στη μελέτη της Βίβλου, αλλά βασίζονται στους κήρυκες τους για να κάνουν την ερμηνεία τους για αυτούς, μπορεί να πιστεύουν πράγματα που ακούγονται σωστά αλλά είναι μόνο εν μέρει αληθινά.
2. Σε μια γενιά το λάθος μπορεί να εισχωρήσει σε πρακτικές και πεποιθήσεις
3. Το να παραθέτει κανείς μια προσωπική άποψη «πατέρων της εκκλησίας» σχετικά με μια βιβλική αλήθεια για να αποδείξει τη δική του πεποίθηση δεν είναι το ίδιο με το να παραθέτει τη Βίβλο.
4. Κανείς δεν έχει τέλεια κατανόηση του μηνύματος του Θεού, παρόλο που είναι πρόθυμος να πεθάνει για την πίστη του.
5. Κάθε Χριστιανός πρέπει να μελετήσει τη Βίβλο του, να αμφισβητήσει την πίστη ή την κατανόησή του και να είναι πρόθυμος να πάει εκεί που τον οδηγεί το μήνυμα του Θεού.
6. Πολλές σημερινές πεποιθήσεις, απόψεις ή δόγματα έχουν τις ρίζες τους σε κάποια διδασκαλία των «πατέρων της εκκλησίας». Πολλοί από τους οποίους δεν απέρριψαν όλες τις ειδωλολατρικές ή γνωστικές πεποιθήσεις τους. Μάλιστα, μερικοί μελέτησαν με μεγάλη λεπτομέρεια τα γραπτά των προγενέστερων «πατέρων της εκκλησίας», π.χ., του Ιγνατίου Αντιοχείας, του Πολύκαρπου της Σμύρνης και του Αυγουστίνου (ίσως περισσότερο από τα γραπτά των αποστόλων) για τη διαμόρφωση των πεποιθήσεών τους.

Περιεχόμενα

1. Πρώτος Αιώνας
2. Πατέρες της Εκκλησίας
3. Γνωστικισμός
4. Ιεραρχία της Εκκλησίας
5. Μεσαίωνας

Κεφάλαιο 1

Πρώτοι Αιώνες

Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατά την ομοίωσή Του, εννοώντας πιθανώς τη φύση Του. που είναι αγάπη, αλήθεια, καλοσύνη, ελεήμων, ειρηνικός, πράος, ταπεινός, δίκαιος, άγιος και συγχωρητικός. Μετά τη δημιουργία του ο άνθρωπος έζησε στην Εδέμ, έναν παράδεισο που δημιουργήθηκε για αυτόν, και μεταξύ των άλλων δημιουργημάτων του Θεού χωρίς αμαρτία μια αρμονική σχέση με τον Θεό. Όλοι είμαστε πολύ εξοικειωμένοι με το αμάρτημά τους της ανυπακοής και τις συνέπειές του. Εκδιώχθηκαν από τον παράδεισο και χωρίστηκαν από τον Θεό. (Γένεση 1-3)

Ο άνθρωπος θα έμενε σε αυτή τη χωρισμένη κατάσταση έως ότου ένας λυτρωτής του παρείχε την ευκαιρία να συγχωρεθεί και να συμφιλιωθεί με τον Θεό. Ο Θεός δεν εγκατέλειψε ούτε εγκατέλειψε τον άνθρωπο γιατί βλέπουμε στη Γένεση 4 [αφού ο Αδάμ και η Εύα εκδιώχθηκαν από την Εδέμ] ότι τόσο ο Κάιν όσο και ο Άβελ πρόσφεραν προσφορές (αφιερώματα, δώρα, δώρα) στον Θεό. Η προσφορά του Άβελ ήταν αποδεκτή από τον Θεό, ενώ του Κάιν όχι. Ο Θεός μίλησε ακόμη και με τον δωρητή της απαράδεκτης προσφοράς.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια η αμαρτία γινόταν πιο διαδεδομένη «Και ο Ιεχωβά είδε ότι η κακία του ανθρώπου ήταν μεγάλη στη γη, και ότι κάθε φαντασία των σκέψεων της καρδιάς του ήταν μόνο κακή συνέχεια. Και μετάνιωσε ο Ιεχωβά (μετάνιωσε -ESV, ο Κύριος λυπήθηκε-RSV, λυπήθηκε-NIV) που είχε φτιάξει τον άνθρωπο στη γη, και τον στεναχώρησε στην καρδιά του». (Γένεση 6:5-6 ASV)

Ωστόσο, «ο Νώε ήταν ένας δίκαιος άνθρωπος, άμεμπτος στη γενιά του. Ο Νώε περπάτησε με τον Θεό». (Γένεση 6:9-10 RSV) Λίγα χρόνια μετά το θάνατο του Νώε, γεννήθηκε ο Αβραάμ. Ο Εβραίος συγγραφέας δηλώνει «Με πίστη ο Αβραάμ υπάκουσε όταν κλήθηκε να πάει σε έναν τόπο που έπρεπε να λάβει ως κληρονομιά. Και βγήκε, χωρίς να ξέρει πού πήγαινε. ... Διότι περίμενε με ανυπομονησία την πόλη που έχει θεμέλια, της οποίας ο σχεδιαστής και κατασκευαστής είναι ο Θεός». (Εβραίους 11:8-10 ESV)

Ενώ βρισκόταν στη Χαναάν, την περιοχή που θα λάμβαναν τελικά οι απόγονοί του ως κληρονομιά, «Ο άγγελος (αγγελιοφόρος – GWT) του Κυρίου κάλεσε τον Αβραάμ από τον ουρανό για δεύτερη φορά και είπε: «Ορκίζομαι στον εαυτό μου, δηλώνει ο Κύριος, ότι επειδή το έκανες αυτό και δεν απέκλεισες τον γιο σου, τον μοναχογιό σου, σίγουρα θα σε ευλογήσω και θα κάνω τους απογόνους σου πολυάριθμους σαν τα αστέρια στον ουρανό και σαν την άμμο στην ακτή οι απόγονοί σου θα κυριεύσουν τις πόλεις των εχθρών τους, και μέσω του απογόνου σου [ο απόγονος σημαίνει ένας] όλα τα έθνη στη γη θα ευλογηθούν, επειδή με υπάκουσες». (Γένεση 22:15-18) Ο απόστολος Παύλος αναφερόμενος σε αυτή την υπόσχεση δήλωσε «Σκεφτείτε τον Αβραάμ: «Πίστεψε στον Θεό και του αποδόθηκε ως δικαιοσύνη». Κατανοήστε, λοιπόν, ότι όσοι πιστεύουν [εμπιστεύονται στον Θεό και υπακούουν] είναι παιδιά του Αβραάμ. Η Γραφή προέβλεψε ότι ο Θεός θα δικαίωνε τους Εθνικούς με πίστη [στο ευαγγέλιο] και ανακοίνωσε το ευαγγέλιο εκ των προτέρων στον Αβραάμ: «Όλα τα έθνη θα ευλογηθούν μέσω σου [από το ευαγγέλιο]». Έτσι, όσοι έχουν πίστη [δράση που βασίζεται στην πίστη κάποιου] είναι ευλογημένοι μαζί με τον Αβραάμ, τον άνθρωπο της πίστης». (Γαλάτες 3:6-9)

«Έρχεται καιρός», δηλώνει ο Κύριος, «όταν θα κάνω μια νέα διαθήκη με τον οίκο του Ισραήλ και με τον οίκο του Ιούδα. Δεν θα είναι σαν τη διαθήκη που έκανα με τους προπάτορές τους [διαθήκη που δόθηκε από τον Θεό μέσω του Μωυσή] όταν τους έπιασα από το χέρι για να τους οδηγήσω έξω από την Αίγυπτο... Αυτή είναι η διαθήκη που θα κάνω με τον οίκο του Ισραήλ μετά από εκείνο τον καιρό», δηλώνει ο Κύριος. «Θα βάλω τον νόμο μου στο μυαλό τους και θα τον γράψω στις καρδιές τους [όχι νεκροί σαν πέτρινες πλάκες αλλά στη διάνοια, στο μυαλό ή στην καρδιά ενός ζωντανού όντος]. Θα είμαι ο Θεός τους, και αυτοί θα είναι λαός μου». ... Διότι θα συγχωρήσω την κακία τους και δεν θα θυμάμαι πια τις αμαρτίες τους» (Ιερεμίας 31:31-34). Συγχώρεση - τι τεράστια διαφορά μεταξύ των δύο διαθηκών.

Μπορούμε να δούμε τα θεμέλια που τίθενται για την εκπλήρωση της προφητείας του Ιερεμία στην απάντηση του Πέτρου στην ερώτηση που θέτει ο Ιησούς στα πιο κοντινά του πρόσωπα, στους αποστόλους του. Ποιος λες ότι είμαι;

Εκκλησία του Χριστού

Ο Πέτρος απάντησε: «Εσύ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος». ... Ο Ιησούς δήλωσε «σε αυτόν τον βράχο [το γεγονός ότι ο Ιησούς ήταν ο Υιός του ζωντανού Θεού] θα οικοδομήσω την εκκλησία μου» [να συγκεντρώσω για τον εαυτό μου μια συνέλευση, ένα σώμα ή μια ομάδα υπάκουων, έμπιστων και πιστών ακολούθων]. (Ματθαίος 16:16-18)

Μετά την προδοσία Του και είτε κατά τη διάρκεια είτε μετά το τελευταίο Πάσχα Του, ο Ιησούς, ως διαθέτης, έβαλε τους αποστόλους Του στη βασιλεία Του. «Είστε αυτοί που σταθήκατε δίπλα μου στις δοκιμασίες μου. Και σας παραχωρώ ένα βασίλειο [διατίθεμη: NT: Strong's #1303 για να τοποθετήσετε ξεχωριστά, να διαθέσετε, να τακτοποιήσετε, να διορίσετε, να διαθέσετε, τις δικές σας υποθέσεις ή κάτι που ανήκει σε κάποιον από διαθέτη], όπως ο Πατέρας μου το έδωσε εμένα, για να φάτε και να πιείτε στο τραπέζι μου στο βασίλειό μου και να καθίσετε σε θρόνους, κρίνοντας τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ». (Λουκάς 22:28-30)

Λίγο καιρό, λίγο πάνω από 50 ημέρες, αργότερα ο Πέτρος και οι άλλοι απόστολοι δήλωσαν: «Γι' αυτό ας είναι σίγουρος όλος ο Ισραήλ γι' αυτό: ο Θεός έκανε αυτόν τον Ιησού, τον οποίο σταυρώσατε, Κύριο και Χριστό [Μεσσία]». Όταν ο κόσμος το άκουσε αυτό, αποκαρδιώθηκε και είτε στον Πέτρο και στους άλλους αποστόλους: «Αδελφοί, τι να κάνουμε;». Ο Πέτρος απάντησε: «Μετανοήστε¹ και να βαπτιστεί [χρησιμοποιείται η ελληνική λέξη βαπτίζω (βυθισμένος), αντί ραντίζω (πασπαλίζω), cheo (έκχυση) ή προσ-χούσις (αποφασισμός). Επομένως, «βαπτισμένος» σημαίνει βύθιση], ο καθένας σας, στο όνομα² του Ιησού Χριστού [από την εξουσία] για τη συγχώρεση [άφεση, κάθαρση] των αμαρτιών σας [όπως ακριβώς προφήτεψε ο Ιερεμίας]. Και θα λάβετε το δώρο του Αγίου Πνεύματος. Η υπόσχεση είναι για εσάς και τα παιδιά σας [τους Εβραίους] και για όλους όσους είναι μακριά [τους Εθνικούς] — για όλους όσους ο Κύριος ο Θεός μας θα καλέσει [μέσω του ευαγγελίου του Χριστού].” Με πολλά άλλα λόγια τους προειδοποίησε· και παρακάλεσε «Σώστε τους εαυτούς σας από αυτή τη διεφθαρμένη [κακή] γενιά βαφτίστηκαν (βυθίστηκαν CJB) και περίπου τρεις χιλιάδες προστέθηκαν στον αριθμό τους (Πράξεις 2:36-41).

Έτσι, αυτοί οι περίπου τρεις χιλιάδες που «δέχτηκαν το μήνυμα και βαφτίστηκαν» προστέθηκαν σε εκείνους στους οποίους ο Ιησούς παραχώρησε τη βασιλεία - σε αυτούς που στάθηκαν δίπλα Του κατά τη διάρκεια των δοκιμασιών Του. Έτσι, βλέπουμε ένα βασίλειο που μεγαλώνει, μια εκκλησία. [ανατρέξτε στις Πράξεις 2:27-30]

Η ιεραποστολική δράση των Αποστόλων, συμπεριλαμβανομένου του Παύλου της Ταρσού, διέδωσε τον Χριστιανισμό σε πόλεις σε όλο τον ελληνιστικό [ελληνικό] κόσμο, όπως η Αλεξάνδρεια και η Αντιόχεια, καθώς και στη Ρώμη και ακόμη και πέρα από τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Οι Χριστιανοί συνέχισαν να σέβονται τις Εβραϊκές Γραφές, χρησιμοποιώντας τη μετάφραση των Εβδομήκοντα που ήταν σε γενική χρήση μεταξύ των ελληνόφωνων, ή τα

¹NOT ένα απλό συναίσθημα? δεν έχει την αβεβαιότητα των διαθέσεων και των συναισθημάτων. Δεν είναι μια απλή αλλαγή του καιρού της ψυχής. Είναι μια ευδιάκριτη αλλαγή της εστίασης της νοημοσύνης. φέρει μαζί του μια κίνηση της θέλησης. με λίγα λόγια, είναι μια επανάσταση στο ίδιο το έδαφος της ύπαρξης του ανθρώπου» (The Pulpit Commentary, τ. 18, σελ. 66 που παρατίθεται στο REFLECTIONS #515 Al Maxey, 3 Ιανουαρίου 2012)

²Ανατρέξτε στη μελέτη thebiblewayonline.com στο όνομα Ιησούς

Targums, με μερικά από τα δικά τους γραπτά να προστεθούν σε αυτήν, χρησιμοποιήθηκαν μεταξύ των αραμαϊκόφωνων.

Η δόξα και η νίκη του Χριστιανισμού και η ραγδαία εξάπλωσή του προκάλεσαν φόβο και φθόνο στους Εβραίους ηγέτες. Άρχισαν να καταδιώκουν τους χριστιανούς, να ξεσηκώνουν τον απλό εβραϊκό λαό εναντίον τους και να τους κατηγορούν στις ρωμαϊκές αρχές με αποτελεσμακαταδίωξη.

Οι Εβραίοι έπιασαν τους Χριστιανούς, τους έριξαν στις φυλακές και τους σκότωσαν. Ο πρώτος που υπέφερε από τους Εβραίους στην Ιερουσαλήμ ήταν ο Στέφανος. Ήταν ο πρώτος από όλους τους βασανισθέντες επειδή κήρυττε για τον Σωτήρα. Οι Εβραίοι τον πέταξαν έξω από την πόλη και άρχισαν να τον λιθοβολούν μέχρι θανάτου. Προσευχήθηκε λέγοντας: «Κύριε Ιησού, δέξου το πνεύμα μου».³ και μετά με τα λόγια, «Κύριε, μη τους κρατάς αυτήν την αμαρτία», πέθανε.

Δολοφονώντας τον Στέφανο και πολλούς άλλους πιστούς, οι Εβραίοι δεν ήταν ακόμη σε θέση να αποδυναμώσουν την πίστη στον Χριστό. Αντίθετα, κάνοντας αυτό, άναψαν πολύ τη διάδοσή του στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ. Λόγω του διωγμού, οι Χριστιανοί διασκορπίστηκαν στην Ιουδαία, τη Σαμάρεια και άλλες χώρες, και παντού όπου πήγαιναν κήρυτταν για τον Κύριο Σωτήρα και τη διδασκαλία Του. Καμία δύναμη στον κόσμο δεν θα μπορούσε να σταματήσει τη νικηφόρα εξάπλωση του Χριστιανισμού, γιατί η πίστη στον Χριστό είναι η αληθινή πίστη. Η διδασκαλία του Χριστού είναι θεία διδασκαλία. Η ζωή σύμφωνα με την πίστη και τη διδασκαλία του Χριστού είναι μια αληθινά άγια ζωή, η Βασιλεία του Θεού. Ο Επουράνιος Πατέρας ενίσχυε τους πιστούς, ο Σωτήρας ήταν μαζί τους και παρηγορήθηκαν από το Άγιο Πνεύμα, τον Παρηγορητή. Βλέπε Πράξεις των Αποστόλων 6. 7; 8:1-2, 4. orthodoxphotos.com/readings/LG/persecution.shtml

«Ξέσπασε μεγάλος διωγμός εναντίον της εκκλησίας στην Ιερουσαλήμ και ο Σαούλ άρχισε να καταστρέφει την εκκλησία. Πηγαίνοντας από σπίτι σε σπίτι, έσυρε άντρες και γυναίκες και τους έβαλε στη φυλακή». (Πράξεις 8:3)

«Αυτή την εποχή περίπου ο βασιλιάς Ηρώδης συνέλαβε κάποιους που ανήκαν στην εκκλησία, με σκοπό να τους διώξει. Έβαλε τον Ιάκωβο, τον αδελφό του Ιωάννη, να θανατωθεί με σπαθί. Όταν είδε ότι αυτό άρεσε στους Ιουδαίους, συνέλαβε και τον Πέτρο. Αυτό συνέβη κατά τη διάρκεια της γιορτής των Αζύμων. Αφού τον συνέλαβε, τον έβαλε στη φυλακή, παραδίδοντάς τον να τον φυλάνε τέσσερις διμοιρίες από τέσσερις στρατιώτες το καθένα. Ο Ηρώδης σκόπευε να τον βγάλει για δημόσια δίκη μετά το Πάσχα». (Πράξεις 12:1-4 NIV)

Στα Λύστρα ήρθαν κάποιοι Εβραίοι από την Αντιόχεια και το Ικόνιο και κέρδισαν το πλήθος. Λιθοβόλησαν τον Παύλο και τον έσυραν έξω από την πόλη, νομίζοντας ότι ήταν νεκρός. (Πράξεις 14:19)

Στους Φιλίππους «όταν οι ιδιοκτήτες της δούλης συνειδητοποίησαν ότι η ελπίδα τους να βγάλουν χρήματα είχε χαθεί, άρπαξαν τον Παύλο και τον Σίλα και τους έσυραν στην αγορά για να αντιμετωπίσουν τις αρχές. Τους έφεραν ενώπιον των δικαστών και είπαν: «Αυτοί οι άντρες είναι Εβραίοι, και προκαλούν σάλο την πόλη μας υποστηρίζοντας έθιμα που είναι παράνομα για εμάς τους Ρωμαίους να δεχόμαστε ή να εφαρμόζουμε». Το πλήθος ενώθηκε στην επίθεση εναντίον του

³Ανατρέξτε στη μελέτη thebiblewayonline.com Body, Soul, and Spirit – Πού πάνε όταν πεθάνεις;

Παύλου και του Σίλα, και οι δικαστές διέταξαν να τους γδυθούν και να τους χτυπήσουν. Αφού τους μαστίγωσαν άγρια, τους έριξαν στη φυλακή και ο δεσμοφύλακας έλαβε εντολή να τους φυλάξει προσεκτικά. Μόλις έλαβε τέτοιες εντολές, τους έβαλε στο εσωτερικό κελί και έσφιξε τα πόδια τους στα κοντάκια». (Πράξεις 16:19-24)

Στη Θεσσαλονίκη «μερικοί από τους Ιουδαίους πείστηκαν και ενώθηκαν με τον Παύλο και τον Σίλα, όπως και ένας μεγάλος αριθμός θεοφοβούμενων Ελλήνων και όχι λίγες επιφανείς γυναίκες. Αλλά οι Εβραίοι ζήλευαν. Έτσι, συγκέντρωσαν μερικούς κακούς χαρακτήρες από την αγορά, σχημάτισαν όγλο και ξεκίνησαν ταραχές στην πόλη. Έτρεξαν στο σπίτι του Ιάσονα αναζητώντας τον Παύλο και τον Σίλα για να τους βγάλουν έξω στο πλήθος. Αλλά όταν δεν τους βρήκαν, έσυραν τον Ιάσονα και μερικούς άλλους αδελφούς μπροστά στους αξιωματούχους της πόλης, φωνάζοντας: «Αυτοί οι άνδρες που έχουν προκαλέσει προβλήματα σε όλο τον κόσμο ήρθαν τώρα εδώ και ο Ιάσοντας τους καλωσόρισε στο σπίτι του. Όλοι αυτοί αψηφούν τα διατάγματα του Καίσαρα, λέγοντας ότι υπάρχει ένας άλλος βασιλιάς, ο οποίος ονομάζεται Ιησούς ». Όταν το άκουσαν αυτό, το πλήθος και οι αξιωματούχοι της πόλης αναστατώθηκαν. Μετά έβαλαν τον Τζέισον και τους άλλους να δεσμευτούν και τους άφησαν να φύγουν». (Πράξεις 17:4-9)

«Υπήρξε μεγάλη αναταραχή στην Έφεσο σχετικά με την Οδό. Ένας αργυροχόος ονόματι Δημήτριος, ο οποίος κατασκεύαζε ασημένια ιερά της Άρτεμης, δεν έφερε καθόλου μικρή επιχείρηση για τους τεχνίτες. Τους κάλεσε μαζί, μαζί με τους εργάτες σε συναφή επαγγέλματα, και είπε: "Άνδρες, ξέρετε ότι λαμβάνουμε ένα καλό εισόδημα από αυτήν την επιχείρηση. Και βλέπετε και ακούτε πώς αυτός ο συνάδελφος Παύλος έπεισε και παρέσυρε μεγάλο αριθμό ανθρώπων εδώ στο Η Έφεσος και πρακτικά σε ολόκληρη την επαρχία της Ασίας λέει ότι οι ανθρωπογενείς θεοί δεν είναι καθόλου θεοί. , και η ίδια η θεά, που λατρεύεται σε όλη την επαρχία της Ασίας και τον κόσμο, θα κλαπεί από το θείο μεγαλείο της». Όταν το άκουσαν αυτό, εξαγριώθηκαν και άρχισαν να φωνάζουν: «Μεγάλη η Άρτεμη των Εφεσίων!». Σύντομα ολόκληρη η πόλη βρισκόταν σε αναστάτωση. Ο κόσμος άρπαξε τον Γάιο και τον Αρίσταρχο, τους συντρόφους του Παύλου από τη Μακεδονία, και όρμησαν σαν ένας άνθρωπος στο θέατρο». (Πράξεις 19:23-29)

Ο Παύλος επέστρεψε στην Ιερουσαλήμ, έδωσε αναφορά στους ηγέτες της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ και ετοιμάστηκε να πάει στο Ναό. Όταν σχεδόν τελείωσαν οι επτά ημέρες [ο χρόνος που απαιτείται για τον εξαγνισμό], μερικοί Ιουδαίοι από την επαρχία της Ασίας είδαν τον Παύλο στο ναό. Ξεσήκωσαν όλο το πλήθος και τον έπιασαν φωνάζοντας: «Άνδρες του Ισραήλ, βοηθήστε μας! Αυτός είναι ο άνθρωπος που διδάσκει όλους τους ανθρώπους παντού ενάντια στο λαό μας και τον νόμο μας και αυτόν τον τόπο. Και επιπλέον, έφερε Έλληνες στην περιοχή του ναού και μόλυναν αυτόν τον ιερό τόπο». (Είχαν δει προηγουμένως τον Τρόφιμο, τον Εφέσιο, στην πόλη με τον Παύλο και υπέθεσαν ότι ο Παύλος τον είχε φέρει στην περιοχή του ναού.) Ολόκληρη η πόλη ξεσηκώθηκε και ο κόσμος ήρθε τρέχοντας από όλες τις κατευθύνσεις. Έπιασαν τον Παύλο, τον έσυραν από το ναό και αμέσως έκλεισαν οι πύλες. Ενώ προσπαθούσαν να τον σκοτώσουν, έφτασε η είδηση στον διοικητή των ρωμαϊκών στρατευμάτων ότι ολόκληρη η πόλη της Ιερουσαλήμ βρισκόταν σε αναστάτωση. Αμέσως πήρε μερικούς αξιωματικούς και στρατιώτες και έτρεξε προς το πλήθος. Όταν οι ταραξίες είδαν τον διοικητή και τους στρατιώτες του, σταμάτησαν να χτυπούν τον Παύλο» (Πράξεις 21:27-32).

Ο Παύλος ρώτησε τον διοικητή αν μπορούσε να μιλήσει στο λαό και είπε ότι ο Κύριος του είχε πει «Φύγε αμέσως από την Ιερουσαλήμ, γιατί δεν θα δεχτούν τη μαρτυρία σου για μένα». «Κύριε, απάντησα, αυτοί οι άνδρες ξέρουν ότι πήγαινα από τη μια συναγωγή στην άλλη για να φυλακίσω και να χτυπήσω όσους πιστεύουν σε εσένα. Και όταν χύθηκε το αίμα του μάρτυρά σου Στεφάνου, στάθηκα εκεί δίνοντας την έγκρισή μου και φύλαγα τα ρούχα εκείνων που τον σκότωναν. Τότε ο Κύριος μου είπε: «Πήγαινε. Θα σε στείλω μακριά στα έθνη.» (Πράξεις 22:18β-21)

«Το πλήθος άκουσε τον Παύλο μέχρι που είπε αυτό. Τότε ύψωσαν τις φωνές τους και φώναζαν: "Απαλλαγείτε από τη γη! Δεν είναι ικανός να ζήσει! Καθώς φώναζαν, πετούσαν τους μανδύες τους και πετούσαν σκόνη στον αέρα, ο διοικητής διέταξε να οδηγήσουν τον Παύλο στον στρατώνα. να τον μαστιγώσουν και να τον ανακρίνουν για να μάθουν γιατί οι άνθρωποι τον φώναζαν έτσι, καθώς τον άπλωσαν για να τον μαστιγώσουν, ο Παύλος είπε στον εκατόνταρχο που στεκόταν εκεί: «Είναι νόμιμο να μαστιγώσεις έναν Ρωμαίο πολίτη. δεν βρέθηκε καν ένοχος;» (Πράξεις 22:22-25)

«Την επόμενη μέρα, αφού ο διοικητής ήθελε να μάθει γιατί ακριβώς κατηγορείται ο Παύλος από τους Ιουδαίους, τον άφησε ελεύθερο και διέταξε τους αρχιερείς και όλο το Σανχεδρίν να συγκεντρωθούν. Τότε έφερε τον Παύλο και τον έβαλε να σταθεί μπροστά τους. Ο Παύλος κοίταξε κατευθείαν στο Σανχεντρίν και είπε: «Αδελφοί μου, έχω εκπληρώσει το καθήκον μου προς τον Θεό με όλη μου τη συνείδηση μέχρι σήμερα». Τότε ο αρχιερέας Ανανίας διέταξε όσους στέκονταν κοντά στον Παύλο να τον χτυπήσουν στο στόμα». (Πράξεις 22:30-23:2)

«Το επόμενο πρωί οι Εβραίοι έφτιαξαν μια συνωμοσία και δεσμεύτηκαν με όρκο να μην φάνε ή να πιουν μέχρι να σκοτώσουν τον Παύλο. Περισσότεροι από σαράντα άνδρες συμμετείχαν σε αυτή την πλοκή. Πήγαν στους αρχιερείς και στους πρεσβυτέρους και είπαν: «Δώσαμε πανηγυρικό όρκο να μην φάμε τίποτα μέχρι να σκοτώσουμε τον Παύλο. Τώρα λοιπόν, εσείς και το Sanhedrin ζητάτε από τον διοικητή να τον φέρει ενώπιόν σας με το πρόσχημα ότι θέλετε πιο ακριβείς πληροφορίες για την υπόθεσή του. Είμαστε έτοιμοι να τον σκοτώσουμε πριν φτάσει εδώ.» (Πράξεις 23:12-15).

Ο Παύλος και ο Πέτρος προειδοποιούν για ψεύτικους δασκάλους και αποχώρηση

«Θα υπάρξουν τρομερές στιγμές τις τελευταίες μέρες. Οι άνθρωποι [οι Χριστιανοί] θα είναι αυτοεραστές, λάτρεις του χρήματος, καυχησιάρηδες, περήφανοι, υβριστές, ανυπάκουοι στους γονείς τους, αχάριστοι, ανίεροι, χωρίς αγάπη, ασυγχώρητοι, συκοφάντες, χωρίς εγκράτεια, βάνουσοι, όχι λάτρεις του καλού, προδοτικοί, ορμητικός, αλαζονικός, λάτρεις της ηδονής παρά λάτρεις του Θεού—έχοντας μια μορφή ευσέβειας [εξωτερική εμφάνιση αλλά όχι την πραγματική] αλλά αρνούμενοι τη δύναμή της. Δεν έχουν καμία σχέση με αυτούς». (2 Τιμόθεο 3:1-5)

Ο Παύλος λέει στον Τιμόθεο: «Κήρυξε τον Λόγο. να είστε προετοιμασμένοι εντός και εκτός εποχής. διορθώστε, επιπλήξτε και ενθαρρύνετε — με μεγάλη υπομονή και προσεκτική διδασκαλία. Γιατί θα έρθει ο καιρός που οι άνθρωποι δεν θα ανεχτούν το ορθό δόγμα. Αντίθετα, για να ταιριάζουν με τις δικές τους επιθυμίες, θα μαζέψουν γύρω τους έναν μεγάλο αριθμό δασκάλων για να πουν αυτό που θέλουν να ακούσουν τα αυτιά τους που φαγουρίζουν. Θα στρέψουν τα αυτιά τους μακριά από την αλήθεια και θα στραφούν στους μύθους [πράγματα που επινόησε ο άνθρωπος. δηλαδή όχι από τον Θεό]». (2 Τιμόθεο 4:2-4)

«Αλλά υπήρχαν επίσης ψευδοπροφήτες [δάσκαλοι] μεταξύ του λαού [Ισραηλίτες] όπως θα υπάρξουν ψεύτικοι δάσκαλοι ανάμεσά σας [οι Χριστιανοί]. Θα εισαγάγουν κρυφά καταστροφικές αιρέσεις, αρνούμενοι ακόμη και τον κυρίαρχο Κύριο που τις αγόρασε — φέρνοντας γρήγορη καταστροφή στον εαυτό τους. Πολλοί θα ακολουθήσουν τους επαίσχυντους δρόμους τους και θα δυσφημήσουν τον δρόμο της αλήθειας. Στην απληστία τους αυτοί οι δάσκαλοι θα σας εκμεταλλευτούν με ιστορίες που έχουν φτιάξει. Η καταδίκη τους κρέμεται από καιρό πάνω τους και η καταστροφή τους δεν κοιμάται». (2 Πέτρου 2:1-3)

Nero Burns Ρώμη 67 μ.Χ

Ο πρώτος ρωμαϊκός διωγμός της Εκκλησίας φαίνεται να έλαβε χώρα το έτος 67, [1 έτος μετά την εξέγερση των Εβραίων της Ιουδαίας εναντίον της Ρώμης] υπό τον Νέρωνα, τον έκτο αυτοκράτορα της Ρώμης. Αυτός ο μονάρχης βασίλευσε για πέντε χρόνια, με ανεκτά εύσημα στον εαυτό του, αλλά στη συνέχεια έδωσε τη θέση του στη μεγαλύτερη υπερβολή και στις πιο φρικτές βαρβαρότητες. Μεταξύ άλλων διαβολικών ιδιοτροπιών, διέταξε να πυρποληθεί η πόλη της Ρώμης, η οποία διαταγή εκτελέστηκε από τους αξιωματικούς, τους φρουρούς και τους υπηρέτες του. Ενώ η αυτοκρατορική πόλη ήταν στις φλόγες, ανέβηκε στον πύργο του Μακαίνα, έπαιξε στην άρπα του, τραγούδησε το τραγούδι της καύσης της Τροίας και δήλωσε ανοιχτά ότι «ήθελε την καταστροφή όλων των πραγμάτων πριν από το θάνατό του». Εκτός από τον ευγενή σωρό, που ονομάζεται Τσίρκο, πολλά άλλα παλάτια και σπίτια καταναλώθηκαν. αρκετές χιλιάδες χάθηκαν στις φλόγες, πνίγηκαν στον καπνό ή θάφτηκαν κάτω από τα ερείπια.

jesus-is-savior.com/Books, Tracts & Preaching/Printed Books/FBOM/fbom-chap_02.htm [Από το Foxe's Book of Martyrs, Κεφάλαιο 2

Ο Τάκιτος, ένας κριτικός του Νέρωνα, έγραψε: «Καμία ανθρώπινη προσπάθεια, καμία πριγκιπική αξία ή προσφορά στους θεούς δεν θα μπορούσε να εξαφανίσει αυτή τη διαβόητη φήμη ότι ο Νέρων είχε με κάποιο τρόπο διατάξει την πυρκαγιά. Γι' αυτό, για να καταργήσει αυτή τη φήμη, ο Νέρων κατηγορήσε ψευδώς και εκτέλεσε με τις πιο εξαισιες τιμωρίες εκείνους τους ανθρώπους που αποκαλούσαν Χριστιανούς, οι οποίοι ήταν διαβόητοι για τις αηδίες τους. Ο δημιουργός του ονόματος, Χριστός, εκτελέστηκε ως εγκληματίας από τον εισαγγελέα Πόντιο Πιλάτο κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Τιβέριου. Και αν και καταπιεσμένη, αυτή η καταστροφική δεισιδαιμονία ξέσπασε ξανά, όχι μόνο μέσω της Ιουδαίας, η οποία ήταν η προέλευση αυτού του κακού, αλλά και μέσω της πόλης της Ρώμης, στην οποία πλημμυρίζουν και γιορτάζονται όλα τα φρικτά και τα επαίσχυντα. Επομένως, πρώτα συνελήφθησαν όσοι παραδέχτηκαν την πίστη τους και μετά, χρησιμοποιώντας τις πληροφορίες που παρείχαν, καταδικάστηκαν ένα τεράστιο πλήθος, όχι τόσο για το έγκλημα της καύσης της πόλης, αλλά για το μίσος του ανθρώπινου γένους. Και χάνονταν επιπρόσθετα σε αθλήματα: σκοτώθηκαν από σκυλιά με το δέρμα των θηρίων να τους κολλήσουν, ή τους κάρφωναν σε σταυρούς ή τους έβαζαν φωτιά, και, όταν περνούσε το φως της ημέρας, τα χρησιμοποιούσαν ως νυχτερινά λυχνάρια. Ο Νέρων έδωσε τους δικούς του κήπους για αυτό το θέαμα και έκανε ένα παιχνίδι τσίρκου, με τη συνήθεια να ανακατεύεται ένας αρματιστής με τους λόχους ή να οδηγεί στον αγώνα. Παρόλο που ήταν ξεκάθαρα ένοχοι και άξιοι να γίνουν το πιο πρόσφατο παράδειγμα των συνεπειών του εγκλήματος, οι άνθρωποι άρχισαν να λυπούνται αυτούς τους υποφέροντες, επειδή καταναλώθηκαν όχι για το δημόσιο καλό, αλλά λόγω της αγριότητας ενός ανθρώπου».

wsu.edu/wldciv/world_civ_reader/world_civ_reader_1/tacitus [Μετάφραση Richard Hooker]

ναόςκαταστράφηκε από

Το 70 μ.Χ. ο Τίτος, ο οποίος αργότερα έγινε αυτοκράτορας, και η Ρωμαϊκή Λεγεώνα έχτισαν ένα πολιορκητικό τείχος γύρω από την Ιερουσαλήμ. Όμως οι Ζηλωτές δεν περίμεναν αλλά επιτέθηκαν προκαλώντας τη Ρωμαϊκή Λεγεώνα να υποχωρήσει. Οι Χριστιανοί θυμούμενοι τις δηλώσεις του Ιησού που καταγράφηκαν στο Κατά Ματθαίον 24 κατέφυγαν στους λόφους. Ο Ναός καταστράφηκε και οι θυσίες ζώων σταμάτησαν ως μέρος της εβραϊκής λατρείας. Στο γ. 135 Εβραίοι απαγορεύτηκαν από το μετονομάστηκε πόλη μετά την Εξέγερση του Bar Kokhba. Μετά από αυτό το διάστημα, νωρίς Ιστορικός της Εκκλησίας Ευσέβιος Καισαρείας καταγράφει ότι η εθνοτικά εβραϊκή ηγεσία της εκκλησίας σε Ιερουσαλήμ (κυριολεκτικά αυτά «του περιτομή») αντικαταστάθηκε από την ηγεσία των Εθνών.¹³¹ Το μεγαλύτερο μέρος του χριστιανικού πληθυσμού είχε εγκαταλείψει την πόλη.

Ο Χριστός μέσω του Ιωάννη προειδοποιεί τις εκκλησίες στη Μικρά Ασία

Έρχεται η δίωξη κάποιος θα πεθάνουν ενώ άλλοι θα πέσουν. «Ο αντίχριστος (όσοι αρνούνται τον Ιησού είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, ο χρισμένος) έρχεται, ακόμη και τώρα έχουν έρθει πολλοί αντίχριστοι... Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι ο αντίχριστος — αρνείται τον Πατέρα και τον Υιό». (1 Ιωάννη 2:18, 22)

Έφεσος «...Κι όμως σας έχω αυτό: Εγκατέλειψες την πρώτη σου αγάπη. Θυμηθείτε το ύψος από το οποίο έχετε πέσει! Μετανοήστε [αλλάξτε τρόπους] και κάντε τα πράγματα που κάνατε στην αρχή. Αν δεν μετανοήσεις, θα έρθω σε σένα και θα βγάλω τον λυχνοστάτη σου από τη θέση του. Αλλά το έχετε υπέρ σας: μισείτε τις πρακτικές των Νικολαιτών, τις οποίες μισώ κι εγώ». (Αποκάλυψη 2:4-5)

Σμύρνη «...Μη φοβάστε αυτό που πρόκειται να υποφέρετε. Σου λέω; ο διάβολος θα βάλει μερικούς από εσάς στη φυλακή για να σας δοκιμάσει και θα υποστείτε διώξεις για δέκα μέρες. Να είσαι πιστός, ακόμη και μέχρι θανάτου, και θα σου δώσω το στέμμα της ζωής». (Αποκάλυψη 2:10)

Πέργαμος «Ξέρω πού μένεις - πού έχει τον θρόνο του ο Σατανάς. Ωστόσο, παραμένεις πιστός στο όνομά μου. Δεν απαρνήθηκες την πίστη σου σε μένα. ... Ωστόσο, έχω μερικά πράγματα εναντίον σας: Έχετε ανθρώπους εκεί [«Χριστιανούς» στη συνέλευσή τους] που εμμένουν στις διδασκαλίες του Βαλαάμ. ... Παρόμοια, έχετε επίσης εκείνους που εμμένουν στη διδασκαλία των Νικολαιτών. Μετανοήστε λοιπόν! Διαφορετικά, θα έρθω σύντομα σε εσάς και θα πολεμήσω εναντίον τους με το σπαθί του στόματός μου». (Αποκάλυψη 2:13, 14, 16)

Θυάτιρα «Ωστόσο, έχω αυτό εναντίον σου: ανέχεσαι εκείνη τη γυναίκα Ιεζάβελ, που αυτοαποκαλείται προφήτισσα. Με τη διδασκαλία της παραπλανά τους υπηρέτες μου στη σεξουαλική ανηθικότητα και στην κατανάλωση τροφής που θυσιάζεται στα είδωλα. Της έδωσα χρόνο να μετανοήσει για την ανηθικότητα της, αλλά δεν θέλει». (Αποκάλυψη 2:20-21)

Πρακτικές των Νικολαιτών

Προφανώς, έμοιαζαν πολύ με τους Βαλααμίτες του ΟΤ, διέπρατταν πράξεις ανηθικότητας (πορνείας) και έτρωγαν κρέας που είχε προσφερθεί σε είδωλα [μάλλον σε λατρεία τους]. Στην Αποκ. 2:14-15 ο Κύριος κάνει αυτή τη σύνδεση ξεκάθαρα: «Έχετε μερικούς που κρατούν τη διδασκαλία του Βαλαάμ, οι οποίοι συνέχισαν να δίδασκαν τον Βαλάκ να βάζει εμπόδιο μπροστά στους γιους του Ισραήλ, να τρώνε πράγματα που θυσιάζονται στα είδωλα [όπως λατρεία], και να διαπράττεις πράξεις ανηθικότητας. <http://www.zianet.com/maxey/reflx73.htm>

Διδασκαλία των Νικολαϊτών (Αποκάλυψη 2:15)

Προφανώς, αυτό διέφερε ελάχιστα κατ' αρχήν από τη διδασκαλία του Βαλαάμ, αν και φαινομενικά παρουσιάστηκε από μια διαφορετική αιρετική ομάδα. Κάποιοι θα συνέδεαν τους Νικολαϊτες με τους Βαλααμίτες λόγω παρόμοιας ετυμολογίας του ελληνικού ονόματος Νικόλαος και του σημιτικού ονόματος Βαλαάμ. Αυτό φαίνεται φανταστικό, ωστόσο, αφού οι δύο μοιάζουν να διαφοροποιούνται στο vs. 14-15. thebiblewayonline.com/revelation, από τον Cecil N. Wright

Διδασκαλία του Βαλαάμ (2:14)

Ο αρχαίος προφήτης Βαλαάμ συμβούλεψε τον ειδωλόλατρη βασιλιά Βαλάκ πώς θα μπορούσε να κάνει τον Θεό να καταραστεί τους Ισραηλίτες, τους οποίους ο Βαλάκ φοβόταν αλλά τους οποίους ο Βαλαάμ δεν μπορούσε να καταραστεί για χάρη του. Αναφέρεται σε τέτοια από τον Μωυσή στους Αριθμούς 31:15-16, μιλώντας για την περίπτωση που περιγράφεται στο Κεφάλαιο 25, ως αποτέλεσμα της οποίας ο Κύριος έστειλε μια πληγή που προκάλεσε το θάνατο 24.000 ατόμων. Ο Εβραίος ιστορικός Ιώσηπος, στις Αρχαιότητες των Εβραίων, Βιβλίο IV, Κεφάλαιο VI, Ενότητες 6-12, επεξεργάζεται τις λεπτομέρειες όπως είχαν φτάσει μέχρι την εποχή του, οι οποίες αντιστοιχούν στη συνοπτική περιγραφή που έδωσε ο Χριστός στην επιστολή του προς την Πέργαμο. Ήταν ένας συμβιβασμός με τον παγανισμό στη λατρεία και τα ήθη. thebiblewayonline.com/revelation, από τον Cecil N. Wright

Η γυναίκα Ιεζάβελ (Αποκάλυψη 2:20)

Τα περισσότερα χειρόγραφα έχουν "τη γυναίκα", αλλά μερικά έχουν "τη γυναίκα σου". Κάποιοι υπέθεσαν ότι είναι σύζυγος εκείνου που αποκαλείται «άγγελος» της εκκλησίας, αφού το σου (σου) είναι ενικό. Αλλά η συναίνεση των μελετητών κειμένων ευνοεί το δέκα (το) ως το αρχικό ανάγνωσμα. Εδώ η Ιεζάβελ είναι προφανώς ένα συμβολικό όνομα για κάποια εξέχουσα γυναίκα στην εκκλησία στα Θυάτιρα, κάπως σαν την κακιά σύζυγο του βασιλιά Αχαάβ που ήταν ένοχη για «πορνεία» και «μαγεία» (Α' Βασιλέων 16:31· Β' Βασιλέων 9:22). προωθώντας τη λατρεία του Βάαλ και επιδιώκοντας να εκδιώξουν τους λάτρεις του Θεού από τον Ισραήλ. Η Ιεζάβελ των Θυατείρων προώθησε τόσο ειδωλολατρικές όσο και άσεμνες συνήθειες μεταξύ των Χριστιανών. thebiblewayonline.com/αποκάλυψη, από τον Cecil N. Wright

Όταν εξετάσουμε αργότερα το μυαλό των Ελλήνων και των Εβραίων, αυτές οι πρακτικές μπορεί να γίνουν πιο ξεκάθαρες.

Σάρδεις«... Αυτά είναι τα λόγια εκείνου που κρατά τα επτά πνεύματα του Θεού και τα επτά αστέρια. Γνωρίζω τις πράξεις σου. έχεις τη φήμη ότι είσαι ζωντανός, αλλά είσαι νεκρός. Ξύπνα! Ενίσχυσε ό,τι μένει και πρόκειται να πεθάνει, γιατί δεν βρήκα τις πράξεις σου ολοκληρωμένες μπροστά στα μάτια του Θεού μου». (Αποκάλυψη 3:1-2)

Φιλαδέλφεια«... Εφόσον τηρήσατε την εντολή μου να υπομείνετε υπομονετικά, θα σας κρατήσω επίσης από την ώρα της δοκιμασίας που πρόκειται να έρθει σε ολόκληρο τον κόσμο για να δοκιμάσει αυτούς που ζουν στη γη». (Αποκάλυψη 3:10)

Λαοδίκεια «... Ξέρω τις πράξεις σου, ότι δεν είσαι ούτε κρύος ούτε ζεστός. Μακάρι να ήσουν ή το ένα ή το άλλο! Έτσι, επειδή είσαι χλιαρός - ούτε ζεστός ούτε κρύος - πρόκειται να σε φτύσω από το στόμα μου». ... «Να είστε ειλικρινείς λοιπόν και μετανοήστε. Εδώ είμαι! Στέκομαι στην πόρτα και χτυπάω. Αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και ανοίξει την πόρτα, θα μπω και θα φάω μαζί του και αυτός μαζί μου». (Αποκάλυψη 3:15-16· 19-20)

Η κατάσταση των μικρασιατικών εκκλησιών δείχνει ξεκάθαρα ότι όχι μόνο μεμονωμένοι Χριστιανοί αλλά και ολόκληρες εκκλησίες μπορούν να απομακρυνθούν και να εγκαταλείψουν τον Χριστό, τις διδασκαλίες Του και τη σωτήρια Χάρη Του. Αν δεν μετανοήσουν και δεν επιστρέψουν σε Αυτόν, θα χαθούν, δηλαδή να αφαιρέσετε το φανοστάτη τους.

Σημείωση: Πιστοί Χριστιανοί εξακολουθούν να συγκεντρώνονται εν μέσω διωγμού.

Τραϊανός διωγμός 108 μ.Χ

Στον τρίτο διωγμό ο Πλίνιος ο Δεύτερος, ένας άνθρωπος μαθημένος και διάσημος, βλέποντας τη θλιβερή σφαγή των Χριστιανών και λυπήθηκε, έγραψε στον Τραϊανό, βεβαιώνοντάς του ότι υπήρχαν πολλές χιλιάδες από αυτούς που θανατώθηκαν καθημερινά, από τους οποίους κανένας δεν έκανε τίποτα. αντίθετα με τους ρωμαϊκούς νόμους άξια διωγμού. «Ολόκληρη η αφήγηση που έδωσαν για το έγκλημά τους ή το λάθος τους (όποιο κι αν είναι να ονομαστεί) ήταν μόνο σε αυτό - ότι είχαν συνηθίσει μια καθορισμένη ημέρα να συναντώνται πριν από το φως της ημέρας και να επαναλαμβάνουν μαζί μια καθορισμένη μορφή προσευχής στον Χριστό ως Ο Θεός, και να δεσμευτούν με μια υποχρέωση - όχι μάλιστα να διαπράξουν κακία, αλλά, αντίθετα - να μην διαπράξουν ποτέ κλοπή, ληστεία ή μοιχεία, να μην παραποιήσουν ποτέ τον λόγο τους, να μην εξαπατήσουν ποτέ κανένα: μετά από αυτό ήταν το έθιμο τους. να χωριστούν και να ξανασυναρμολογηθούν για να απολαύσουν από κοινού ένα ακίνδυνο γεύμα».

Χρονοδιάγραμμα της Εκκλησίας Ο Χριστός καθιέρωσε

- Ο Χριστός παραχώρησε τη βασιλεία στους αποστόλους Του
- Τρεις χιλιάδες προστέθηκαν σε αυτές την Πεντηκοστή - 33 μ.Χ
- Ο Στέφανος μαρτύρησε και άρχισε η δίωξη των Εβραίων – 35; ΕΝΑ Δ
- Ο Παύλος έστειλε στη Ρώμη φυλακισμένο
- Η Ρώμη κήκε και άρχισε ο ρωμαϊκός διωγμός - 64 μ.Χ
- Ο θάνατος του Παύλου - 64 -65 μ.Χ
- Καταστράφηκε ναός στην Ιερουσαλήμ - 70 μ.Χ
- Ο Ιωάννης φυλακίστηκε στην Πάτμο για την υπόθεση του Χριστού
- Ο θάνατος του Ιωάννη – γύρω στο 100 μ.Χ

Η αποστολική εποχή τελείωσε με το μήνυμα του Χριστού για τη λύτρωση να διαδόθηκε σε όλη τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Μια νέα εποχή ξεκινά.

Πρώιμος Χριστιανισμός

Κατά τον δεύτερο αιώνα [100-200 μ.Χ.], ο Χριστιανισμός εξαπλώθηκε περαιτέρω στο λατινικά-μιλώντας το δυτικό τμήμα της Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Σημαντικοί ηγέτες και συγγραφείς αυτής της εποχής περιλαμβάνουν Πολύκαρπος του Σμύρνη, Ιγνάτιος Αντιοχείας,^[41] Κλήμης της Ρώμης, Ιουστίνος Μάρτυς και Ειρηναίος του Λυών^[41].

Κατά τον τρίτο αιώνα [200-300 μ.Χ.], ο Χριστιανισμός αυξήθηκε περαιτέρω σε αριθμούς (Ρόμπιν Λέιν Φοξυποδηλώνει ότι οι Χριστιανοί αποτελούσαν περίπου το 2% της Αυτοκρατορίας μέχρι το 250^[4]). Δάσκαλοι αυτής της περιόδου, συμπεριλαμβανομένων Ωριγένους σε Αλεξανδρεία και Γερτυλλιανός σε Βόρεια Αφρική, εξέφρασαν στα γραπτά τους δόγματα όπως αυτό του The Τριάδα. Ο Μέγας Αντώνιος και άλλα καθιερωμένα χριστιανικός μοναχισμός [που αφορά μοναστήρια] και Γρηγόριος ο Φωτιστής ήταν υπεύθυνος για Αρμενία γίνεται η πρώτη επίσημη χριστιανική χώρα. Σε συνέχεια της μετατροπή του Ο Μέγας Κωνσταντίνος (λίγο πριν από το Μάχη της γέφυρας Milvian το 312), το Ρωμαϊκή αυτοκρατορία ανέχτηκε τον χριστιανισμό με το Διάταγμα του Μεδιολάνου το 313, οδηγώντας αργότερα στην υιοθέτηση του Χριστιανισμού ως τοκρατική θρησκεία [Η Ρωμαϊκή όχι η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία] με νόμο όχι με μετατροπή το 380 από Θεοδόσιος Ι και η άνοδος του χριστιανοσύνη στο βυζαντινή αυτοκρατορία. [en.wikipedia.org/wiki/Πρώιμος Χριστιανισμός](http://en.wikipedia.org/wiki/Πρώιμος_Χριστιανισμός)

Για 280 χρόνια ο Χριστιανισμός απαγορεύτηκε από τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Διεξήγαγε επίσης δέκα διώξεις ακόμη, κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου συνέχισε να αυξάνεται.

Διοκλητιανός 302 μ.Χ

Ο Διοκλητιανός Διωγμός του 303 - 311 ήταν ο τελευταίος και πιο σκληρός διωγμός των χριστιανών στο Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Γνωστό και ως «Μεγάλη Δίωξη», ένα βασικό πρώιμο γεγονός ήταν η έκδοση το 303 μιας σειράς διαταγμάτων από αυτοκράτορας Διοκλητιανός και τους συναδέλφους του Μαξιμιάν, Γαλέριος, και Κωνσταντίνος [ο πατέρας του Κωνσταντίνου]. Αυτά τα διατάγματα καταργούσαν τα νόμιμα δικαιώματα των Χριστιανών και απαιτούσαν τη συμμόρφωσή τους με τις ειδωλολατρικές τελετουργίες. Αργότερα διατάγματα στόχευαν τον κλήρο και απαιτούσαν καθολική συμμετοχή σε τελετουργίες θυσίας, διατάσσοντας όλους τους κατοίκους να κάνουν ειδωλολατρικές θυσίες. Οι διώξεις διέφεραν σε ένταση και διάρκεια σε όλη την αυτοκρατορία.

en.wikipedia.org/wiki/Diocletian_Persecution

Τα διατάγματα του Διοκλητιανού διέταξαν την καταστροφή των χριστιανικών γραφών και των χώρων λατρείας σε όλη την Αυτοκρατορία και απαγόρευσαν στους Χριστιανούς να συγκεντρώνονται για λατρεία. Αργότερα οποιοσδήποτε γνωστός Χριστιανός θανατώθηκε με τον πιο σκληρό τρόπο. Λίγο μετά το θάνατο του Διοκλητιανού ο διωγμός από τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία κατά των Χριστιανών έληξε όταν μετά τη «μεταστροφή» του ο Ρωμαίος Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος «νομιμοποίησε» τον Χριστιανισμό με το Διάταγμα των Μεδιολάνων το 313 μ.Χ.

Αργότερα, το 325 μ.Χ., ο Κωνσταντίνος συγκάλεσε το Συμβούλιο της Νίκαιας, σε μια προσπάθεια να ενοποιήσει την αυτοκρατορία με μια κρατική θρησκεία. Ο Κωνσταντίνος οραματίστηκε τον Χριστιανισμό ως μια κρατική θρησκεία που θα μπορούσε να ενώσει τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, η οποία εκείνη την εποχή άρχιζε να κατακερματίζεται και να διχάζεται. Ο Κωνσταντίνος αρνήθηκε να ασπαστεί πλήρως τη χριστιανική πίστη και συνέχισε πολλές από τις παγανιστικές του πεποιθήσεις και πρακτικές, έτσι η εκκλησία που προώθησε ο Κωνσταντίνος ήταν ένα μείγμα χριστιανισμού και ρωμαϊκού παγανισμού. «Αυτός (ο Κωνσταντίνος) διατήρησε τη θέση του ως αρχιερέας της παγανιστικής κρατικής θρησκείας».

The Eternal Kingdom, FW Mattox, σελ. 127

Ενώ αυτό μπορεί να φαινόταν να είναι μια θετική εξέλιξη για τη διδασκαλία του μηνύματος του Χριστού για τη συμφιλίωση και τη λύτρωση, τα αποτελέσματα ήταν κάθε άλλο παρά θετικά. Πέτυχε αμέσως επεκτατική επιρροή σε όλα τα επίπεδα της αυτοκρατορικής κυβέρνησης.

Ο Κωνσταντίνος διαπίστωσε ότι με τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία να είναι τόσο μεγάλη, επεκτατική και ποικιλόμορφη - δεν θα συμφωνούσαν όλοι να εγκαταλείψουν τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις και αντ' αυτού να ασπαστούν τον Χριστιανισμό. Έτσι, ο Κωνσταντίνος επέτρεψε, και μάλιστα προώθησε, τον «εκχριστιανισμό» των παγανιστικών πεποιθήσεων. Σε εντελώς ειδωλολατρικές και εντελώς αντιβιβλικές πεποιθήσεις δόθηκαν νέες «χριστιανικές» ταυτότητες, ενώ αναμείχθηκαν με τις αλλαγμένες διδασκαλίες και πρακτικές της εκκλησίας. Μερικά ξεκάθαρα παραδείγματα αυτού είναι τα ακόλουθα:

(1) Ενοθεισμός ή πολλαπλοί θεοί

Οι περισσότεροι Ρωμαίοι αυτοκράτορες (και πολίτες) ήταν ενοθειστές. Ενοθειστής είναι αυτός που πιστεύει στην ύπαρξη πολλών θεών, αλλά επικεντρώνεται πρωτίστως σε έναν συγκεκριμένο θεό ή θεωρεί έναν συγκεκριμένο θεό υπέρτατο έναντι των άλλων θεών. Για παράδειγμα, ο ρωμαϊκός θεός Δίας ήταν υπέρτατος πάνω από το ρωμαϊκό πάνθεον των θεών. π.χ. ένας θεός της αγάπης, ένας θεός της ειρήνης, ένας θεός του πολέμου, ένας θεός της δύναμης, ένας θεός της σοφίας, κ.λπ. Αυτοί οι ρωμαϊκοί θεοί αντικαταστάθηκαν με αγίους που ήταν υπεύθυνοι ή πάνω σε καθεμία από αυτές, και πολλές άλλες κατηγορίες και ο ρωμαϊκός θεός που ήταν συγκεκριμένος για την πόλη αντικαταστάθηκε με «πολιούχο άγιο» για την πόλη.

(2) Μητέρα Θεά

Η λατρεία της Ίσιδας, μια αιγυπτιακή θρησκεία της μητέρας-θεάς, απορροφήθηκε από τον Χριστιανισμό αντικαθιστώντας την Ίσιδα με τη Μαρία. Πολλοί από τους τίτλους που χρησιμοποιήθηκαν για την Ίσιδα, όπως «Βασίλισσα του Ουρανού», «Μητέρα του Θεού» και «Θεοτόκος» (Θεοφέρων) προσαρτήθηκαν στη Μαρία. Η Μαρία έλαβε έναν εξυψωμένο ρόλο στη χριστιανική πίστη, πολύ πέρα από αυτό που της αποδίδει η Βίβλος, προκειμένου να προσελκύσει τους λάτρεις της Ίσιδας σε μια πίστη που διαφορετικά δεν θα ασπάζονταν. Πολλοί ναοί της Ίσιδας μετατράπηκαν, στην πραγματικότητα, σε ναούς αφιερωμένους στη Μαρία. Οι πρώτες σαφείς ενδείξεις για το τι επρόκειτο να γίνει Καθολική Μαριολογία εμφανίζονται στα γραπτά του Ωριγένη (185-254), ο οποίος έζησε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, η οποία έτυχε να είναι το επίκεντρο της λατρείας της Ίσιδας.

(3) Θυσιαστικό γεύμα

Ο Μιθραϊσμός ήταν θρησκεία στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία τον 1ο έως τον 5ο αιώνα μ.Χ. Ήταν πολύ δημοφιλές μεταξύ των Ρωμαίων, ιδιαίτερα μεταξύ των Ρωμαίων στρατιωτών, και πιθανώς ήταν η θρησκεία αρκετών Ρωμαίων αυτοκρατόρων. Ενώ ο Μιθραϊσμός δεν έλαβε ποτέ «επίσημο» καθεστώς στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, ήταν η *de facto* επίσημη θρησκεία μέχρι που ο Κωνσταντίνος και οι διάδοχοι Ρωμαίοι αυτοκράτορες αντικατέστησαν τον Μιθραϊσμό με τον Χριστιανισμό. Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του Μιθραϊσμού ήταν ένα γεύμα θυσίας, το οποίο περιελάμβανε την κατανάλωση της σάρκας και την κατανάλωση του αίματος ενός ταύρου. Ο Μίθρας, ο θεός του Μιθραϊσμού, ήταν «παρών» στη σάρκα και το αίμα του ταύρου, και όταν καταναλώθηκε, παρείχε τη σωτηρία σε όσους απολάμβαναν το γεύμα της θυσίας (θεοφαγία, το φαγητό του θεού κάποιου). Ο μιθραϊσμός είχε επίσης επτά «μυστήρια», καθιστώντας τις ομοιότητες μεταξύ του μιθραϊσμού και του ρωμαιοκαθολικισμού πάρα πολλές για να αγνοηθούν.

Ο Κωνσταντίνος και οι διάδοχοί του βρήκαν ένα εύκολο υποκατάστατο για το θυσιαστικό γεύμα του Μιθραϊσμού στην έννοια του Δείπνου του Κυρίου / Χριστιανικής Κοινωνίας. Δυστυχώς, ορισμένοι πρώτοι Χριστιανοί είχαν ήδη αρχίσει να προσδίδουν μυστικισμό στο Δείπνο του Κυρίου, απορρίπτοντας τη βιβλική ιδέα μιας απλής και λατρευτικής ανάμνησης του θανάτου και του αίματος του Χριστού. Η ρωμανοποίηση του Δείπνου του Κυρίου ολοκλήρωσε τη μετάβαση στη θυσιαστική κατανάλωση του Ιησού Χριστού [μεταουσίωση], γνωστή πλέον ως Καθολική Λειτουργία / Ευχαριστία.

(4) Ανώτατος Θρησκευτικός Ηγέτης

Η επικυριαρχία του Ρωμαίου επισκόπου δημιουργήθηκε με την υποστήριξη των Ρωμαίων αυτοκρατόρων. Με την πόλη της Ρώμης να είναι το κέντρο διακυβέρνησης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και με τους Ρωμαίους αυτοκράτορες να ζουν στη Ρώμη, η πόλη της Ρώμης αναδείχθηκε σε όλες τις πτυχές της ζωής. Ο Κωνσταντίνος και οι διάδοχοί του έδωσαν την υποστήριξή τους στον επίσκοπο της Ρώμης ως τον ανώτατο άρχοντα της κρατικής εκκλησίας του, πιστεύοντας ότι είναι καλύτερο για την ενότητα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας η κυβέρνηση και η κρατική θρησκεία να επικεντρώνονται στην ίδια τοποθεσία. Ενώ οι περισσότεροι άλλοι επίσκοποι [συμπεριλαμβανομένου του Επισκόπου Κωνσταντινουπόλεως] και οι Χριστιανοί αντιστάθηκαν στην ιδέα ότι ο Ρωμαίος επίσκοπος ήταν ανώτατος, ο Ρωμαίος επίσκοπος τελικά ανήλθε στην υπεροχή, λόγω της δύναμης και της επιρροής των Ρωμαίων αυτοκρατόρων. Όταν κατέρρευσε η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, ο Ρωμαίος Επίσκοπος ανέλαβε τον τίτλο που ανήκε προηγουμένως στον Ρωμαίο αυτοκράτορα Κωνσταντίνο – Pontifex Maximus, [που σημαίνει αρχιερέας– αλλά αρχικά ήταν το ανώτατο αξίωμα του πολυθεϊστικός αρχαία ρωμαϊκή θρησκεία {κατά τον προ Χριστού χρόνο}]. ccel.org/s/schaff/history/3_ch01.htm

Θα μπορούσαν να δοθούν πολλά ακόμη παραδείγματα. Αυτά τα τέσσερα θα πρέπει να αρκούν για να αποδείξουν την πραγματική καταγωγή της Καθολικής Εκκλησίας. Φυσικά, η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία αρνείται την παγανιστική προέλευση των πεποιθήσεων και των πρακτικών της. Η Καθολική Εκκλησία συγκαλύπτει τις παγανιστικές της πεποιθήσεις κάτω από στρώματα περίπλοκης θεολογίας. Η Καθολική Εκκλησία δικαιολογεί και αρνείται την παγανιστική καταγωγή της κάτω από τη μάσκα της «εκκλησιαστικής παράδοσης». Αναγνωρίζοντας ότι πολλές από τις πεποιθήσεις και τις πρακτικές της είναι εντελώς ξένες προς τη Γραφή, η Καθολική Εκκλησία αναγκάζεται να αρνηθεί την εξουσία και την επάρκεια της Γραφής.

Η καταγωγή της Καθολικής Εκκλησίας είναι ο τραγικός συμβιβασμός του Χριστιανισμού με τις παγανιστικές θρησκείες που την περιέβαλαν. Αντί να κηρύξει το Ευαγγέλιο και να προσηλυτίσει τους ειδωλολάτρες, η κρατική Εκκλησία απλώς «εκχριστιανοποίησε» τις παγανιστικές θρησκείες και «ειδωλολάρισε» τον Χριστιανισμό. Θολώνοντας τις διαφορές και σβήνοντας τις διακρίσεις, ναι, η Καθολική Εκκλησία έγινε ελκυστική για τους ανθρώπους της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, καθιστώντας την υπέρτατη θρησκεία στον ρωμαϊκό κόσμο για αιώνες. Επομένως, οι προειδοποιήσεις και οι προφητείες του Παύλου και του Πέτρου έγιναν πραγματικότητα στην πιο κυρίαρχη και αλλοιωμένη μορφή του Χριστιανισμού. GotQuestions.org

Καθώς οι Χριστιανοί που πίστευαν στη Βίβλο αποχωρίζονταν από την Εκκλησία της Ρώμης, την οποία θεωρούσαν αποστατική, αντιπροσώπευαν μια τρομερή πιθανή απειλή για την επίσημη νέα αυτοκρατορική θρησκεία. Οι διωγμοί σε διάφορους βαθμούς σοβαρότητας καθιερώθηκαν κατά τους επόμενους αιώνες.

Μετά την Παλαιοχριστιανική Εποχή, ξεκίνησε μια νέα και δυσοίωνα εποχή. Ο Μεσαίωνας, όπως υπονοεί ο όρος, είναι η περίοδος που παρεμβαίνει μεταξύ αρχαίων και νεότερων χρόνων και τους συνδέει, συνεχίζοντας το ένα και προετοιμάζοντας το άλλο. Σχηματίζει τη μετάβαση από τον ελληνορωμαϊκό πολιτισμό στον ρωμαιο-γερμανικό, πολιτισμό, που προέκυψε σταδιακά από το μεσολαβητικό χάος της βαρβαρότητας.

Πολιτικά, ο μεσαίωνας χρονολογείται από τη μεγάλη μετανάστευση των εθνών και την πτώση της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας τον πέμπτο αιώνα [η Ρώμη έπεσε το 476 από τις γερμανικές εισβολές]. αλλά για την εκκλησιαστική ιστορία αρχίζει με τον Γρηγόριο τον Μέγα, τον τελευταίο των πατέρων και τον πρώτο των παπών, στα τέλη του έκτου αιώνα.
ccel.org/s/schaff/history/4_ch01.htm

Ο Μέγας Γρηγόριος υπηρέτησε λίγο πριν και μετά το 600 μ.Χ. (590-604). Ο Γρηγόριος μπορεί να θεωρηθεί ο πρώτος πάπας. ... καθώς ήταν ο πρώτος που ήταν 1) Επίσκοπος Ρώμης, 2) Μητροπολίτης (σε ρωμαϊκή επικράτεια) και 3) Πατριάρχης (της Ιταλίας, για όλη τη Δύση).
Ankerberg Theological Research Institute Σελίδα 5 ankerberg.com/Articles/_PDFArchives/roman-catholicism/RC3W1104.pdf©

Πριν εξετάσουμε μερικές από τις πεποιθήσεις και τις διδασκαλίες αυτών των «πρώτων εκκλησιαστικών ηγετών» με τους πολύ περιορισμένους πόρους τους αλλά ψάχνοντας να γνωρίσουμε το θέλημα του Θεού, θα πρέπει να επωφεληθούμε από μια εξέταση της διαφορετικής οπτικής γωνίας για τον άνθρωπο και τον Θεό (ή τους θεούς) των Εβραίων και των Θεών Ελληνιστικοί (μη Εβραίοι ή Εθνικοί) λαοί.

Οι Ελληνιστές, η ελληνική σκέψη, ο κόσμος είχαν πολλούς θεούς.

1. Υπήρχε ένας θεός σχεδόν για τα πάντα - πόλεμος, αγάπη, βροχή γονιμότητας. και τα λοιπά.
2. Οι εικόνες των θεών και της θεάς τους ήταν σαν άντρες και γυναίκες.
3. Είχαν τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου, δηλαδή αγάπη, μίσος, κρίσεις οργής και εκδίκηση και ήταν ασυνεπείς, κυκλοθυμικοί.
4. Οι θεοί τους δεν πρόσφεραν οδηγίες ή κανόνες για ηθική ή ηθική συμπεριφορά.

Οι Ελληνιστές χώρισαν τον άνθρωπο σε δύο μέρη, μια ψυχή και ένα σώμα. Σε αυτό το διπλό σύστημα η ψυχή δεν ασχολούνταν με το σώμα και το σώμα δεν είχε καμία σχέση με την ψυχή. Με άλλα λόγια, οι πράξεις του ανθρώπου και οι σκέψεις του, η διάνοια, δεν είχαν σχέση. Επομένως, οι ενέργειες που έγιναν στο σώμα δεν είχαν καμία σχέση με τη σωτηρία του. Ήταν αυτό που ήξερε και σκέφτηκε που καθόρισε τη σωτηρία. άρα γνώση ή Γνωστικισμός.⁴Το αντίθετο ίσχυε για τον Εβραϊκό λαό όπου το σώμα και η ψυχή ήταν συνδεδεμένα μεταξύ τους όπου οι ενέργειες του σώματος επηρέαζαν το μέλλον της ψυχής. Ίσως η κατανόηση της διαφοράς στη σκέψη μεταξύ Έλληνα και Εβραίο να βοηθήσει στην κατανόηση των επιστολών του Παύλου.

Οι Ελληνιστές Γνωστικοί δίδασκαν ότι η ψυχή, ή ψυχή, ήταν ιερή ενώ το σώμα ή η σάρκα ήταν εγγενώς κακό. Για τους Γνωστικούς η σωτηρία δεν ήταν η πίστη ή τα έργα, καθώς ήταν κακά, αλλά η γνώση ή ο Λόγος (τελική γνώση) που δεν είχε κανένα ενδιαφέρον για το σώμα που ήταν όλο κακό.

⁴Ανατρέξτε στο thebiblewayonline.com - Γνωστικισμός

Εφόσον η σάρκα ή το σώμα ήταν κακό ή εγκόσμιο, χωρίς κανένα κανόνα ηθικής και χωρίς καμία σχέση με την αιωνιότητα ή τη σωτηρία, η ηθική της κατάστασης ήταν ο κανόνας. Οποιαδήποτε και όλα τα είδη τέρψεων ήταν αποδεκτά, ο γάμος περιφρονήθηκε. Η πορνεία και η ομοφυλοφιλία έγιναν αποδεκτές χωρίς ερωτήσεις, στην πραγματικότητα ασκούσαν ανοιχτά στους ναούς των θεών τους.

Αλλά η λατρεία ήταν στο επίκεντρο του ελληνικού πολιτισμού. Τα Κολοσσαία χτίστηκαν για να συγκεντρώνονται τα πλήθη [για να πάνε να προσκυνήσουν] για να ειδωλοποιήσουν και να σέβονται τους θεούς τους σε μια προσπάθεια να κερδίσουν την εύνοιά τους. [Σου το δίνω για να μου το δώσεις – quid pro quo] Το τραγούδι, το παιχνίδι και ο γυμνός χορός στους θεούς ήταν λατρεία και ένωνε τους ανθρώπους. Όσον αφορά την ελληνική έννοια της ψυχής, η λατρεία, η σωτηρία ή η αιωνιότητα ήταν μια κατάσταση του νου με τη γνώση και τη διάνοια να είναι σημαντικές.⁵ Τα καλά έργα ήταν περιττά καθώς οτιδήποτε συνέβαινε με το σώμα ήταν άσχετο. Αυτή η ιδέα υπάρχει ακόμη και σήμερα όταν οι άνθρωποι συγκεντρώνονται την Κυριακή για να προσκυνήσουν αγνοώντας τις πράξεις τους την περασμένη εβδομάδα.

Αυτή η ελληνική διττή έννοια της ψυχής και του σώματος ήταν ξένη για τους Εβραίους που έβλεπαν τον άνθρωπο ως σύνολο, όπου το σώμα και η ψυχή ήταν συνδεδεμένα μεταξύ τους. Η λατρεία τους [Εβραίοι και Χριστιανοί ακόλουθοι του Ιεχωβά Θεού], όταν δεν είχαν απομακρυνθεί από τον Θεό, ήταν μια συνεχής πράξη που δεν περιοριζόταν σε καθορισμένους χρόνους εκτός από ειδικές ημέρες. Η υπηρεσία στον Θεό δεν θεωρούνταν κοσμική και η λατρεία ως θρησκευτική. Ήταν η ίδια πράξη. Όλα ήταν θεολογικά για τον Εβραίο. Ο Θεός δεν ήταν μερικής απασχόλησης. Δηλαδή, δεν χωρίζεται μεταξύ της δουλειάς και της θρησκείας του.

Με αυτό το υπόβαθρο στη διαφορά στην ελληνική (Εθνική) και την Εβραϊκή (Εβραϊκή) σκέψη και το γεγονός ότι πολλοί εθνικοί στρέφονταν στον Χριστό και πολλοί Εβραίοι επέστρεφαν στον Ιουδαϊσμό [που θα μπορούσε ενδεχομένως να εξηγήσει τον σκοπό του βιβλίου των Εβραίων], θα πρέπει να είναι ευκολότερο να δούμε πώς η ελληνική σκέψη επηρέασε τη γραφή των «πατέρων της εκκλησίας». Προσαρμογή από το Εβραϊκό μυαλό Vs Greek Mind από τον Brad Scott wildbranch.org/Gkhebel/index.html --2-10-2007

Κεφάλαιο 2

Πατέρες της Εκκλησίας

Ακολουθεί μια πιο προσεκτική ματιά στις διδασκαλίες, τις πρακτικές και τις ερμηνείες των «πατέρων της εκκλησίας» 100 - 476 μ.Χ. Αν και αυτοί οι άνθρωποι δεν ήταν θεόπνευστοι, όπως είναι συχνά φανερό στα γραπτά τους, εντούτοις αποτελούν πολύτιμη πηγή πληροφοριών και γνώσεων σχετικά με την ιστορία και τις πρακτικές της πρώτης εκκλησίας [που μπορεί ή όχι να ήταν σύμφωνα με τις διδασκαλίες του Χριστού και απόστολοι].

Προσαρμογή από www.zianet.com/maxey/reflx73.htm

Αποστολικοί Πατέρες

Οι πρώτοι Πατέρες της Εκκλησίας, (εντός δύο γενεών του Αποστόλου του Χριστού) περιλαμβάνουν Κλήμη της Ρώμης [Ιταλία],^[2] Ιγνάτιος Αντιοχείας [Συρία], Πολύκαρπος Σμύρνης [Μικρά Ασία τώρα Τουρκία] και Ιουστίνος Μάρτυς Σαμαριάς, Επιπλέον, ο Didache και Ποιμένας του Ερμάτο ποθετούνται συνήθως ανάμεσα στα γραπτά των Αποστολικών

⁵Ανατρέξτε στο thebiblewayonline.com - Σώμα, Ψυχή και Πνεύμα

Πατέρων αν και οι συγγραφείς τους είναι
άγνωστοι.en.wikipedia.org/wiki/Apostolic_Fathers#Apostolic_Fathers_and_their_work

Κλήμης της Ρώμης (35 – 101)

Η επιστολή του, 1 Κλήμης (γ 96), αντιγράφηκε και διαβάστηκε ευρέως. Ο Κλήμης καλεί τους χριστιανούς της Κορίνθου να διατηρήσουν την αρμονία και την τάξη.^[2] Είναι η παλαιότερη χριστιανική επιστολή εκτός της Καινής Διαθήκης. [Καθολική] Η παράδοση τον προσδιορίζει ως τον τέταρτο Πάπα και Επίσκοπο της Ρώμης και η επιστολή του επιβεβαιώνει την αποστολική εξουσία της Ρώμης στο ακροατήριό της,⁶ η εκκλησία στην Κόρινθο.

Διδασκαλίες του Κλεμέτου της Ρώμης

1 Ο Κλήμης δεν καθιερώνει, όπως ισχυρίζονται ορισμένοι, τα «τάγματα» της εκκλησίας. Αναφέρεται μόνο σε πρεσβύτερους και διακόνους και δεν κάνει διάκριση μεταξύ κληρικών και λαϊκών. [Οι αναφορές του δείχνουν έντονα ότι δεν αναγνώριζε ότι ήταν πάπας.] Ωστόσο, προτείνει ότι η αναζήτηση εξουσίας ή κύρους μέσα στην εκκλησία είναι εντελώς ακατάλληλη και ότι κάθε άτομο πρέπει να είναι τόσο ταπεινό [το πιστεύουν αυτοί ή άλλοι] μπορεί.
peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia70.htm

Ιγνάτιος Αντιοχείας

Ιγνάτιος Αντιοχείας (γνωστός και ως Θεόφορος) (περίπου 35-110)^[3] ήταν μαθητής του Απόστολος Ιωάννης. στην πορεία προς το μαρτύριο του στη Ρώμη, ο Ιγνάτιος έγραψε μια σειρά επιστολών που έχουν διασωθεί ως παράδειγμα θεολογία αποφορές. Σημαντικά θέματα που εξετάζονται σε αυτές τις επιστολές περιλαμβάνουν εκκλησιολογία [η μελέτη της εκκλησίας ως πράγμα από μόνη της], ομυστήρια ⁷[ένα ορατό σημάδι μιας αόρατης πραγματικότητας], ο ρόλος του επισκόπου, και Βιβλικό Σάββατο.^[4] Είναι ο δεύτερος μετά τον Κλήμη που αναφέρει τις επιστολές του Παύλου.^[2] [Σημειώστε ότι ούτε η εκκλησιολογία ούτε τα μυστήρια φαίνεται να έχουν βιβλική προέλευση]. en.wikipedia.org/wiki/Ignatius_of_Antioch

Φαίνεται ότι υπάρχουν κάποιες ενδείξεις ότι πριν από το 150 μ.Χ. υπήρχε πλήθος πρεσβυτέρων στις εκκλησίες. «Είναι σίγουρα διαπιστωμένο ότι κατά την περίοδο από το 100 έως το 150 σχεδόν η εκκλησία διοικούνταν γενικά από πρεσβυτέρους και διακόνους χωρίς καμία διάκριση μεταξύ πρεσβυτέρου ή επισκόπου». The Eternal Kingdom, FW Mattox, σελ. 62

Ιεραρχική και Εξουσιαστική Δομή «Μετά την Αποστολική Εποχή (τέλειωσε περίπου το 100 μ.Χ.), η εκκλησία έγινε γρήγορα πιο ιεραρχική και έγκυρη. Έτσι, στις αρχές του δεύτερου αιώνα, η ηγεσία της εκκλησίας άρχισε να μεταμορφώνεται σε κάτι εντυπωσιακά παρόμοιο με τη ρωμαϊκή πολιτική κυβέρνηση. Τα έγγραφα που βασικά υπεύθυνα για την υπόδειξη αυτής της αντιβιβλικής αλλαγής ήταν ο Ιγνάτιος, επίσκοπος Αντιοχείας, αν και υπάρχει κάποια αμφιβολία για την αυθεντικότητα των επιστολών του. ... Αρκεί να επισημάνουμε ότι στις οκτώ Ιγνατιανές επιστολές (περίπου 110 μ.Χ.) που γενικά θεωρούνται γνήσιες, επιμένει στη διαίρεση της επισκοπής και του πρεσβυτέρου και της μοναρχικής εξουσίας του επισκόπου, φτάνοντας στο σημείο να συγκρίνει την επίσκοπος με τον ίδιο τον Χριστό.

⁶Ανατρέξτε στην Αρχιερατική Αρχή - σελίδα 33.

⁷Ανατρέξτε στο thebiblewayonline.com - Μυστήρια.

Ενώ στην πραγματικότητα δεν υπάρχει εξουσιοδότηση για αποκλειστική και καταναγκαστική εξουσία για τους ηγέτες της εκκλησίας, δεν πέρασε πολύς καιρός μετά τον θάνατο του τελευταίου Αποστόλου που οι άνθρωποι την ανέλαβαν ούτως ή άλλως. Ο Παύλος χρησιμοποιεί ξεκάθαρα τον ρόλο του πρεσβύτερου (Ελληνας, πρεσβύτερος, ένας γέρος), του επισκόπου (Ελληνας, επίσκοπος, επίσκοπος ή κηδεμόνας) και του ποιμένα (ελληνικά, ποιμένας, ποιμένας) στην Καινή Διαθήκη εναλλακτικά στις Πράξεις 20:17-28. Επιπλέον, ο Παύλος δεν εμποτίζει αυτόν τον ρόλο με έναν κοσμικό τύπο εξουσίας. Οι πρεσβύτεροι πρέπει να είναι υπηρέτες της εκκλησίας, να προσέχουν το ποίμνιο με προσοχή, να προεδρεύουν στις συναθροίσεις και να εφαρμόζουν τη σοφία που αποκτάται με την ηλικία.

[Σημείωση: Οι υπηρέτες ασκούν την εξουσία του κυρίου. Οι πρεσβύτεροι, ως υπηρέτες, ασκούν την εξουσία του Χριστού σύμφωνα με τις βιβλικές οδηγίες. Οποιαδήποτε απαίτηση ή οδηγία που δεν προέρχεται από τη γραφή είναι προσωπική εξουσία και όχι οι κύριοι.]

Διδασκαλίες του Ιγνατίου

a. Κατά τον ίδιο τρόπο, ας σέβονται όλοι τους διακόνους ως διορισμό του Ιησού Χριστού, και τον επίσκοπο ως τον Ιησού Χριστό, που είναι ο Υιός του Πατέρα, και οι πρεσβύτεροι ως το Σάνχεντριν του Θεού, και η σύναξη των αποστόλων. Πέραν αυτών δεν υπάρχει Εκκλησία» (Ιγνάτιος προς Θράλλους Γ'). Ο Ιγνάτιος ισχυρίζεται επίσης ότι καμία χριστιανική δραστηριότητα δεν είναι έγκυρη χωρίς τη συμμετοχή ή την έγκριση του επισκόπου: «Διότι, εφόσον υποτάσσεστε στον επίσκοπο (ο Πολύβιος εν προκειμένω.) Όσον αφορά τον Ιησού Χριστό, μου φαίνεστε ότι δεν ζείτε με τον τρόπο των ανθρώπων, αλλά σύμφωνα με τον Ιησού Χριστό, ο οποίος πέθανε για μας, προκειμένου, πιστεύοντας στον θάνατό Του, να γλιτώσετε από το θάνατο. Είναι λοιπόν αναγκαίο, όπως πράττετε, έτσι και χωρίς τον επίσκοπο να μην κάνετε τίποτα, αλλά και να υπάγεστε στο πρεσβυτέριο, όπως στον απόστολο του Ιησού Χριστού» (Ιγνάτιος προς Θράλλους Β', υπογράμμιση πρόσθετη).

«Ας θεωρείται σωστή Ευχαριστία, η οποία γίνεται είτε από τον επίσκοπο, είτε από κάποιον στον οποίο την έχει εμπιστευτεί... Δεν είναι νόμιμο χωρίς τον επίσκοπο ούτε να βαφτίζει ούτε να γιορτάζει μια γιορτή αγάπης.. » (Ιγνάτιος προς Σμυρναίους VIII). [ιδιόρρυθμος τύπος. com/index_main.htm](http://idiorrhthmos.typos.com/index_main.htm)

b. Ο Ιγνάτιος ήταν επίσκοπος (πρεσβύτερος, εφημέριος) της εκκλησίας της Αντιόχειας που χώριζε το πρεσβυτέριο και το επισκοπείο. Σε όλες αυτές τις τρεις επιστολές, ο Ιγνάτιος γράφει για τον επίσκοπο (ενικό), το πρεσβυτέριο και τους διακόνους, επιμένοντας να τους σέβονται και να υπακούουν. Εξισώνει τον επίσκοπο με «τον ίδιο τον Κύριο» (Λ.Εφ 6:1· Λ.Μαγ 6:1· Λ.Τρα 2:1). ο πρεσβύτερος στο «συμβούλιο των αποστόλων» (Λ.Μαγ 6:1· Λ.Τρα 2:2). και οι διάκονοι στους υπηρέτες του ίδιου του Χριστού (Λ.Μαγ. 6:1) ή στα «μυστήρια του Ιησού Χριστού» (Λ. Τρα 2:3). Διατάζει την εκκλησία «να ενεργεί σε αρμονία με το νου του επισκόπου» (Λ.Εφ. 4:1) και «να μην κάνει τίποτα χωρίς τον επίσκοπο και τους πρεσβύτερους» (Λ.Μαγ. 7:1· πρβλ. Λ. Τρα 2 :2). Φαίνεται να αποδίδει μεγαλύτερη δύναμη στην προσευχή ενός επισκόπου (L.Eph 5:2) και μάλιστα προτείνει τον επίσκοπο να τον φοβούνται (L.Eph 6:1). Προς τιμήν του, ο Ιγνάτιος δεν καλεί για τέτοια υπακοή στον εαυτό του, αλλά τότε δεν είναι ο επίσκοπος αυτών των πόλεων. Εντούτοις, ο Ιγνάτιος προβάλλει μια σταθερά ταπεινή στάση με δηλώσεις όπως «Μόλις αρχίζω να είμαι μαθητής» (L.Eph 3:1). «Δεν ξέρω αν είμαι άξιος». (Λ. Τρα 4:2)

Αυτή η αντίληψη ότι οι Χριστιανοί "δεν πρέπει να κάνουν τίποτα χωρίς τη συγκατάθεση του επισκόπου (και των πρεσβυτέρων) είναι ιδιαίτερα απεχθής. "Χωρίς αυτούς (επίσκοπος, πρεσβύτεροι, διάκονοι)", γράφει. "Καμία ομάδα δεν μπορεί να ονομαστεί εκκλησία" (Λ. Τρα 3:1).peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia80.htm

Πολύκαρπος Σμύρνης

Ο Πολύκαρπος Σμύρνης (περίπου 69- περ. 155) ήταν αΧριστιανός επίσκοπος του Σμύρνη (τώρα Σμύρνη στην Τουρκία). Καταγράφεται ότι «Ήταν μαθητής του Ιωάννη». Οι επιλογές για αυτόν τον Γιάννη είναι? Ιωάννης ο γιος του Ζεβεδαίου παραδοσιακά θεωρείται ο συγγραφέας του Τέταρτου Ευαγγελίου, ή Ιωάννης ο Πρεσβύτερος (Λίμνη 1912). Ακολουθούν οι παραδοσιακοί συνήγοροι Ευσέβιος στην επιμονή ότι η αποστολική σύνδεση του Πολύκαρπου ήταν με Ιωάννη ο Ευαγγελιστής, και ότι αυτός ο Ιωάννης, ο συγγραφέας του Ευαγγελίου του Ιωάννη, ήταν το ίδιο με τον Απόστολο Ιωάννη. Ο Πολύκαρπος, 155, προσπάθησε και δεν κατάφερε να πείσει Ανίκητος, Επίσκοπος Ρώμης, για να κάνει η Δύση να γιορτάσει το Πάσχα [προσαρμοσμένο από τον παγανισμό που χρονολογείται από τον Νιμρώδ λίγο μετά τον κατακλυσμό. christiananswers.net/q-eden/edn-t020.html.] στις 14 Νισάν, όπως στην Ανατολή. Απέρριψε την πρόταση του Πάπα να χρησιμοποιήσει η Ανατολή τη δυτική ημερομηνία. Το 155, οι Σμυρναίοι ζήτησαν την εκτέλεση του Πολύκαρπου ως χριστιανού και πέθανε μάρτυρας. wikipedia.org/wiki/Church_Fathers

Διδασκαλίες του Πολυκάρπου

ΤΗ ίδια η Βίβλος χρησιμοποιεί σαφώς τους ελληνικούς όρους episkopē (φύλακας, φρουρός, επίσκοπος, επίσκοπος) και prebuteros (πρεσβύτερος, πρεσβύτερος) εναλλακτικά. Δεν υπάρχει ούτε ένας υπαινιγμός αποστολικής διδασκαλίας για μονοπρόσωπη (επίσκοπη) διακυβέρνηση μιας μεμονωμένης εκκλησίας, πόσο μάλλον μιας ολόκληρης πόλης ή περιοχής. Ωστόσο, η μονοεπισκοπή [μοναδικός επίσκοπος] εμφανίστηκε τον δεύτερο αιώνα και ο Πολύκαρπος αναφέρεται ως ένας από αυτούς τους άρχοντες της πόλης. Σε όλες τις επτά αυθεντικές, σωζόμενες επιστολές του, ο Ιγνάτιος της Αντιόχειας επανέλαβε [ly] χωρίζει την επισκοπή από τους πρεμπουτέρους, αποκαλώντας τους αντίστοιχα «διαχειριστές» του Θεού (οικονόμος, καμαριτζής, κυβερνήτης και οικονόμος) και ένας πολιτικός όρος που ίσχυε για τον Έραστο στους Ρωμαίους. 16:23; και «βοηθοί» (πάρεδροι, όρος που δεν χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη). Αυτή η ιδέα ότι οι πρεσβύτεροι είναι βοηθοί του επισκόπου δεν έχει καμία απολύτως βάση στη Γραφή. Στο ρωμαϊκό [καθολικό] σήμα του Χριστιανισμού, το πρεσβυτέριο μεταμορφώθηκε στο ιερατείο ως μια εξειδικευμένη τάξη διαμεσολαβητών αποκλειστικά εξουσιοδοτημένων να διαχειρίζονται μυστήρια (βάπτισμα, κοινωνία κ.λπ.) για λογαριασμό του επισκόπου. Αυτό επίσης δεν έχει καμία βάση στη Γραφή, όπου όλοι οι Χριστιανοί ονομάζονται ιερείς.

Οι ιεραρχικοί στις σύγχρονες Καθολικές, Αγγλικανικές και Ορθόδοξες εκκλησίες χρησιμοποιούν τις επιστολές του Ιγνατίου ως αποδεικτικά κείμενα για να δικαιολογήσουν τη μονοεπισκοπή και τον παπισμό. Ο Πολύκαρπος χρησιμοποιείται επίσης ως ζωτικός κρίκος στο δόγμα της αποστολικής διαδοχής, το οποίο υποδηλώνει ότι η εξουσία στηρίζεται στους επισκόπους λόγω μιας αδιάσπαστης αλυσίδας διορισμού μέσω της χειροτονίας πίσω στους ίδιους τους αποστόλους.peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia88.htm

Ιουστίνος Μάρτυς 100 - 165

Τζάστιν ήταν Εθνικός, αλλά γεννήθηκε στη Σαμάρεια, κοντά στο πηγάδι του Ιακώβ. Πρέπει να ήταν καλά μορφωμένος: είχε ταξιδέψει πολύ και φαίνεται ότι ήταν άτομο που απολάμβανε τουλάχιστον μια ικανότητα. Αφού δοκίμασε όλα τα άλλα συστήματα, τα ανεβασμένα γούστα και οι εκλεπτυσμένες αντιλήψεις του τον έκαναν μαθητή του Σωκράτη και του Πλάτωνα.
ccel.org/ccel/schaff/anf01.viii.i.html

Οι περισσότεροι μελετητές συμφωνούν ότι ο Τζάστιν ήταν μπερδεμένος, μπερδεμένος, ασυνεπής και συχνά δεν ήταν πειστικός στα επιχειρήματά του. Παρόλα αυτά είναι μια σημαντική προσωπικότητα στην ιστορία της Εκκλησίας. Γι' αυτόν ο Χριστιανισμός ήταν "θεωρητικά, η αληθινή φιλοσοφία και, πρακτικά, ένας νέος νόμος της ιερής ζωής και του θανάτου.
earlychurch.org.uk/justin.php

«Η Κυριακή είναι η ημέρα κατά την οποία όλοι κάνουμε την κοινή μας συνέλευση, γιατί είναι η πρώτη μέρα κατά την οποία ο Θεός, έχοντας κάνει μια αλλαγή στο σκοτάδι και την ύλη, δημιούργησε τον κόσμο. και ο Ιησούς Χριστός ο Σωτήρας μας την ίδια ημέρα αναστήθηκε από τους νεκρούς. Διότι σταυρώθηκε την προηγούμενη ημέρα του Κρόνου (Σάββατο). και την επομένη του Κρόνου, που είναι η ημέρα του Ήλιου, αφού εμφανίστηκε στους αποστόλους και τους μαθητές Του.

«Όλοι όσοι ζουν σε πόλεις ή στην εξοχή συγκεντρώνονται σε ένα μέρος και διαβάζονται τα απομνημονεύματα των αποστόλων ή τα γραπτά των προφητών, εφόσον το επιτρέπει ο καιρός. Στη συνέχεια, όταν ο αναγνώστης έχει σταματήσει, ο πρόεδρος [υποτίθεται ότι είναι ένας από τους πρεσβύτερους που έχουν οριστεί να προεδρεύει της συνέλευσης] δίνει προφορικά οδηγίες και προτρέπει στη μίμηση αυτών των καλών πραγμάτων. Έπειτα σηκωνόμαστε όλοι μαζί και προσευχόμαστε, και, όπως είπαμε προηγουμένως, όταν τελειώσει η προσευχή μας, φέρνουν ψωμί, κρασί και νερό, και ο πρόεδρος με τον ίδιο τρόπο προσφέρει προσευχές και ευχαριστίες, ανάλογα με τις δυνατότητές του, και ο κόσμος συναινεί, λέγοντας Αμήν (Εβραϊκή γλώσσα - ας είναι) και γίνεται διανομή στον καθένα, και συμμετοχή αυτών για τα οποία έχουν δοθεί ευχαριστίες, και σε όσους απουσιάζουν αποστέλλεται μερίδα από τους διακόνους. Κανείς δεν επιτρέπεται να συμμετέχει εκτός από τον άνθρωπο που πιστεύει ότι τα πράγματα που διδάσκουμε είναι αληθινά, και που έχει πλυθεί με το πλύσιμο που είναι για άφεση αμαρτιών και για αναγέννηση, και που ζει έτσι όπως διέταξε ο Χριστός.
christianitytoday.com/ch/131christians/evangelistsandapologists/martyr.html

Αυτοί που είναι καλά να κάνουν και είναι πρόθυμοι, δίνουν ό,τι πιστεύει ο καθένας. και ό,τι συγκεντρώνεται κατατίθεται στον πρόεδρο για τη φροντίδα αυτών που έχουν ανάγκη:

1. ορφανά
2. χήρες
3. άρρωστος
4. όποιος άλλος θέλει,
5. αυτοί που είναι σε ομόλογα και
6. ξένοι που μένουν ανάμεσά μας

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Όλο το δώρο τους ήταν για τους άλλους, κανένα για τον εαυτό τους.

Ο θάνατός του

Ο Ιουστίνος και άλλοι άγιοι συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν ενώπιον του έπαρχου της Ρώμης, [έναν Ρωμαίο αξιωματούχο που είχε όλες τις απαραίτητες εξουσίες για να προστατεύσει τη Ρώμη

και την περιοχή σε απόσταση 100 μιλίων] του οποίου το όνομα ήταν Ρούστικος. Καθώς στέκονταν μπροστά στο δικαστήριο, ο Ρούστικος ο έπαρχος είπε στον Ιουστίνο: «Πάνω απ' όλα, να έχεις πίστη στους θεούς και να υπακούς στους αυτοκράτορες». Ο Ιουστίνος είπε: «Δεν μπορούμε να κατηγορηθούμε ή να καταδικαστούμε για την υπακοή στις εντολές του Σωτήρα μας, Ιησού Χριστού».

Ο Ρούστικος είπε: "Είσαι χριστιανός, λοιπόν;" Ο Τζάστιν είπε: «Ναι, είμαι».

Ο έπαρχος είπε στον Ιουστίνο: «Σε λένε κλίνε και νομίζεις ότι ξέρεις ποια είναι η αληθινή διδασκαλία. Άκου: αν σε μαστιγώσουν και σε αποκεφαλίσουν, είσαι πεπεισμένος ότι θα ανέβαινες στον ουρανό;» Ο Ιουστίνος είπε: "Ελπίζω ότι θα μπω στο σπίτι του Θεού αν υποφέρω με αυτόν τον τρόπο. Γιατί ξέρω ότι η εύνοια του Θεού αποθηκεύεται μέχρι το τέλος όλου του κόσμου για όλους όσους έχουν ζήσει καλή ζωή."

Ο έπαρχος Ρούστικος είπε: «Έχεις ιδέα ότι θα ανέβεις στον παράδεισο για να λάβεις κάποιες κατάλληλες ανταμοιβές;» Ο Τζάστιν είπε: «Δεν είναι ιδέα που έχω· είναι κάτι που ξέρω καλά και το θεωρώ πιο σίγουρο».

Ο έπαρχος Ρούστικος είπε: «Τώρα ας έρθουμε στο επίμαχο σημείο, που είναι απαραίτητο και επείγον. Συγκεντρωθείτε τότε και με μια σύμφωνη γνώμη προσφέρετε θυσία στους θεούς». Ο Justin είπε: «Κανείς που έχει ορθή σκέψη δεν σκύβει από την αληθινή λατρεία στην ψεύτικη λατρεία».

Ο έπαρχος Ρούστικος είπε: «Αν δεν κάνεις όπως σε προστάχθηκε, θα βασανιστείς χωρίς έλεος». Ο Ιουστίνος είπε: "Ελπίζουμε να υποστούμε μαρτύρια για χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, και έτσι να σωθούμε. Γιατί αυτό θα μας φέρει σωτηρία και εμπιστοσύνη καθώς στεκόμαστε μπροστά στην πιο τρομερή και παγκόσμια έδρα κρίσης του Κυρίου και Σωτήρα μας." Άλλοι επίσης είπαν: «Κάνε ό,τι θέλεις. Χριστιανοί είμαστε, δεν προσφέρουμε θυσίες στα είδωλα».

Ο έπαρχος Ρούστικος απήγγειλε την ποινή, λέγοντας: «Ας μαστιγωθούν όσοι αρνήθηκαν να θυσιάσουν στους θεούς και να υπακούσουν στην εντολή του αυτοκράτορα και ας οδηγηθούν σε θανατική ποινή σύμφωνα με την απόφαση των νόμων». Δοξάζοντας τον Θεό, οι άγιοι μάρτυρες βγήκαν στο συνηθισμένο μέρος. Αποκεφαλίστηκαν και έτσι εκπλήρωσαν τη μαρτυρία τους για την ομολογία της πίστης τους στον Σωτήρα τους.

atholicradiodramas.com/Saints_Works_H_thru_J/justine_martyr_i_have_accepted_the_true_dctrines.htm

Ιππόλυτος της Ρώμης

Ιππόλυτος(περ. 170 - περ. 236) ήταν ένας από τους πιο παραγωγικούς συγγραφείς των πρώτων Εκκλησία. Ο Ιππόλυτος γεννήθηκε κατά το δεύτερο μισό του 2ου αιώνα, πιθανότατα στην Ρώμη. Φώτιος τον περιγράφει στη Βιβλιοθήκη του (κωδ. 121) [πρώτη βυζαντινή εγκυκλοπαίδεια] ως μαθητή του Ειρηναίος, ο οποίος λέγεται ότι ήταν μαθητής του Πολύκαρπος. wikipedia.org/wiki/Hippolytus_of_Rome#Life

Διδασκαλίες του Ιππόλυτου: Και θα βαφτίσουν πρώτα τα μικρά παιδιά. Και αν μπορούν να απαντήσουν μόνοι τους, ας απαντήσουν. Αν όμως δεν μπορούν, ας απαντήσουν οι γονείς τους ή

κάποιος από την οικογένειά τους. Και μετά θα βαφτίσουν τους ενήλικες, και τελευταία οι γυναίκες. (Αποστολική Παράδοση 21.3-5) <http://www.orthodox.org/html/baptevaid.html> [Η απαίτηση απάντησης, ακόμα κι αν κάποιος άλλος σε περιπτώσεις όπου ήταν πολύ νέος ή διανοητικά ανίκανος, απαιτεί κάποιο βαθμό γνώσης ή πίστης για την αμαρτία, τις συνέπειές της και την ανάγκη για συγχώρεση, εκτός εάν ο βαπτισμός του βρέφους ήταν απλώς μια τελετουργία.]

Η συνήθης μορφή βαπτίσματος για τους πρώτους αιώνες —μέχρι τουλάχιστον τον δωδέκατο αιώνα— ήταν η κατάδυση.«Και όσον αφορά το βάπτισμα, να βαφτίζετε ως εξής: Αφού πρώτα είπατε όλα αυτά, βαφτίστε στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, σε νερό που ρέει ή κινείται. Αλλά αν δεν έχετε ζωντανό νερό, βαφτίστε σε άλλο νερό. και αν δεν μπορείτε να το κάνετε σε κρύο νερό, κάντε το με ζεστό. Αλλά αν δεν έχετε τίποτα από τα δύο, ρίξτε νερό τρεις φορές στο κεφάλι στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.
en.wikipedia.org/wiki/Aspersion

Ο Ιππόλυτος αντιτάχθηκε σθεναρά στην αυξανόμενη ιεραρχία της εκκλησίας.The Eternal Kingdom, FW Mattox σελ. 203

Έλληνες Πατέρες

Ειρηναίος της Λυών

Ειρηναίος, (π. 2ος αιώνας· π. τέλη 2ου/αρχές 3ου αιώνα) ήταν επίσκοπος LugdunumσεΓαλατία, που είναι τώραΛυών,Γαλλία. Τα γραπτά του ήταν διαμορφωτικά στην πρώιμη ανάπτυξη τουΧριστιανός θεολογία. Ήταν αξιόλογος νωρίςΧριστιανός απολογητής. Ήταν επίσης μαθητής τουΠολύκαρπος, ο οποίος λέγεται ότι ήταν μαθητής τουΙωάννης ο Ευαγγελιστής. οΠοιμένας του Ερμά(2ος αιώνας) ήταν δημοφιλής στην πρώιμη εκκλησία και μάλιστα θεωρούντανβιβλικόςαπό κάποιους από τους πρώιμουςΠατέρες της Εκκλησίας, όπωςΕιρηναίος. Γράφτηκε στη Ρώμη, στα ελληνικά. Ο Ποιμένας είχε μεγάλη εξουσία τον δεύτερο και τον τρίτο αιώνα.

Το πιο γνωστό του βιβλίο,*Κατά των αιρέσεων*(γ 180) απαρίθμησε τις αιρέσεις και τους επιτέθηκε. Ο Ειρηναίος έγραψε ότι ο μόνος τρόπος για τους Χριστιανούς να διατηρήσουν την ενότητα ήταν να αποδεχτούν ταπεινά μια δογματική εξουσία - τις επισκοπικές συνόδους.^[2][Ενότητα με εξουσία παρά ενότητα εν Χριστώ.]Ο Ειρηναίος ήταν ο πρώτος που πρότεινε να γίνουν δεκτά και τα τέσσερα ευαγγέλια ως κανονικά.

Διδασκαλία τουΕιρηναίος της Λυών- Διότι ήρθε να σώσει όλους μέσω του εαυτού του -- όλους, λέω, που από αυτόν αναγεννιούνται για τον Θεό -- βρέφη, παιδιά, έφηβους, νεαρούς και ηλικιωμένους. (Κατά Αιρέσεων II.22.4)
orthodox.org/html/baptevaid.html

Κλήμης Αλεξανδρείας

Ο Κλήμης της Αλεξανδρείας (Titus Flavius Clemens) (περίπου 150-211/216), ήταν το πρώτο μέλος της Εκκλησίας της Αλεξανδρείας που ήταν κάτι παραπάνω από όνομα και ένας από τους πιο διακεκριμένους δασκάλους της. Ένωσε τις ελληνικές φιλοσοφικές παραδόσεις με το χριστιανικό δόγμα και εκτίμησεγνώση.⁸Ανέπτυξε χριστιανόπλατωνισμό.^[2] Η κεντρική ιδέα είναι ηΘεωρία των Μορφών. Το μόνο αληθινό ον θεμελιώνεται στις μορφές, τους αιώνιους, αμετάβλητους, τέλειους τύπους, των οποίων συγκεκριμένα αντικείμενα αίσθησης είναι ατελή

⁸Ανατρέξτε στο thebiblewayonline.com - Γνωστικισμός.

αντίγραφο. Μπορεί οσδήποτε πλατωνικές αντιλήψεις είναι πλέον μόνιμα στοιχεία του Καθολικού/Προτεσταντικού Χριστιανισμού. Αρέσει ειδικά οι λάτρες είχαν μπροστά τους, οι χριστιανοί κατάλαβαν Πλατωνικές μορφές όπως και Θεός τις σκέψεις του. wikipedia.org/wiki/Clement_of_Alexandria και wiki/Πλατωνισμός

Γνωστικισμός (Ελληνικά: gnōsis, η γνώση) οι άνθρωποι είναι θεϊκοί ψυχές παγιδευμένοι σε αυλικό κόσμο που δημιουργήθηκε από έναν ατελή θεό, ... ο Αβραάμικο θεός, και αντιπαραβάλλεται με μια ανώτερη οντότητα, η οποία αναφέρεται με πολλούς όρους. en.wikipedia.org/wiki/Gnosticism

Γνωστικισμός εφαρμόστηκε σε διάφορες πρωτοχριστιανικές αιρέσεις που διεκδικούσαν άμεση προσωπική γνώση πέρα από την ιεραρχία του Ευαγγελίου ή της Εκκλησίας. etymonline.com/index.php?l=g&p=7

Ο Γνωστικός κλάδος του Χριστιανισμού που εμφανίστηκε τον δεύτερο αιώνα άσκησε τη δική του ελιτίστικη φίρμα μονολογισμού, ισχυριζόμενος ότι ο Ιησούς μετέδωσε «μυστική» γνώση σε ορισμένους μαθητές, κυρίως Μαρία Μαγδαληνή και ο Θωμάς. Η σωτηρία, ισχυρίστηκαν, ήρθε μόνο μέσω της μύησης — μερικές φορές περιελάμβανε παράξενες τελετουργίες. peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia67.htm

Ωριγένης Αλεξανδρείας

Ωριγένης, ή Ωριγένης Αδαμάντιος (περ 185- γ254) ήταν ένα παλαιό χριστιανικό μελετητή και θεολόγο. Σύμφωνα με την παράδοση, ήταν ένας Αιγύπτιος^[5] που δίδαξε στην Αλεξάνδρεια, αναβιώνοντας το Κατηχητικό, όπου είχε διδάξει ο Κλήμης. Ο πατριάρχης Αλεξανδρείας στην αρχή υποστήριξε τον Ωριγένη αλλά αργότερα τον έδιωξε επειδή χειροτονήθηκε χωρίς την άδεια του πατριάρχη. Μετακόμισε στο Caesarea Maritima και πέθανε εκεί^[6] αφού βασανίστηκε κατά τη διάρκεια μιας δίωξης.

Χρησιμοποιώντας τις γνώσεις του στα εβραϊκά, έβγαλε μια διορθωμένη μετάφραση των εβδομήκοντα.^[2] Έγραψε σχόλια σε όλα τα βιβλία της Βίβλου.^[2] Στο Περί Αρχών (Πρώτες Αρχές), διατύπωσε την πρώτη φιλοσοφική έκθεση του χριστιανικού δόγματος.^[2] Ερμήνευσε τη γραφή αλληγορικά και έδειξε ότι είναι Στωικός, Νεοπυθαγόρειος και Πλατωνικός.^[2] Αρέσει Πλωτίνος, έγραψε ότι η ψυχή περνά από διαδοχικά στάδια πριν από την ενσάρκωση ως άνθρωπος και μετά το θάνατο, φτάνοντας τελικά στον Θεό.^[2] Φαντάστηκε ακόμη και δαίμονες να επανενώνονται με τον Θεό. Για τον Ωριγένη, ο Θεός δεν ήταν Γιαχβέ αλλά το Πρώτη Αρχή, και Χριστός, ο Λογότυπα, ήταν υποταγμένος σε αυτόν.^[2] Οι απόψεις του για μια ιεραρχική δομή στο Τριάδα, η προσωρινότητα της ύλης, «η μυθική προύπαρξη των ψυχών» και «η τερατώδης αποκατάσταση που προκύπτει από αυτήν» ανακηρύχθηκαν ανάθεμα τον 6ο αιώνα.^{[7][8]} en.wikipedia.org/wiki/Origen

Διδασκαλία του Ωριγένη: Δράττομαι αυτή την ευκαιρία για να συζητήσω κάτι για το οποίο ρωτούν συχνά τα αδέρφια μας. Τα νήπια βαπτίζονται για άφεση αμαρτιών. Τι είδους; Ή πότε αμάρτησαν; Επειδή όμως «Ουδείς εξαιρείται από τον λεκέ», αφαιρεί κανείς τον λεκέ με το μυστήριο του βαπτίσματος. Για το λόγο αυτό βαπτίζονται τα νήπια. Διότι «αν δεν γεννηθεί κανείς από νερό και Πνεύμα, δεν μπορεί να εισέλθει στη βασιλεία των ουρανών». (Ομιλία επί Λουκά 14:5).

Ο Μέγας Αντώνιος

Αντώνιος(περίπου 251 – 356 γνωστός και ως Πατέρας όλων των μοναχών) καταγόταν από Αίγυπτος, εξέχων ηγέτης μεταξύ των Πατέρες της Ερήμου. Γιορτάζεται σε πολλές εκκλησίες πάνω του γιορτές: 17 Ιανουαρίου στο Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία και δυτικές εκκλησίες? και Tobi 22, (30 Ιανουαρίου) στο Κοπτική Ορθόδοξη Εκκλησία και το Κοπτική Καθολική Εκκλησία. [Κοπτική- Ένα βόρειο Αφρο-ασιατικό γλώσσα που ομιλείται Αίγυπτος μέχρι τουλάχιστον τον δέκατο έβδομο αιώνα.]

wikipedia.org/wiki/Anthony_the_Great

Λατίνοι Πατέρες

Τερτυλλιανός

Ο Quintus Septimius Florens Tertullianus (περίπου 160 - περ. 225), ο οποίος ασπάστηκε τον Χριστιανισμό πριν από το 197, ήταν πολυγραφότατος συγγραφέας απολογητικών, θεολογικών, αμφιλεγόμενων και ασκητικών έργων.^[13] Ήταν γιος ενός Ρωμαίου εκατόνταρχου. Έχει αναφερθεί ως «ο πατέρας του Λατινικού Χριστιανισμού».

wikipedia.org/wiki/Tertullian#cite_note-2 (Οικονόμου, 2007, σελ. 22)

Ο Τερτυλλιανός κατήγγειλε τα χριστιανικά δόγματα που θεωρούσε αιρετικούς, αλλά αργότερα στη ζωή υιοθέτησαν απόψεις που οι ίδιες άρχισαν να θεωρούνται αιρετικές. Έγραψε τρία βιβλία στα ελληνικά και ήταν ο πρώτος μεγάλος συγγραφέας του λατινικά Ο Χριστιανισμός, που μερικές φορές είναι γνωστός ως «Πατέρας της Λατινικής Εκκλησίας».^[14] Ήταν προφανώς δικηγόρος στη Ρώμη.^[15] Λέγεται ότι εισήγαγε τον λατινικό όρο «trinitas» σε σχέση με το Θείο (Τριάδα) στο χριστιανικό λεξιλόγιο^[16] (αλλά Θεόφιλος Αντιοχείας (c115 - c183) έγραψε ήδη για «την Τριάδα, του Θεού, και του Λόγου Του και της σοφίας Του», που είναι παρόμοια αλλά όχι πανομοιότυπη με την Τριαδική διατύπωση),^[17] και επίσης πιθανώς ο τύπος "τρία πρόσωπα, μία ουσία" όπως το λατινικό "tres Personae, una Substantia" (η ίδια από το Κοινή Ελληνική "τρεις Υποστάσεις, Ομοούσιος"), καθώς και τους όρους "vetus testamentum" (Παλαιά Διαθήκη) και "novum testamentum" (Καινή Διαθήκη).

Στο δικό του *Απολογητικός*, ήταν ο πρώτος Λατίνος συγγραφέας που χαρακτήρισε τον Χριστιανισμό ως «vera religio» [αληθινή θρησκεία] και υποβίβασε συστηματικά τη θρησκεία της κλασικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και άλλες αποδεκτές λατρείες στη θέση των απλών «δεισιδαιμονιών». Η χρήση του «κανόνα της πίστης» φαίνεται να εφαρμόζεται από τον Τερτυλλιανό σε κάποια ξεχωριστή φόρμουλα δόγματος [(De praescriptione, xiii).] Με την άνοδο του φορμαλισμού και του μυστηρίου, η ρυθμιζόμενη τελετουργία άρχισε να θεωρείται εξαιρετικά σχετική με την προσέγγιση κάποιου στο θεό. Τι ειπώθηκε και πώς ειπώθηκε. τι έγινε, και πώς έγινε... και πότε και πού και από ποιον... όλα πήραν τεράστια σημασία, με οποιαδήποτε απόκλιση φέρνει μια σχεδόν στιγμιαία επίπληξη από τις «εκκλησιαστικές δυνάμεις». Wikipedia.org/wiki/Tertullian [Ένα παράδειγμα είναι το τη φράση «στο όνομα του Ιησού»⁹ που χρησιμοποιήθηκε στο τέλος πολλών προσευχών φαίνεται ότι τέθηκε σε χρήση αρκετούς αιώνες μετά την ίδρυση της εκκλησίας με την έλευση των ρυθμιζόμενων τελετουργιών.] en.wikipedia.org/wiki/Church_Fathers

⁹Ανατρέξτε στο thebiblewayonline.com - Στο όνομα του Ιησού

Ο Τερτυλλιανός και ο Ιππόλυτος ήταν «οι μόνοι εξέχοντες άνδρες που αντιτάχθηκαν στην αυξανόμενη δύναμη του Ρωμαίου επισκόπου. The Eternal Kingdom, FW Mattox σελ. 203

Αργότερα στη ζωή, ο Τερτυλλιανός εντάχθηκε στο Μοντανιστές, [άμεσες αποκαλύψεις από το Άγιο Πνεύμα, για να μιλήσουν ως παθητικά φερέφωνα του θείου και μιλούσαν σε εκστατικά οράματα] μια αιρετική αίρεση που έκανε έκκληση στην αυστηρότητά του.^[13]
en.wikipedia.org/wiki/Church_Fathers

Τερτυλλιανός είχε την άποψη [σχετικά με τη γραφή] ότι «ό,τι δεν επιτρέπεται ελεύθερα απαγορεύεται». Με άλλα λόγια, εάν η Αγία Γραφή είναι ειλικρινά σιωπηλή για κάτι, τότε αυτό για το οποίο σιωπούν πραγματικά, εντελώς και απολύτως απαγορεύεται για πάντα. Άλλοι της εποχής του, ωστόσο, δήλωναν με την ίδια σιγουριά, «αυτό που δεν απαγορεύεται επιτρέπεται ελεύθερα». Η αντίθετη άποψη, λοιπόν, ήταν: αν ο Θεός δεν είπε τίποτα γι' αυτό, τότε δεν πρέπει να έχει τίποτα εναντίον του. Έτσι, θα πρέπει να επιτρέπεται στον λαό Του. ... [Πάνω από χίλια χρόνια αργότερα] ο Λούθηρος και ο Ζβίνγκλι στάθηκαν επίσης σε αυτό το θέμα. Ο τελευταίος υποστήριξε ότι οτιδήποτε «δεν επιτάσσεται ή δεν διδάσκεται στην Καινή Διαθήκη πρέπει να απορρίπτεται άνευ όρων», ενώ ο Λούθηρος υποστήριξε την αντίθετη άποψη -- «Ό,τι δεν είναι ενάντια στη Γραφή είναι για τη Γραφή και η Γραφή για αυτήν». ... Αλλά γνήσια βιβλική σιωπή¹⁰ (όπου ο Θεός πραγματικά δεν έχει πει απολύτως ΤΙΠΟΤΑ με τον έναν ή τον άλλον τρόπο για κάτι) δεν απαγορεύει ούτε επιτρέπει.

ΑΝΤΑΚΛΑΣΕΙΣ από [AI Maxey](#) Τεύχος #401,30 Ιουνίου 2009 από wikisource.org/wiki/AntNicene_Fathers/Volume_III/Apologetic/The_Chaplet,_or_De_Corona/Chapter_II

Μερικές Διδασκαλίες και Πρακτικές του Τερτυλλιανού

Κανόνας πίστης- Μπορεί να ειπωθεί ότι ο Τερτυλλιανός χρησιμοποιεί συνεχώς αυτήν την έκφραση, και με αυτό σημαίνει τώρα την έγκυρη παράδοση που έχει παραδοθεί στην Εκκλησία, τώρα οι ίδιες οι Γραφές, και, ίσως, μια σαφής δογματική φόρμουλα. Ενώ πουθενά δεν δίνει κατάλογο με τα βιβλία της Γραφής, τα χωρίζει σε δύο μέρη και τα ονομάζει instrumentum και testamentum. en.wikipedia.org/wiki/Tertullian

Περίπου 1200 με 1300 χρόνια αργότερα, λόγω της μεταρρύθμισης, η Σύνοδος του Τρεντ (1545 – 1563) που κάλεσε ο Πάπας Παύλος Γ΄ αποφάσισε ότι «οι παραδόσεις που διατυπώθηκαν από τα συμβούλια και τους πατέρες της εκκλησίας αποτελούσαν εξουσία ίση με αυτή της Γραφής». The Eternal Kingdom, FW Mattox, σελ. 291

Πόρνοι και Δολοφόνοι δεν πρέπει ποτέ να γίνονται δεκτοί στην εκκλησία σε καμία περίπτωση. In de pudicitia, ο Τερτυλλιανός καταδικάζει τον Πάπα Καλλίξτος Ιεπειδή επέτρεψε σε τέτοιους ανθρώπους να μπουν όταν δείχνουν μετάνοια.

en.wikipedia.org/wiki/Tertullian

Κυπριανός Καρχηδόνας

Ο Κυπριανός (Thascius Caecilius Cyprianus) ήταν επίσκοπος του Καρχηδόνα και ένα σημαντικό πρόιμο Χριστιανός συγγραφέας. Πιθανότατα γεννήθηκε στις αρχές του 3ου αι Βόρεια Αφρική, ίσως στην Καρχηδόνα, όπου έλαβε ένα εξαιρετικό κλασικό (ειδωλολατρικός) εκπαίδευση. Αφού

¹⁰Ανατρέξτε στο thebiblewayonline.com - Silence of the Scripture.

ασπάστηκε τον χριστιανισμό, έγινε επίσκοπος (249) και τελικά πέθανε αμάρτυρας (14 Σεπτεμβρίου, 258) στην Καρχηδόνα.

Διδασκαλίες του Κυπριανού

Ως προς το τι αφορά την περίπτωση των βρεφών: Εσείς [Fidus] είπες ότι δεν θα έπρεπε να βαφτιστούν εντός της δεύτερης ή τρίτης ημέρας μετά τη γέννησή τους, ότι ο παλιός νόμος της περιτομής πρέπει να ληφθεί υπόψη και ότι δεν σκέφτηκες ότι κάποιος πρέπει να βαπτιστεί και να αγιαστεί μέσα στην όγδοη ημέρα μετά τη γέννησή του. Στο συμβούλιο μας, μας φαινόταν πολύ διαφορετικά. Κανείς δεν συμφώνησε με το μάθημα που νόμιζες ότι έπρεπε να ακολουθηθεί. Αντίθετα, όλοι κρίνουμε ότι το έλεος και η χάρη του Θεού δεν πρέπει να στερηθούν σε κανέναν άνθρωπο που γεννήθηκε (Επιστολές 64:2 [M.X. 253]). Ricklobs.blogspot.com/2009/03/church-fathers-on-infant-baptism.html

Αμβρόσιος

Ο Αμβρόσιος (337/340 – 397) ήταν Κυβερνήτης της Αιμιλίας-Λιγουρίας στη βόρεια Ιταλία. Το 374ο επίσκοπος Μιλάνου Αυξέντιος, ένας Αρειανός, πέθανε, και οι Αρειανοί αμφισβήτησαν τον διάδοχό. Ο Αμβρόσιος πήγε στην εκκλησία όπου επρόκειτο να γίνουν οι εκλογές, για να αποτρέψει έναν σάλο, που ήταν πιθανό. Η ομιλία του διακόπηκε από ένα κάλεσμα «Αμβρόσιος, επίσκοπος!». Στην αρχή αρνήθηκε δυναμικά το αξίωμα, για το οποίο δεν ήταν σε καμία περίπτωση προετοιμασμένος καθώς ούτε βαφτίστηκε ούτε είχε εκπαιδευτεί επίσημα σε θεολογία αλλά, μόλις έλαβε μια επιστολή από τον Αυτοκράτορα που επαινούσε την καταλληλότητα της Ρώμης να διορίζει άτομα προφανώς άξια ιερών αξιωμάτων, μέσα σε μια εβδομάδα βαφτίστηκε, χειροτονήθηκε και διορίστηκε δεόντως επίσκοπος Μιλάνο.

Ο Αμβρόσιος υπολογίζεται από την Καθολική Εκκλησία ως ένα από τα τέσσερα πρωτότυπα της Εκκλησίας. Οι άλλοι ήταν Άγιος Αυγουστίνος, Άγιος Ιερώνυμος, και Πάπας Γρηγόριος Α'. Έχει σημειωθεί ότι η θεολογία του Αμβροσίου επηρεάστηκε σημαντικά από αυτή του Ωριγένης.

Εφάρμοσε αυτή τη γνώση ως ιεροκήρυκας, εστιάζοντας ιδιαίτερα στην ερμηνεία της Παλαιάς Διαθήκης και οι ρητορικές του ικανότητες εντυπωσίασαν Αυγουστίνος του Ιπποπόταμου, πνευματικός του διάδοχος, του οποίου η μεταστροφή βοήθησε ο Αμβρόσιος κηρύγματα.

Αυγουστίνος

Ο Αυγουστίνος (354 – 430) εκπαιδεύτηκε για να γίνει δάσκαλος και φιλόσοφος. Η ανάγνωσή του περιοριζόταν σχεδόν αποκλειστικά σε Λατίνους συγγραφείς. Έτρεφε μεγάλο θαυμασμό για τον Κικέρωνα και τον κατέτασσε πάνω από όλους τους άλλους αρχαίους συγγραφείς.

Κατά τα προηγούμενα χρόνια του, βρήκε ότι οι διδασκαλίες του Μανιχαϊστού, [δύο αιώνια βασίλεια, το ένα του φωτός κάτω από τον Θεό και το άλλο του σκότους κάτω από τον δαίμονα] έχουν μεγάλη ομοιότητα με εκείνες του Γνωστικισμού.

Μετά από περίπου οκτώ χρόνια χώρισε από την ομάδα μεταβαίνοντας στον νεοπλατωνισμό [η απουσία του καλού είναι η πηγή του κακού (privateio boni), και ότι αυτή η απουσία του καλού προέρχεται από την ανθρώπινη αμαρτία]. Σε ηλικία περίπου 27 ετών έγινε «χριστιανός», αλλά όχι απαραίτητα από μια μελέτη της Αγίας Γραφής. Ωστόσο, όσο μεγάλωνε τόσο περισσότερο

κινούνταν προς την κατεύθυνση της Βίβλου και απομακρύνονταν από τη φιλοσοφία. Συχνά, αναμειγνύονταν φέρνοντας ασυνέπειες.
Καλβινισμός «Ism», REW

Μερικές σκέψεις και πεποιθήσεις του Αυγουστίνου

1. Ορισμός του κακού
Ο Θεός είναι αιώνιος και δεν μπορεί να αλλάξει. Είναι το απόλυτο αγαθό. Κάθε κίνηση από τον Θεό είναι κακή. Μόνο η χάρη του Θεού μπορεί να κρατήσει τους ανθρώπους από την αμαρτία. Η επιλογή του εαυτού αντί του Θεού είναι η ουσία της αμαρτίας.
2. Προέλευση του Κακού
«Γιατί να υπάρχει το κακό σε ένα σύμπαν που δημιουργήθηκε από το τίποτα από ένα Όν που είναι και καλό και παντοδύναμο;» (McGiffert, A History of Christian Thought, 1933, σελ.89). Το κακό είναι η τάση όλων των δημιουργημένων πραγμάτων να καταρρεύσουν ξανά στο τίποτα από το οποίο προήλθαν. Ο Θεός δεν ήταν υπεύθυνος για την αμαρτία, αλλά την επέτρεψε.
3. Προέλευση της αμαρτίας (Ολική κληρονομική διαφθορά)
Αν και ο Αυγουστίνος δεν πίστευε ότι ο Θεός ήταν υπεύθυνος για την αμαρτία, αποδέχτηκε τις Καθολικές παραδόσεις και το δόγμα του Προπατορικού Αμαρτήματος.
4. Ελεύθερη βούληση
Ο άνθρωπος κληρονόμησε από τον Αδάμ μια διεφθαρμένη φύση και αυτό έγινε το κίνητρο της αμαρτίας. Οι άνθρωποι είναι προικισμένοι με ελεύθερη βούληση, αλλά δεν μπορούσε να επιλέξει τον Θεό και να ζήσει για αυτόν χωρίς θεία βοήθεια ή χάρη.
5. Πρώτο έργο της Χάριτος
Η πίστη είναι ένα θείο δώρο και κανείς δεν μπορεί να πιστέψει στον Θεό αν δεν κινηθεί σε αυτό με τη χάρη Του. Αυτά τα δώρα απονέμονται χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ανθρώπινη αξία, είτε πραγματική είτε προβλεπόμενη.
6. Ακαταμάχητη Χάρη
Εκείνοι που ο Θεός θέλει να σώσει δεν μπορούν να Τον εμποδίσουν να το κάνει ακόμα κι αν το επιθυμούσε.
7. Κυριαρχία του Θεού
Ο Θεός είναι απολύτως υπέρτατος. Η θέλησή του είναι η μόνη πραγματική βούληση.
Προορισμός
Μερικοί άνθρωποι είναι προκαθορισμένοι για σωτηρία και άλλοι για καταδίκη, που οφείλεται εξ ολοκλήρου στο ανεξιχνίαστο μυστικό θέλημα του Θεού.
8. Διατήρηση Αγίων
Ο Θεός δίνει στους εκλεκτούς το δώρο της διατήρησης για να μπορούν να αντέξουν μέχρι το τέλος. Επομένως, κανένας από τους εκλεκτούς δεν μπορεί να πέσει και να χαθεί.
9. Ο αριθμός των εκλεκτών σταθερός
Ο αριθμός των εκλεκτών είναι αμετάβλητα σταθερός και είναι ίδιος με τον αριθμό των έκπτωτων αγγέλων. Αυτή η πεποίθηση βασίστηκε στο εδάφιο Αποκάλυψη 3:11 «Κράτα γερά αυτό που έχεις, μήπως κάποιος πάρει το στέμμα σου».
«ισμοί» Καλβινισμός, REW, σελίδες 4 – 7

Χρονολόγιο «Πατέρες της Εκκλησίας».

100 200 300 400 476

Καινή Διαθήκη που γράφτηκε από το 95
Κλήμης ??-101

Α' Κορινθίους αναγνώρισε

Ignatious 35-110

Εισήχθησαν Μυστήρια

Πολύκαρπος 69-155

Αναγνώρισε τον Ματθαίο και τον Μάρκο

Ιουστίνος 100-165

Ιππόλυτος 170-236

Αναφέρεται στη νηπιακή βάπτισμα

Ειρηναίος 2ος-3ος αι

Τα περισσότερα βιβλία της Βίβλου αναγνωρίστηκαν και αναφέρθηκε το βάπτισμα των νηπίων

Κλήμης 150-211

Τερτυλλιανός 160-225

Ωριγένης 185-284

Δεκτά όλα τα βιβλία εκτός από 4 [Τζέιμς, 2 Πέτρος και 2 & 3 Ιωάννης]

Αντώνιος της Αιγύπτου 251-356

Κυπριανός??-258

Συμβούλιο Νίκαιας 325

Ιδρύθηκε η Ρωμαϊκή Κρατική Εκκλησία

Αμβρόσιος 337-370

Αυγουστίνος 345-430

-----Πτώση της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας---476

κεφάλαιο 3

Γνωστικισμός

Οι απαρχές του Γνωστικισμού ήταν εδώ και καιρό θέμα διαμάχης και εξακολουθούν να αποτελούν σε μεγάλο βαθμό αντικείμενο έρευνας. Ενώ παλαιότερα ο Γνωστικισμός θεωρούνταν ως επί το πλείστον παραφθορά του Χριστιανισμού, τώρα φαίνεται ξεκάθαρο ότι τα πρώτα ίχνη των Γνωστικών συστημάτων μπορούν να διακριθούν μερικούς αιώνες πριν από τη Χριστιανική Εποχή.
catholic.org/encyclopedia/view.php?id=5209

Μερικές από τις πεποιθήσεις που σχετίζονται με τον Γνωστικισμό φαίνεται να προέρχονται από τον Ζωροαστρισμό που χρονολογείται «μεταξύ 18ου και 10ου αιώνα π.Χ.». Αλλά «Κάποιοι αρχαίοι συγγραφείς δίνουν επίσης μια μυθολογική «χρονολογία» που αντιστοιχεί περίπου στο 6000 π.Χ. wikipedia.org/wiki/Zoroaster

Ο Πλάτωνας έζησε από το 428-348 π.Χ. Τα περισσότερα ιστορικά βιβλία και εγκυκλοπαίδειες αναγνωρίζουν τον Σωκράτη, τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη ως τους ανθρώπους με τη μεγαλύτερη επιρροή στη δυτική ιστορία. Οι φιλοσοφικές τους απόψεις ξεπήδησαν από τους μεγάλους μυθικούς ήρωες του Ομήρου. Αυτό οδήγησε στον απώτερο φιλοσοφικό στόχο της αριστείας που οδήγησε στις διάφορες κοινωνικές δομές της ελληνικής ζωής. Ο Πλάτων, φυσικά, ήταν μέλος της κοινωνικής ελίτ. Αυτό ήταν μέρος του φόντου της πιο ισχυρής συνεισφοράς του στη θρησκευτική σκέψη, του δυϊσμού του ανθρώπου. Ο Πλάτων δίδαξε ότι ο άνθρωπος αποτελείται από δύο μέρη, την «ψυχή» και τη «σάρκα». Δίδαξε ότι μόνο η ψυχή ήταν καλή και το καλό είναι αυτό που αναζητούν όλοι οι άνθρωποι. Η σάρκα ήταν κακή και δεν μπορούσε να κάνει καλό. [Αυτός ο δυϊσμός του ανθρώπου (δηλαδή, η ψυχή και το σώμα είναι χωριστά) είναι μέρος της Γνωστικής πεποίθησης όπως θα σημειωθεί παρακάτω].
wildbranch.org/Gkhebcia/index.html

Ο Brad Scott στο *The Greek Mind verses the Hebrew Mind* έγραψε «Στην εποχή του Ιησού και του Παύλου υπήρχαν πολλές σκεπτόμενες ομάδες που θα έπεφταν κάτω από τη σημαία του Γνωστικισμού. Οι μηδενιστές και οι ελευθεριακοί θα ήταν δύο από αυτούς. Και οι δύο αυτές ομάδες θα ταξινομούσαν επίσης ως αντινομιστές ή «κατά του νόμου» [αντίθετα του νομικισμού]. Αυτός θα ήταν ο ορισμός όπως είναι κοινώς γνωστός στα αγγλικά. Ωστόσο, στα εβραϊκά η λέξη για το «αντί» είναι tachat, που σημαίνει «αντί» ή «αντί». Βλέπετε, κανείς δεν είναι πραγματικά ενάντια στους νόμους, απλώς αρνούνται τους νόμους του ΘΕΟΥ και τους αντικαθιστούν με άλλους νόμους. Κάθε κοινωνία, μεγάλη ή μικρή, έχει κανόνες. Κάποιος μπορεί να πιστεύει ότι είναι ελεύθερος όταν είναι απεριόριστος από το νόμο, αλλά σύντομα θα βρει το δικό του.

Από την άνοδο του Γνωστικισμού, πιστεύω ότι η «εκκλησία» έχει εξαπατηθεί θεολογικά και πιστεύει ότι η ελευθερία είναι ελευθερία από το νόμο. Ο μόνος τρόπος που θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι είναι «χριστιανός» και να κρατήσει αυτή τη θεολογία είναι να αλληγορήσει ή να πνευματοποιήσει το κείμενο. αλληγορισμός[όχι αληθινό μόνο συμβολικό]ξεπήδησε από τους πρώτους γνωστικούς και ο γνωστικισμός είναι η ελληνιστική σκέψη στα καλύτερά της.

Λοιπόν, τι είναι ο Γνωστικισμός; Κυριολεκτικά η λέξη γνώση, ελληνική λέξη, σημαίνει «γνώση». Αυτός ο τρόπος σκέψης ήταν επίσης θρησκευτική αίρεση την εποχή του Ιησού. Ωστόσο, πιο σωστά είναι τρόπος σκέψης. Παρατηρήστε ότι είπα ότι είναι τρόπος σκέψης, όχι τρόπος σκέψης. Δεν υπάρχει τρόπος να ορίσουμε αυτή τη λέξη με λίγες προτάσεις, οπότε θα την ορίσουμε καθώς προχωράμε. Η όλη ιδέα του γνωστικισμού συνδυάζεται με ολόκληρη τη φιλοσοφία της ιερής ψυχής ή ψυχής και του κακού σώματος και του φυσικού κόσμου. Υπάρχουν βαθμοί, αν θέλετε, αυτής της φιλοσοφίας. Πολλά από αυτά που διδάσκονται στον σύγχρονο Χριστιανισμό είναι πολύ χλωμό σε σύγκριση με ορισμένα ακραία άτομα όπως ο Σίμων, ο Κρόνος, ο Κέρινθος, ο Βαλεντίνος ή ακόμα και ο Μαρκίων. Εάν ξεκινήσετε με ένα σχετικά μικρό, αντιγραφικό δόγμα, σύντομα οδηγεί σε ένα μεγάλο. Πολλοί από αυτούς τους άνδρες (περίπου τον 1-2ο αιώνα μ.Χ.) κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ο Ιησούς δεν ήταν άνθρωπος, αλλά το πνεύμα του Μεσσία. Γιατί; Γιατί η «θεότητα» δεν θα είχε κακό σώμα αφού η σάρκα είναι από τη φύση της πονηρή. Ο Μάρσιον διδάξε ότι το σώμα του Ιησού ήταν ένα «φάντασμα». Πολλοί πρώτοι πατέρες της εκκλησίας στάθηκαν ενάντια σε αυτό το δόγμα για ένα διάστημα, εκτός από τον Κλήμη και τον Ωριγένη, που ήταν συμπαθείς σε αυτό το δόγμα. Θεμελιώδης για τα ξεκάθαρα γνωστικά συστήματα είναι ο δυϊσμός, ο οποίος αντιτίθεται στον υπερβατικό Θεό[έναν θεός χωρίς περιορισμούς]και ένας ανίδεος δημιουργός. (Αυτή ήταν η καρικατούρα του ΘΕΟΥ). Σε ορισμένα συστήματα, η δημιουργία του κόσμου προέκυψε από το τεκμήριο της σοφίας (Σοφία).

Η υλική δημιουργία, συμπεριλαμβανομένου του σώματος, θεωρούνταν εγγενώς κακή. Σπίθες θεότητας, ωστόσο, είχαν εγκλωβιστεί στα σώματα ορισμένων πνευματικών ή πνευματικών ατόμων, που αγνοούσαν την ουράνια προέλευσή τους. Ο υπερβατικός Θεός ή ο ημίουργος έστειλε έναν λυτρωτή (Χριστό), ο οποίος τους έφερε τη σωτηρία με τη μορφή μυστικής γνώσης ή γνώσης. Για τους γνωστικούς, η σωτηρία δεν εξαρτιόταν από την πίστη ή τα έργα, αλλά μάλλον από τη γνώση της φύσης κάποιου, έτσι υπήρχε μεγάλη απόλαυση στην άσεμνη συμπεριφορά. Δεν υπήρχαν κανόνες για το σώμα αφού ο λογότυπος ή η τελική γνώση δεν ενδιαφερόταν για φυσικά ή υλικά πράγματα. Αυτό σήμαινε επίσης ότι ο γάμος περιφρονήθηκε επίσης, επειδή η τεκνοποίηση περιλάμβανε το σώμα. Ένα ον «unisex» κρατήθηκε με ελπιδοφόρο σεβασμό. Η ουσία του Γνωστικισμού είναι μια «άλλη εγκόσμια» ύπαρξη. Πολλά δόγματα της Καινής Διαθήκης χρησιμοποιούνται για να υποστηρίξουν αυτή τη σκέψη, την οποία θα βάλουμε ξανά στο πλαίσιο αργότερα. Ο γνωστικισμός, ιστορικά μιλώντας, είναι απλώς η λογική εξέλιξη της ελληνικής ή ελληνιστικής σκέψης. Αυτή η φιλοσοφία, αρκετούς αιώνες αργότερα, οδήγησε στο μοναστικό σύστημα και τελικά στο παπικό σύστημα.

Η ελληνική/γνωστική σκέψη της «εσωτερικότητας» ακούγεται μόνο ιερή, καλή και γραφική. Το πρόβλημα είναι αυτό. Το μυαλό και το σώμα μας είναι δημιουργημένο από τον ΘΕΟ και έχουν φυσικές ανάγκες και επιθυμίες. Αυτές οι ανάγκες και οι επιθυμίες αναμένονται από τον Δημιουργό μας, επομένως έχει κανόνες για το μυαλό και το σώμα. Αν η θεολογία μας αρνηθεί αυτούς τους κανόνες (ο λόγος είναι πραγματικά άσχετος), το μυαλό και το σώμα μας θα τους ικανοποιήσουν με άλλον τρόπο. Αυτός είναι ο λόγος που σε μεγάλο μέρος της χριστιανικής θεολογίας οι νόμοι του ΥΗΝΗ αντικαθίστανται από τον «νόμο του Χριστού» όπου υπάρχει το Πνεύμα. Ο Θεός, που ζει στο υπερκόσμιο, ενδιαφέρεται μόνο για τα πνευματικά και δεν ενδιαφέρεται για τις εγκόσμιες φροντίδες του κόσμου.

Στο ελληνικό μυαλό υπήρχε τόση ποικιλία που δεν μπορούσε να υπάρχει μόνο ένας Θεός. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο θα μπορούσε να υπάρξει εξίσου μεγάλη αλλαγή και ποικιλομορφία στην ηθική και στα ήθη επίσης. Δεν υπήρχαν θεμελιώδεις οδηγίες για ηθική συμπεριφορά. Η συμπεριφορά άλλαζε όσο άλλαζαν οι καιροί[Ηθική της σημερινής κατάστασης], και κάθε φιλόσοφος δεν ήταν ούτε λίγο ούτε πολύ σωστός από τον τελευταίο. Η χριστιανική διδασκαλία από τον πρώτο αιώνα διδάσκει ότι υπάρχει μόνο ένας Ελοήιμ (Θεός), ωστόσο, μεγάλο μέρος της χριστιανικής θεολογίας προδίδει αυτή τη διανοητική πρόταση για τον Ελοήιμ (Θεό). Οι πρώτοι μαθητές, όλοι Εβραίοι, παρέμειναν πιστοί με κάθε τρόπο στους Σh'ma[κεντρικό δόγμα του Ιουδαϊσμού «Άκου, Ισραήλ, ο Κύριος ο Θεός μας, ο Κύριος είναι ένας» Δευτερονόμιο 6:4]. Όλα τα δόγματα στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων επιβεβαίωσαν αυτό το γεγονός. Στα μέσα του δεύτερου αιώνα η εκκλησία κυριαρχούνταν από εθνικούς, και η σκέψη των εθνικών άρχισε να ρέει φυσικά στην ελληνική σκέψη.

Υπάρχουν πολλές πτυχές της φύσης του Ελοήιμ (Θεού) που διαφέρουν σε αυτές τις δύο αντικρουόμενες πολιτισμικές απόψεις. Τα δύο πιο σημαντικά σε σχέση με το δόγμα της Γραφής βρίσκονται στην ενότητά Του και στο αμετάβλητο Του. Στην εβραϊκή σκέψη, η φύση Του είναι στενά συνδεδεμένη με τις εντολές και τις οδηγίες Του. Πολλές θρησκείες μπορεί να «ομολογούν» ότι είναι ένας και αμετάβλητος, αλλά προδίδουν αυτή την ομολογία δογματικά. Αυτό συμβαίνει επειδή η ελληνική σκέψη είναι ενσωματωμένη στη δική μας διαδικασία σκέψης και μια απλή ομολογία πεποιθήσεων για τον Ελοήιμ (Θεό) πραγματικά χάνει το σημάδι. Το να πιστεύεις πράγματα για τον Ελοήιμ (Θεό) δεν είναι το ίδιο με το να πιστεύεις Ελοήιμ (Θεός).

ΛΑΤΡΕΙΑ

Η λατρεία βρίσκεται στην καρδιά του ελληνικού πολιτισμού. Πολλά μεγάλα κολοσσαία χτίστηκαν για να φιλοξενήσουν τα πλήθη των πιστών που συγκεντρώθηκαν για να ειδωλοποιήσουν και να σεβαστούν τους θεούς[για να πάνε να προσκυνήσουν]. Αυτές οι συγκεντρώσεις θεωρούνταν ότι ευχαριστούν τους θεούς και τους έκαναν να κάνουν εύνοια στους ανθρώπους. Διαφορετικοί θεοί λατρεύονταν για διαφορετικούς λόγους, καθώς κάθε θεός αιωρούνταν πάνω από μια διαφορετική όψη του κόσμου. Τραγουδούσαν τραγούδια, έπαιζαν όργανα και ο γυμνός χορός ήταν κοινός. Το να τραγουδάς τραγούδια, να παίζεις και να χορεύεις στους θεούς ήταν λατρεία, και αυτή η λατρεία είναι που ένωνε τους ανθρώπους. Οι ομοφυλοφιλικές πράξεις ήταν αρκετά συχνές καθώς το σώμα είναι άσχετο με τους θεούς. Ήταν η κατάσταση του νου για την οποία ενδιέφεραν οι θεοί. Οι Στωικοί, ωστόσο, δεν θα είχαν καμία σχέση με αυτό το είδος δραστηριότητας. Η λατρεία γι' αυτούς ήταν εξίσου μια κατάσταση του νου. Ωστόσο, μια σωστή κατάσταση του νου δεν υποκύπτει στις απολαύσεις του σώματος. Η ελληνική έννοια της λατρείας, (προσκύνεο), θεωρήθηκε ως μια συγκεκριμένη πράξη ευλάβειας ή τιμής. Η σύγχρονη λατρεία φαίνεται και από την ελληνική σκοπιά. Προσκυνούμε την Κυριακή το πρωί. Οι ομάδες επαίνου και λατρείας είναι δημοφιλείς σήμερα, καθώς εκείνοι που ηγούνται την Κυριακή το πρωί προσκυνούν την ώρα της λατρείας. Ο έπαινος θεωρείται αισιόδοξος με ταχύτερο ρυθμό και η λατρεία είναι όταν ο ρυθμός επιβραδύνεται και εμφανίζεται πιο σοβαρή λατρεία. Όταν οι εβδομαδιαίες, εγκόσμιες, μέριμνες του κόσμου περνούν τον κύκλο τους, τότε ο Έπαινος και η Λατρεία ξεκινούν ξανά με το πρωί της επόμενης Κυριακής.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Για τον ελληνικό νου, η αληθινή πνευματικότητα είναι «υπερκοσμική». Βρίσκεται στη ζωή έξω από αυτόν τον κόσμο και αυτή η φιλοσοφία μπορεί και οδηγεί σε κάθε είδους διδασκαλίες της «Νέας Εποχής» και σχετικές θρησκείες, συμπεριλαμβανομένου του σύγχρονου Χριστιανισμού. Οι θεοί ζούσαν έξω από αυτόν τον κόσμο και έτσι ένας αληθινά πνευματικός άνθρωπος ζούσε και έξω από τις φροντίδες αυτού του κόσμου. Η άρνηση του σωματικού συναίσθηματος και η καταδίκη ήταν μέρος αυτής της φιλοσοφίας. Η σωστή σκέψη και οι σωστές ιδέες ήταν τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του πνευματικού ανθρώπου. Μόνο οι αληθινά μορφωμένοι (οι πλούσιοι) μπορούσαν να αποκτήσουν αληθινή πνευματικότητα, καθώς οι φτωχοί ήταν προορισμένοι να φροντίζουν τις καθημερινές, καθημερινές ανάγκες. Ήταν οι χαρακτήρες, οι επιστάτες, οι αγρότες και φυσικά οι ξυλουργοί.

Η λατρεία ήταν κάτι που έκανες με το μυαλό και δεν έπρεπε να είσαι εκδηλωτικός. Η άρνηση του εαυτού σου ήταν πολύ πνευματική, γιατί το φυσικό ήταν κακό. Όσο πιο γρήγορα μπαίνει κανείς στους παραδείσους τόσο το καλύτερο. Γι' αυτό η αυτοκτονία ήταν ένα πολύ ευγενές πράγμα στην ελληνική σκέψη. Οποιοσδήποτε Γραφές που αφορούσαν μια ουράνια ιθαγένεια θεωρήθηκε ότι συνηγορούσε υπέρ αυτής της απόκοσμης ύπαρξης. Ο γάμος θεωρούνταν σαν αυτού του κόσμου και τον απέφευγαν. Η αποχή από το κρέας και ορισμένα τρόφιμα προωθήθηκε επίσης ως υψηλού επιπέδου με τα νέα λογότυπα. Δεδομένου ότι ο λόγος θεωρούνταν ο νους των μυαλών, η εστίαση στη σωστή σκέψη ήταν «στο πνεύμα».

Τα συναισθήματα περιφρονούνταν επίσης στη Γνωστική σκέψη. Το να δείξεις συναίσθημα ήταν να δείξεις αδυναμία και πνευματική ανωριμότητα. Όταν το συναίσθημα ήταν στωικό και το σώμα αρνιόταν, τότε ο μνημένος ήταν πραγματικά πνευματικός. Πολλοί από τους πρώτους μνημένους της γνωστικής σκέψης ορκίστηκαν να σιωπήσουν, καθώς δεν υπήρχε τίποτα που θα μπορούσε να πει ένας αληθινά πνευματικός άνθρωπος. Οι πρώτοι μνημένοι θα ζούσαν μαζί μακριά από τους «άλλους» ανθρώπους για κάποιο διάστημα προκειμένου να επικεντρωθούν στη σκέψη τους. Όταν επέστρεψαν ήταν οι αληθινά πνευματικοί άνθρωποι που μπορούσαν να επικοινωνήσουν μόνο με τους λογότυπους [μετρήστε, πείτε, πείτε, μιλήστε, σκεφτείτε, εσωτερική πρόθεση που κρύβεται κάτω από την ομιλία]. Αυτό οδήγησε στο μεγάλο χάσμα μεταξύ κληρικών και λαϊκών. Ο Ιησούς μάλλον αναφέρθηκε σε αυτή τη σκέψη όταν καταδίκασε τους Νικολαΐτες. Αυτοί οι άνδρες θα έπαιρναν όρκο αγαμίας για τη ζωή, καθώς ήταν παντρεμένοι με τον Κύριο (τη μόνη αληθινή νύφη).

ΣΩΤΗΡΙΑ

Η σωτηρία είναι σωστή σκέψη και πίστη στη φύση της. Το να «πιστεύεις» σημαίνει να γνωρίζεις τα σωστά πράγματα. Αυτή η γνώση προέρχεται μόνο από τους θεούς. Η σωτηρία είναι θέμα πίστεων και σωστής γνώσης για τους θεούς. Στη γνωστική σκέψη, η έννοια των «κλειδιών» αναφέρεται αρκετά γενναϊόδωρα. Γραφικοί όροι όπως «πιστεύω», «γνωρίζω» ή «γνώση», «λέξη» ή «λέξεις», «κλειδιά» και «πύλες», «ομολογώ» και «πίστη», συνδέονται όλοι με αυτήν την εσωτερική γνώση. δίνεται από τους θεούς. Αυτοί οι όροι μεταφέρθηκαν εύκολα στη διδασκαλία της Καινής Διαθήκης. Όταν ο Ιησούς είπε «Εγώ είμαι η πόρτα... Εγώ είμαι ο καλός ποιμένας... Εγώ είμαι το φως του κόσμου... Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή...», αυτά κατανοήθηκαν ότι μιλούσαν του λόγου ή του νου κατεβαίνουν από τον ουρανό για να διανεύουν αυτή τη γνώση ή τη γνώση. Ήρθε να φέρει τα «κλειδιά» της σωτηρίας. Να θυμίσω ότι στην ελληνική σκέψη ο λόγος ήταν ο συλλογικός νους ή νους των θεών. Για να προοριστεί η ψυχή για τον παράδεισο πρέπει να «πιστέψει» ορισμένες προτάσεις για τον λόγο. Η πρώιμη «εκκλησία» παρέμεινε πολύ «εβραϊκή» για τους δύο πρώτους αιώνες και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν υπάρχει καμία καταγραφή «θρήσκων». Τα δόγματα έρχονται αργότερα όταν η εκκλησία κυριαρχείται από εθνικούς και οι «Εβραίοι πιστοί» έχουν διωχθεί από τους Εβραίους και τους Χριστιανούς.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Η προσευχή ή η επικοινωνία με τους θεούς δεν ήταν ένα καθημερινό, σταθερό γεγονός στην ελληνική ζωή. Οι θεοί καλούνταν κυρίως όταν κάτι δεν πήγαινε καλά ή κάποιος είχε ανάγκη. Οι προσευχές έγιναν από το άτομο αυθόρμητα. Όταν τηρούνταν οι εορτασμοί στις μεγάλες αρένες, θα ήταν μια περίοδος ομαδικής συμμετοχής στην επικοινωνία με τους θεούς. Αυτό θα ήταν πρωτίστως για να βοηθήσει στην επιτυχία των θεαμάτων που διοργανώθηκαν για να ψυχαγωγήσουν τους συμμετέχοντες. Οι προσευχές θα ήταν συνήθως μακροχρόνιες και πολύχρωμες. Οι ηγέτες στις συγκεντρώσεις συνήθως πρόσφεραν αυτές τις προσευχές στους θεούς για τους ανθρώπους. Η επικοινωνία με τους θεούς ήταν κυρίως προσανατολισμένη στη βοήθεια και στο αίτημα.

Στην εβραϊκή σκέψη, η προσευχή είναι και τελετουργική και αυθόρμητη. Η προσευχή ήταν συνήθως κοινή και στον πληθυσμό. Στην εβραϊκή σκέψη, η προσευχή συνήθως είναι να ευλογεί τον Elohim (τον Θεό), να Τον ευχαριστεί και να μιλά στον παρελθόντα χρόνο. Η προσευχή μοιάζει πολύ με τις γιορτές στο ότι έχει επίσης αποδοθεί σε «καθορισμένους χρόνους». Η προσευχή είναι μέρος της πειθαρχίας, για να εκπαιδεύει κανείς να επικοινωνεί καθημερινά με τον Δημιουργό.

Πολλές φορές σήμερα:

ένα. Κάποιος προσεύχεται για όλους

σι. Ο κήρυκας μελετά τις Γραφές για όλους.

ντο. Η ψυχή του ανθρώπου μπορεί τώρα να τεθεί σε μια αιώνια, πνευματική κατάσταση πιστεύοντας τα σωστά πράγματα και ομολογώντας ορισμένες προτάσεις για τον λόγο.[Ενεργεί για να κερδίσει τη σωτηρία αντί για πράξεις αγάπης και επαίνου.]

Τι απαιτεί ο Θεός από εμένα;έχει αντικατασταθεί από Who is the logos;

προσαρμογή από Εβραϊκό Νους εναντίον Ελληνικού Νου wildbranch.org/Gkhebcia/index.html 2-10-2007

Κατανοώντας τις διαφορές στην άποψή τους για τον άνθρωπο [ελληνικός, (μη εβραϊκός κόσμος) ως δυϊσμός. Δηλαδή η ψυχή και το σώμα είναι χωριστά και οι Εβραίοι (άνθρωποι μέσω των οποίων ήρθε ο Χριστός ή ο Μεσσίας) ως ενότητα. δηλαδή η ψυχή και το σώμα περιελάμβαναν όπως τα δημιούργησε ο Θεός] θα παράσχει μια βάση για την κατανόηση των διδασκαλιών, των πρακτικών και των ερμηνειών της Βίβλου μετά την Αποστολική εποχή (100 μ.Χ.).

Κεφάλαιο 4

Ιεραρχία της Εκκλησίας

Το Ίδρυμα της Εκκλησίας

Ο Σίμων Πέτρος απάντησε: «Εσύ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος». Ο Ιησούς απάντησε: «Μακάριος είσαι, Σίμονα, γιε του Ιωνά, γιατί αυτό δεν σου αποκαλύφθηκε από άνθρωπο, αλλά από τον Πατέρα μου που είναι στους ουραμούς. Και σου λέω ότι είσαι ο Πέτρος, και σε αυτόν τον βράχο θα χτίσω την εκκλησία μου, και οι πύλες του Άδη δεν θα το ξεπεράσουν (Ματθαίος 16:16-18).

Στους αφοσιωμένους ακολούθους Του είπε: «Εσείς είστε αυτοί που σταθήκατε δίπλα μου στις δοκιμασίες μου. Και σας παραχωρώ βασιλεία, όπως ο Πατέρας μου παραχώρησε σε μένα μια βασιλεία». (Λουκάς 22:28-29) Στη συνέχεια, την ημέρα της Πεντηκοστής «Ο Πέτρος απάντησε: «Μετανοήστε και βαπτιστείτε, καθένας από εσάς, στο όνομα του Ιησού Χριστού για τη

συγχώρηση των αμαρτιών σας. Και θα λάβετε το δώρο του Αγίου Πνεύματος. Η υπόσχεση είναι για εσάς και τα παιδιά σας και για όλους όσους βρίσκονται μακριά — για όλους όσους θα καλέσει ο Κύριος ο Θεός μας». Με πολλά άλλα λόγια τους προειδοποίησε· και τους παρακάλεσε: «Σώστε τους εαυτούς σας από αυτή τη διεφθαρμένη γενιά». Όσοι δέχτηκαν το μήνυμά του βαφτίστηκαν και περίπου τρεις χιλιάδες προστέθηκαν στον αριθμό τους εκείνη την ημέρα». (Πράξεις 2:38-41)

Αγοράστηκε από τον Χριστό

Να προσέχετε τον εαυτό σας και όλο το ποίμνιο του οποίου το Άγιο Πνεύμα σας έχει κάνει επισκόπους. Να είστε ποιμένες της εκκλησίας του Θεού, την οποία αγόρασε με το αίμα του. (Πράξεις 20:28-29)

Ο Χριστός είναι το Κεφάλι

Είναι η εικόνα του αόρατου Θεού, του πρωτότοκου πάνω σε όλη την κτίση. Διότι από αυτόν δημιουργήθηκαν τα πάντα: τα πράγματα στον ουρανό και στη γη, ορατά και αόρατα, είτε θρόνοι είτε εξουσίες είτε άρχοντες είτε εξουσίες. όλα τα πράγματα δημιουργήθηκαν από αυτόν και για αυτόν. Αυτός είναι πριν από όλα τα πράγματα, και όλα τα πράγματα συγκρατούνται σε αυτόν. Και είναι η κεφαλή του σώματος, της εκκλησίας. είναι η αρχή και ο πρωτότοκος από τους νεκρούς, ώστε σε όλα να έχει την υπεροχή. Διότι ο Θεός ευχαρίστησε να κατοικεί μέσα του όλη του η πληρότητα, και μέσω αυτού να συμφιλιώσει με τον εαυτό του όλα τα πράγματα, είτε τα πράγματα στη γη είτε τα πράγματα στον ουρανό, κάνοντας ειρήνη μέσω του αίματος του, που χύθηκε στον σταυρό. (Κολοσσαείς 1:15-20)

[Εμείς] θα σταθούμε όλοι ενώπιον της δικαστικής έδρας του Θεού. Είναι γραμμένο: «Όσο ζω, λέει ο Κύριος, κάθε γόνατο θα σκύψει μπροστά μου· κάθε γλώσσα θα εξομολογηθεί στον Θεό». Όλοι μας θα πρέπει να δώσουμε λογαριασμό για τον εαυτό μας στον Θεό». (Ρωμαίους 14:10-12)

Από τις παραπάνω γραφές είναι μάλλον σαφές ότι ο Χριστός είναι Θεός, ότι με το αίμα Του· Δηλαδή, εξιλεωτική θυσία, αγόρασε την εκκλησία και ότι έμπιστοι υπάκουοι άνθρωποι τοποθετούνται σε αυτήν από τον Θεό και τον Υιό. Αυτός, ο Χριστός, είναι η κεφαλή ή ο ηγέτης αυτών των ανθρώπων, της εκκλησίας, στην οποία όλοι οι άνθρωποι θα υποκλιθούν ως αναγνώριση.

Οργάνωση

«Ήταν αυτός [ο Χριστός] που έδωσε μερικούς να γίνουν απόστολοι, μερικούς να γίνουν προφήτες, μερικούς να γίνουν ευαγγελιστές και μερικοί να γίνουν πάστορες και δάσκαλοι, [κάποιοι το μεταφράζουν αυτό ως διδασκαλία ποιμένων ως «κάποιοι να είναι» παραλείπεται] σε προετοιμάστε τον λαό του Θεού για έργα υπηρεσίας, ώστε το σώμα του Χριστού να οικοδομηθεί μέχρι να φτάσουμε όλοι στην ενότητα στην πίστη και στη γνώση του Υιού του Θεού και να ωριμάσουμε, φτάνοντας σε όλο το μέτρο της πληρότητας του Χριστού.» (Εφεσίους 4:11-13)

Προσευχήθηκε για ενότητα των πιστών Του «Δεν προσεύχομαι μόνο για αυτούς, αλλά και για εκείνους που θα πιστέψουν σε μένα μέσω του λόγου τους. Για να είναι όλοι ένα, όπως εσύ, Πατέρα, είσαι σε Εμένα, και εγώ σε Σένα. για να είναι και αυτοί ένα σε Εμάς, για να πιστέψει ο κόσμος ότι με έστειλες. Και τη δόξα που Μου έδωσες, τους έδωσα, για να είναι ένα, όπως εμείς είμαστε ένα: Εγώ μέσα σε αυτούς και εσύ σε μένα. για να γίνουν τέλεια [πλήρη] σε ένα, και ο

κόσμος να μάθει ότι με έστειλες και τους αγάπησες όπως αγάπησες εμένα». (Ιωάννης 17:20-23 NKJV)

Ως επικεφαλής της Εκκλησίας Του, ίδρυσε την οργάνωσή της δίνοντας διάφορα καθήκοντα και ευθύνες αντί για αξιώματα ή θέσεις που θα χρειάζονταν για να λειτουργήσει η εκκλησία ως ενιαίο σώμα πιστό και πιστό σε Αυτόν. Ήταν:

- a. Απόστολοι - να μαρτυρούν
- b. Προφήτες - να προλέγουν και/ή να διδάσκουν
- c. Ευαγγελιστές - να διακηρύξουν το μήνυμά Του για συμφιλίωση, σωτηρία.
- d. Ποιμένες και δάσκαλοι - πρεσβύτεροι, βοσκοί, φρουροί, φύλακες, φρουροί ή επιβλέποντες] για να παρακολουθούν, να προειδοποιούν, να ενθαρρύνουν, να εκπαιδεύουν και να διδάσκουν όσους βρίσκονται υπό τη φροντίδα τους.

Ο Παύλος άφησε τον Τίτο στην Κρήτη για να διορίσει πρεσβυτέρους σε κάθε πόλη. (Τίτος 1:5)

Δεν μπορεί κανείς να προσδιορίσει με απόλυτη βεβαιότητα αν διορίζονταν πρεσβύτεροι σε κάθε πόλη ή σε κάθε εκκλησία, αν υπήρχαν περισσότερες από μία εκκλησίες σε μια πόλη ή κωμόπολη. Γνωρίζουμε ότι ο Παύλος ήταν στην Έφεσο για μεγάλο χρονικό διάστημα, επομένως είναι πιθανό να υπήρχαν περισσότερες από μία εκκλησίες ή οικιακές εκκλησίες. Ακόμα κι αν υπήρχαν περισσότερες από μία ομάδες που συγκεντρώνονταν σε διάφορα μέρη, θα μπορούσε κανείς μόνο να υποθέσει αν υπήρχαν πρεσβύτεροι σε κάθε ομάδα Χριστιανών που συναθροίζονταν σε σπίτια ή πρεσβύτεροι για την πόλη της Εφέσου ή αν οι πρεσβύτεροι από κάθε συνέλευση αποτελούσαν πρεσβυτέρους της πόλης της Εφέσου. Το ίδιο ισχύει και για την Ιερουσαλήμ. Ωστόσο, στην Ιερουσαλήμ γνωρίζουμε ότι υπήρχαν χιλιάδες χριστιανοί. Συναντήθηκαν σε σπίτια και επίσης μαζεύτηκαν όλοι μαζί. «Όλοι οι πιστοί συνέρχονταν στην κιονοστοιχία του Σολομώντα» (Πράξεις 5:12) [μέχρι που άρχισε ο διωγμός από τους ηγέτες των Ιουδαίων]. Είτε υπήρχαν πρεσβύτεροι για κάθε «οικιακή εκκλησία» είτε για ολόκληρη την πόλη, ήταν ένα ενιαίο σώμα πιστών με ενιαίο σκοπό στην κοινωνία και στην ενότητα μεταξύ τους. Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ένας πρεσβύτερος ή μια ομάδα πρεσβυτέρων είχε θέση εξουσίας μεγαλύτερη από οποιονδήποτε άλλο πρεσβύτερο ή ομάδα πρεσβυτέρων. Ανατρέξτε στα μαθήματα thebiblewayonline.com Λειτουργίες της Εκκλησίας του Χριστού και των Ποιμένων Του επίσης Υπηρέτες του Χριστού.

Ο Παύλος προέβλεψε ότι οι επιθυμίες του ανθρώπου θα προσπαθούσαν να αλλάξουν την οργάνωση του Χριστού για «Από τη Μίλητο, ο Παύλος έστειλε στην Έφεσο για τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας. Όταν έφτασαν, τους είπε: ... Διότι δεν δίστασα να σας διακηρύξω ολόκληρο το θέλημα του Θεού. Προσέχετε τους εαυτούς σας και όλο το ποίμνιο του οποίου το Άγιο Πνεύμα σας έχει κάνει επισκόπους [φύλακες]. Να είστε ποιμένες της εκκλησίας του Θεού, την οποία αγόρασε με το αίμα του. Ξέρω ότι αφού φύγω, θα μπουν άγριοι λύκοι ανάμεσά σας και δεν θα γλιτώσουν το κοπάδι. Ακόμη και από τον δικό σας αριθμό θα προκύψουν άνθρωποι και θα διαστρεβλώσουν την αλήθεια για να τραβήξουν πίσω τους μαθητές. Γι' αυτό να είστε σε επιφυλακή!». (Πράξεις 20:17-18, 27-31)

Από τη Μίλητο ο Παύλος συνέχισε το ταξίδι του προς την Ιερουσαλήμ. Όταν έφτασαν στην Ιερουσαλήμ, τους υποδέχτηκε η εκκλησία και οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι, στους οποίους ανέφεραν όλα όσα είχε κάνει ο Θεός μέσω αυτών. Τότε σηκώθηκαν μερικοί από τους πιστούς που ανήκαν στο κόμμα των Φαρισαίων και είπαν: «Οι εθνικοί πρέπει να περιτμηθούν και να

υποχρεωθούν να υπακούσουν στο νόμο του Μωσή». Οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι συναντήθηκαν για να εξετάσουν αυτό το ερώτημα. (Πράξεις 15:4-7)

Αυτή η προειδοποίηση προς τους Εφέσιους πρεσβυτέρους φαίνεται ότι έγινε πραγματικότητα λίγο αργότερα, κάπου γύρω στο 100 μ.Χ., όπως φαίνεται στα γραπτά του Κλήμεντα της Ρώμης, του Ιγνατίου της Αντιόχειας, του Πολύκαρπου της Σμύρνης και άλλων. Όλα αναφέρονται στον «Επίσκοπο κάποιας πόλης». Στην πραγματικότητα, ο Ιγνάτιος επιμένει «στη διαίρεση της επισκοπής και του πρεσβυτέρου και της μοναρχικής εξουσίας του επισκόπου». Ο κανόνας ενός πρεσβυτέρου, επισκόπου ή πάστορα δεν υπάρχει πουθενά στη Βίβλο.

Ο Ιγνάτιος, ο Κλήμης της Ρώμης και άλλοι κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι για να υπάρξει ενότητα των πιστών πρέπει να υπάρχει «μία δογματική (επισκοπική) αρχή». «Έτσι, στις αρχές του δεύτερου αιώνα, η ηγεσία της εκκλησίας άρχισε να μεταμορφώνεται σε κάτι εντυπωσιακά παρόμοιο με τη ρωμαϊκή πολιτική διακυβέρνηση. Τα έγγραφα που βασικά υπεύθυνα για την υπόδειξη αυτής της αντιβιβλικής αλλαγής ήταν ο Ιγνάτιος, επίσκοπος Αντιοχείας, αν και υπάρχει κάποια αμφιβολία για την αυθεντικότητα των επιστολών του. ... Αρκεί να επισημάνουμε ότι στις οκτώ Ιγνατιανές επιστολές (περίπου 110 μ.Χ.) που γενικά θεωρούνται γνήσιες, επιμένει στη διαίρεση της επισκοπής και του πρεσβυτέρου και της μοναρχικής εξουσίας του επισκόπου, φτάνοντας στο σημείο να συγκρίνει την επίσκοπος με τον ίδιο τον Χριστό [σαφώς διαφορετικό από τον Ιγνάτιο και τον Κλήμη].

Οι βοσκοί της εκκλησίας πρέπει να φροντίζουν αυτούς που τίθενται στη φροντίδα του. Δηλαδή, πρέπει να δουν εάν κάποιος τραυματίστηκε, εάν επιτεθεί από τον εχθρό, παρασύρθηκε, πεινά ή διψάσει και να καλύψει την ανάγκη του. Αυτό δεν μπορεί να γίνει από απόσταση. Πρέπει να είναι η τρυφερή φροντίδα από κάποιον που τους γνωρίζει και τους αγαπά καλύτερα από τον εαυτό του όπως ο Ιησούς και η αγάπη Του για εμάς.

Κεφάλαιο 5

Μεσαίωνας (Σκοτεινός) Χρόνος 476 – 1517 μ.Χ

Η Ρωμαϊκή Εκκλησία ιδρύθηκε από τον ειδωλολάτρη Ρωμαίο Αυτοκράτορα Κωνσταντίνο στη Σύνοδο της Νίκαιας το 325 μ.Χ. για να εδραιώσει την αυτοκρατορία του. Πέτυχε αμέσως επεκτατική επιρροή σε όλα τα επίπεδα της αυτοκρατορικής κυβέρνησης. Με την πτώση της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας γύρω στο 476 μ.Χ., η Ρωμαϊκή Εκκλησία του Κωνσταντίνου μεταμορφώθηκε σε Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία και έγινε η πιο ισχυρή πολιτική δύναμη στην Ευρώπη. Έτσι, για σχεδόν 1.000 χρόνια με το φεουδαρχικό σύστημα και την έλλειψη ευκαιριών για μάθηση, οι αγροτικές μάζες δεν μπορούσαν ή τολμούσαν να αμφισβητήσουν την πανίσχυρη εκκλησιαστική ιεραρχία και τους υποστηρικτές της άρχοντες, ηγεμόνες και βασιλιάδες.

Γύρω στο 1200 μ.Χ., οι πιστοί Χριστιανοί της Βίβλου άρχισαν να αμφισβητούν τις επίσημες ερμηνείες, τις διδασκαλίες και τις πρακτικές της Καθολικής Εκκλησίας. Χωρίστηκαν από την Εκκλησία της Ρώμης, την οποία έβλεπαν ως αποστάτη. Κατά συνέπεια, θεωρήθηκαν ως μια

τρομερή πιθανή απειλή. Για να εξαλειφθεί αυτή η αντιληπτή απειλή, θεσμοθετήθηκε και συνεχίστηκε για αιώνες η δίωξη σε διάφορους βαθμούς σοβαρότητας.

Βαλδένσιοι (γύρω στο 1179)

Οι πρώτοι Βαλδένσιοι πίστευαν στη λιτότητα, δημόσια κήρυγμα και την προσωπική μελέτη των γραφών. Η αίρεση δημιουργήθηκε στα τέλη του 12ου αιώνα ως οι φτωχοί άνδρες της Λυών, [Γαλλία] ένα συγκρότημα που οργανώθηκε από Peter Waldo, ένας πλούσιος έμπορος του Λυών, ο οποίος έδωσε την περιουσία του γύρω στο 1177 και περπάτησε για να κηρύξει αποστολικό φτώχεια ως ο δρόμος προς την τελειότητα. Το 1179, πήγαν στη Ρώμη, όπου Πάπας Αλέξανδρος Γ' ευλόγησε τη ζωή τους αλλά απαγόρευσε το κήρυγμα χωρίς άδεια από τον τοπικό κλήρο. Αυτοί δεν υπάκουσαν και άρχισαν να κηρύττουν σύμφωνα με τη δική τους κατανόηση των γραφών. Θεωρούμενοι από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ως ανορθόδοξοι, κηρύχθηκαν επίσημα αιρετικοί αρχίζοντας αρκετούς αιώνες καταδίωξη που σχεδόν κατέστρεψε την αίρεση.
en.wikipedia.org/wiki/Waldensian

Τον 11ο αιώνα, με τον ζήλο της Καθολικής Εκκλησίας να καθιερώνει την τροποποιημένη εκδοχή του βασιλείου του Χριστού, οι Ρωμαίοι πάπες άρχισαν να χρησιμοποιούν ένα νέο εργαλείο -- τις Σταυροφορίες. Αρχικά οι Σταυροφορίες είχαν ως αντικείμενο την κατάκτηση της Ιερουσαλήμ και των «Αγίων Τόπων». Κατά μήκος των μονοπατιών των σταυροφόρων, χιλιάδες αθώοι πολίτες (ιδιαίτερα Εβραίοι) βιάστηκαν, ληστεύτηκαν και σφαγιάστηκαν. Με τον καιρό, ωστόσο, η ιδέα της σταυροφορίας άλλαξε για να συντρίψει την πνευματική αντίθεση μέσα στην ίδια την Ευρώπη. Με άλλα λόγια, δημιουργήθηκαν στρατοί με σκοπό να σφαγιάσουν ολόκληρες κοινότητες πιστών χριστιανών της Βίβλου.

Albigenses ή Καθαροί (περίπου 1200)

[Ο Πάπας] Ιννοκέντιος Γ' πίστευε ότι οι αντιφρονούντες που πίστευαν στη Βίβλο ήταν χειρότεροι από τους άπιστους (Σαρακηνοί, Μουσουλμάνοι και Τούρκοι), γιατί απειλούσαν την ενότητα της ... Ευρώπης. Έτσι ο Ιννοκέντιος Γ' χρηματοδότησε «σταυροφορίες» για να τους εξοντώσει. Ο Πάπας Ιννοκέντιος (τι όνομα!) κάλεσε τον Λουδοβίκο Ζ' να κάνει τη δολοφονία του για χάρη του, και έδωσε επίσης εντολή στον Ραϋμόνδο ΣΤ' να τον βοηθήσει.

Οι Albigenses ή οι Καθαροί στη νότια Γαλλία θεωρούνταν γενικά πιο μορφωμένοι και πλουσιότεροι από άλλους στη Γαλλία. Χαρακτηρίστηκαν ως αιρετικοί από τον πάπα, αφού δεν ακολούθησαν τα διατάγματά του. Κατείχαν και διάβαζαν τις Βίβλους τους, κάτι που μόνο οι ιερείς ήταν εξουσιοδοτημένοι να κάνουν. Το έτος 1209, η Καθολική Εκκλησία ξεκίνησε τη σταυροφορία της εναντίον των Ευρωπαίων Χριστιανών. Αναφέρονταν στα πρωινά της Κυριακής του Πάπα Ιννοκεντίου ως «υπηρέτες του παλιού φιδιού». Ο Ιννοκέντιος υποσχέθηκε στους δολοφόνους ένα ουράνιο βασίλειο αν σήκωναν τα ξίφη τους ενάντια στους άοπλους λαούς. Η καταστροφή του Καθαρισμού, που έτεινε να εκτελείται σε οικογένειες, ήταν τόσο πλήρης που η Σταυροφορία θεωρείται πλέον από τους ιστορικούς ως η πρώτη γενοκτονία της Ευρώπης.

quintessentialpublications.com/twymann/?page_id=10

Τον Ιούλιο του 1209 μ.Χ., ένας στρατός από ορθόδοξους καθολικούς, πιθανότατα μέρος της σταυροφορίας των Καθάρων, επιτέθηκε στην πόλη Μπεζιέ της Γαλλίας και δολοφόνησε 60.000 άοπλους πολίτες, σκοτώνοντας άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Ολόκληρη η πόλη λεηλατήθηκε και όταν κάποιος παραπονέθηκε ότι δολοφονούνται Καθολικοί καθώς και «αιρετικοί», οι παπικοί

κληρικοί τους είπαν να συνεχίσουν να σκοτώνουν και να μην ανησυχούν για αυτό γιατί «ο Κύριος γνωρίζει τους δικούς του».

Στη Μινέρβα, 14.000 Χριστιανοί θανατώθηκαν στις φλόγες και τα αυτιά, οι μύτες και τα χείλη των «αιρετικών» κόπηκαν από τους «πιστούς [Καθολικούς]». Σημείωση: Σύμφωνα με το Webster's II New Riverside University Dictionary, πρόκειται για αιρετικό: "Αυτός που έχει ή υποστηρίζει αμφιλεγόμενες απόψεις, ιδίως αυτός που αντιτίθεται δημόσια στο επίσημα αποδεκτό δόγμα της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας."

Αυτά είναι παραδείγματα από τη μακρά και άθλια ιστορία των Καθολικών φρικαλεοτήτων που διαπράχθηκαν εναντίον των σκληρών εχθρών τους, των πιστών Χριστιανών της Βίβλου. Πολύ χειρότερη μεταχείριση των πιστών της Βίβλου ήταν επικείμενη κατά τη διάρκεια αυτού του σταδίου της αιματηρής Καθολικής ιστορίας που είναι γνωστή ως Ιερά Εξέταση. Ο Πάπας Αλέξανδρος Δ' ίδρυσε το Γραφείο της Ιεράς Εξέτασης στην Ιταλία το 1254. Ο πρώτος ιεροεξεταστής ήταν ο Δομίνικος, ένας Ισπανός που ήταν ο ιδρυτής του Δομινικανού τάγματος των μοναχών.

Από το 1200 έως το 1500 η μεγάλη σειρά των Παπικών διαταγών για την Ιερά Εξέταση, που αυξανόταν συνεχώς σε αυστηρότητα και σκληρότητα, και όλη η πολιτική τους απέναντι στην αίρεση, συνεχίζεται χωρίς διακοπή. Πρόκειται για ένα αυστηρά συνεπές σύστημα νομοθεσίας: κάθε Πάπας επιβεβαιώνει και βελτιώνει τις τεχνικές του προκατόχου του. Όλα κατευθύνονται προς το ένα άκρο, για να ξεριζώσουμε εντελώς κάθε διαφορά πεποιθήσεων... Η Ιερά Εξέταση έρχεται σε αντίθεση με τις απλούστερες αρχές της χριστιανικής δικαιοσύνης και αγάπης προς τον πλησίον μας και θα είχε απορριφθεί με παγκόσμια φρίκη στην αρχαία Εκκλησία. ρε

Η Ιερά Εξέταση ήταν καθαρά και μοναδικά ένας καθολικός θεσμός. ιδρύθηκε με ρητό σκοπό την εξόντωση κάθε ανθρώπου στην Ευρώπη που διέφερε από τις ρωμαιοκαθολικές πεποιθήσεις και πρακτικές. Απλώθηκε από τη Γαλλία, το Μιλάνο, τη Γενεύη, την Αραγονία και τη Σαρδηνία στην Πολωνία (14ος αιώνας) και στη συνέχεια στη Βοημία και τη Ρώμη (1543). Δεν καταργήθηκε στην Ισπανία παρά το 1820. E mtc.org/inquis.html

^{ENA}Peter S. Ruckman, Ph.D. The History of the New Testament Church (Βιβλιοπωλείο Bible Believers; Pensacola, Florida; 1 1989)

^{PE}JH Ignaz von Dollinger; Ο Πάπας και το Συμβούλιο (Λονδίνο, 1869). όπως αναφέρεται στο Dave Hunt, A Woman Rides the Beast

^MPeter S. Ruckman, Ph.D. όπ.π.

John Wycliffe (1328-1384)

Ο Wycliffe ήταν Άγγλος κληρικός που σπούδασε και δίδαξε στην Οξφόρδη για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου η Ρωμαϊκή Εκκλησία κατείχε το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας στην Αγγλία και την Ευρώπη και οι κληρικοί δεν ήταν τίποτα άλλο από ανήθικους και ανέντιμους ιδιοκτήτες γης, με αποτέλεσμα έναν βαριά φορτωμένο λαό.

Το 1376 ο Wycliffe έγραψε το Of Civil Dominion. Σε αυτό δήλωσε ότι έπρεπε να υπάρχει μια ηθική βάση για την εκκλησιαστική ηγεσία (Όλοι οι ιερείς πρέπει να είναι καλοί άνθρωποι). Η ιδιοκτησία τόσων γης ήταν η ρίζα του προβλήματος [αυτό μπορεί πιθανώς να ισοδυναμεί με εξουσία]. Ο Ιωάννης του Γκοντ, που ενεργούσε ως βασιλιάς για τον Ριχάρδο Β', ανήλικο εκείνη

την εποχή, απάλλαξε με χαρά τη ρωμαϊκή εκκλησία από την περιουσία της για να «καθαρίσει το ιερατείο». Αυτό έδωσε επίσης στον Wycliffe αγγλική βασιλική προστασία και οδήγησε στη μεταρρύθμιση της εκκλησίας το 1378 μ.Χ.

Ο Wycliffe αντιτάχθηκε στο Καθολικό δόγμα, την εξουσία του Πάπα και τα δόγματα της Μεταμόρφωσης, τις ιδιωτικές μάζες, την ακραία αφαίρεση χρημάτων (χρίσμα των αρρώστων, από τον Ιάκωβο 5:14, 15) και το καθαρτήριο κ.λπ. Επέμεινε στα γραπτά του ότι:

- a. Δεν ήταν ο Πάπας επικεφαλής της εκκλησίας, ο Χριστός ήταν!
- b. Ο Πάπας ήταν ο Αντίχριστος!
- c. Υπήρχαν μόνο δύο τάξεις αξιωματικών στην εκκλησία: πρεσβύτεροι και διάκονοι.
- d. Η Αγία Γραφή, όχι η εκκλησία, ήταν η μόνη εξουσία για τον άνθρωπο.
- e. Η εκκλησία θα πρέπει να επαναδιαμορφωθεί σύμφωνα με το πρότυπο της Καινής Διαθήκης.

Το 1382, 71 χρόνια πριν από την πτώση της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, εξέδωσε την πρώτη αγγλική Βίβλο. Το 1428, σαράντα τέσσερα χρόνια μετά το θάνατό του, η Καθολική Εκκλησία τον κατήγγειλε ως αιρετικό, ξέθαψε τα οστά του, τα μετέφερε έξω από την πόλη και τα έκαψε.

Chaucer (vto. 1343 – 1400)

Τζέφρι Τσόσερ ήταν Άγγλος συγγραφέας, ποιητής, φιλόσοφος, γραφειοκράτης, αυλικός και διπλωμάτης. Ο φίλος και προστάτης του Chaucer ήταν John of Gaunt 1ος Δούκας του Λάνκαστερ, Δούκας της Ακουιτανίας [ίσως ο βασιλιάς ή ο ηγεμόνας της Αγγλίας την εποχή του Γουίκλιφ] Αν και έγραψε πολλά έργα, τον θυμούνται περισσότερο για τα ημιτελή του αφήγηση πλαισίου Οι ιστορίες του Καντέρμπουρ, μια συλλογή ιστοριών που διηγούνται φανταστικοί προσκυνητές στο δρόμο προς τον καθεδρικό ναό στο Canterbury. Μερικές φορές αποκαλείται ο πατέρας του αγγλική λογοτεχνία, ο Chaucer πιστώνεται από ορισμένους μελετητές ως ο πρώτος συγγραφέας που απέδειξε την καλλιτεχνική νομιμότητα του καθομιλουμένη αγγλική γλώσσα, παρά γαλλικά ή λατινικά. Ο Chaucer βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στην πηγή του, τους ουμανιστές Boccaccio. [wikipedia.org/wiki/Geoffrey_Chaucer](https://www.wikipedia.org/wiki/Geoffrey_Chaucer)

Γιαν Χους (1372 – 1415)

Ο Γιαν Χους επηρεάστηκε από τις διδασκαλίες του Τζον Γουίκλιφ. Πρότεινε τη μεταρρύθμιση της εκκλησίας στη Βοημία όπως ακριβώς έκανε ο Γουίκλιφ στην Αγγλία. Μερικοί από τους οπαδούς του ήταν γνωστοί ως Hussites, [που ωθήθηκαν από κοινωνικά ζητήματα και Τσέχο εθνική συνείδηση ([wikipedia.org/wiki/Hussite](https://www.wikipedia.org/wiki/Hussite))] ενώ οι πιο ριζοσπαστικοί οπαδοί ονομάζονταν Ταβορίτες. Οι Ταβορίτες απέρριψαν όλες τις διδασκαλίες που δεν ήταν Βιβλικά θεμελιωμένες. Γύρω στο 1450, ορισμένοι από τους Ταβορίτες ίδρυσαν μια ομάδα γνωστή ως Αδελφοί της Βοημίας. ο Εκκλησία της Μοραβίας ήταν μια από τις πρώτες προτεσταντικές χαρισματικές κοινότητες. ο Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία θεωρούσε τις διδασκαλίες του Χους αιρετικές. Αυτός ήταν εξοστρακισμένος το 1411, καταδικάστηκε από τους Συμβούλιο της Κωνσταντίας, και κάηκε στην πυρά το 1415 σε ηλικία 43 ετών.

Ο Χους ήταν βασικός συντελεστής προτεσταντισμός, των οποίων οι διδασκαλίες είχαν ισχυρή επιρροή στα κράτη της Ευρώπης και στις Μάρτιν Λούθερο ίδιος. ο Hussite Wars οδήγησε στη Συμφωνία της Βασιλείας που επέτρεψε μια μεταρρυθμισμένη εκκλησία στο Βασίλειο της

Bohémias—σχεδόν έναν αιώνα προτού λάβουν χώρα τέτοιες εξελίξεις στη Λουθηρανική Μεταρρύθμιση. en.wikipedia.org/wiki/Jan_Hus

Υπήρχαν επίσης και άλλες καθολικές πρακτικές όπως:

- a. Simony - Τα εκκλησιαστικά γραφεία πωλήθηκαν στον πλειοδότη επιτρέποντας στα πιο ακατάλληλα άτομα να γίνουν επίσκοποι και ηγούμενοι [αρχηγός μονής με λιγότερη εξουσία από επίσκοπος].

Μεσαιωνική και Σύγχρονη Ιστορία, Myers, σελ.115116

- b. Επιείκειες – η αγορά της συγχώρεσης, τόσο τώρα όσο και μετά θάνατον. Η πώληση των Απολαύσεων από τον John Tetzel ήταν η αφορμή για τη ρήξη του Μάρτιν Λούθηρου με τη Ρώμη – 1517. Σύμφωνα με τη ρωμαϊκή διδασκαλία, το καθαρτήριο είναι σε μεγάλο βαθμό το ίδιο με την κόλαση, μόνο που δεν διαρκεί τόσο πολύ, αλλά όλοι πρέπει να περάσουν από αυτήν. Ο πάπας ισχυρίστηκε ότι είχε την εξουσία και τη δύναμη να μειώσει ή να απαλύνει αυτά τα βάσανα. Ξεκίνησε με τους Πάπες Pascal I (817824) και John VIII (872882) και έγινε πολύ κερδοφόρος. Αυτό έγινε ένας τρόπος «πώλησης του προνομίου στην αμαρτία».

Halley's Bible Handbook, σελ.787 therestorationmovement.com/lessons/chlesson03.htm

Petr Chelčický (περίπου 1374 - 1460)

Ο Petr Chelčický ήταν αΧριστιανός και πολιτικός ηγέτης και συγγραφέας στο Βοημία. Η σκέψη του επηρεάστηκε από Θωμάς του Štítý, Τζον Γουίκλιφ, Γιαν Χους, και τη Βαλδενσική παράδοση.

Επέκρινε τη χρήση βίας σε θέματα της πίστη. Δίδαξε ότι ο Χριστιανός πρέπει να αγωνίζεται ομιμότητα μόνος του ελεύθερη βούληση, ότι δεν πρέπει να αναγκάζει τους άλλους να είναι καλοί, και ότι η καλοσύνη πρέπει να είναι εκούσια. Πίστευε ότι ο χριστιανός πρέπει να αγαπά Θεός και ο γείτονάς του, και ότι αυτός είναι ο τρόπος να προσηλυτίσεις τους ανθρώπους και όχι με εξαναγκασμό. Υποστήριξε ότι κάθε είδους εξαναγκασμός είναι κακός και ότι οι Χριστιανοί δεν πρέπει να συμμετέχουν σε πολιτικούς αγώνες εξουσίας.

Οι διδασκαλίες του Chelčický περιλάμβαναν ιδέες που υιοθετήθηκαν αργότερα από τους Μοραβιανούς, Αναβαπτιστές, Κουάκεροι, και Βαπτιστές. Ήταν ο πρώτος ειρηνιστής συγγραφέας του Αναγέννηση, προγενέστερη Erasmus και Μένο Σάιμονς σχεδόν 100 χρόνια.

en.wikipedia.org/wiki/Anabaptist

Erasmus (1466 – 1536)

Ο Έρασμος ήταν «Ολλανδός [ανθρωπιστές] μελετητής και ένας ασυνήθιστα λαμπρός μαθητής. Επιμελήθηκε μια σειρά μελετών για τους Πατέρες της Εκκλησίας, οι οποίες κατέστησαν διαθέσιμη την πρώτη ιστορία της απομάκρυνσης από το πρότυπο της Καινής Διαθήκης. Επίσης, επιμελήθηκε την πρώτη έντυπη Ελληνική Καινή Διαθήκη και εξέθεσε την ανεπάρκεια της Λατινικής Βουλγάτας που χρησιμοποιήθηκε ως κείμενο της Γραφής στις Καθολικές εκκλησίες από την εποχή του Ιερώνυμου. Αν και ο Έρασμος χρησιμοποίησε εκτενώς χλευασμό στην κριτική του για την Καθολική Εκκλησία, δεν ξεκίνησε ένα ενεργητικό πρόγραμμα μεταρρύθμισης. Ωστόσο, παρείχε μεγάλο μέρος του υλικού που χρησιμοποιούσαν άλλοι άνδρες. Λέγεται ότι ο Έρασμος γέννησε το αυγό που εκκολάπτει ο Λούθηρος». The Eternal Kingdom, FW Mattox, σελ 229

Μακιαβέλι(1469 – 1527)

«Ο ανθρωπισμός στα άκρα είναι ένα έργο του Μακιαβέλι με τίτλο Ο Πρίγκιπας. Σε αυτό το εγχειρίδιο ανέφερε:

- a. Ο επιτυχημένος πρίγκιπας πρέπει να παραμερίσει όλες τις εκτιμήσεις της θρησκείας και της ηθικής.
- b. Θα ήταν σωστό να φαίνεται θρησκευόμενος και ταυτόχρονα να κάνει απάτη.
- c. Μπορεί να είναι αδίστακτος όταν χρειάζεται.
- d. Θα υπήρχαν δύο πρότυπα ηθικής – ένα για τον πρίγκιπα και ένα άλλο για το έθνος.
- e. Ο πρίγκιπας πρέπει να μην εμπιστεύεται τις μάζες γιατί είναι αγάριστες, ασυνεπείς, δόλιες και άπληστες.
- f. Συνεπώς, ο πρίγκιπας δεν θα έπρεπε να θεωρεί τον εαυτό του υποχρεωμένο να τηρήσει τις όποιες υποσχέσεις του είχε δώσει στον λαό.
- g. Τόνισε ότι το κράτος είναι υπέρτατο σε δύναμη και πρέπει να γίνει και να διατηρηθεί ισχυρό.

Σε αυτό έθεσε την αρχή του ολοκληρωτισμού. ... Ο Μουσολίνι έγραψε τη διατριβή για το διδακτορικό του στις «Στρατιωτικές Ιδέες του Μακιαβέλι». The Eternal Kingdom, FW Mattox, σελ. 236

Ουμανισμός ή/και Ουμανιστές

ανθρωπιστές οι ρίζες ήταν αιώνες πριν Αναγέννηση.

Ελληνικός ουμανισμός

έκτος αιώνας π.Χ. Πανθείστεις (αυτός που πιστεύει σε πολλούς θεούς) Ο Θαλής της Μιλήτου και Ξενοφάνης ο Κολοφώνας προετοίμασε το δρόμο για τη μετέπειτα ελληνική ουμανιστική σκέψη. Ο Θαλής πιστώνεται ότι δημιούργησε το αξίωμα «Γνώρισε τον εαυτό σου». Ο Ξενοφάνης αρνήθηκε να αναγνωρίσει τους θεούς της εποχής του και επιφύλαξε το θείο για την αρχή της ενότητας στο σύμπαν. ... Αυτοί οι Έλληνες ήταν οι πρώτοι στοχαστές που αναγνώρισαν ότι η φύση είναι διαθέσιμη να μελετηθεί χωριστά από οποιοδήποτε υποτιθέμενο υπερφυσικό βασίλειο. ... Τον τρίτο αιώνα π.Χ. Επίκουρος έγινε γνωστός για τη συνοπτική διατύπωση του πρόβλημα του κακού, έλλειψη πίστης στη μετά θάνατον ζωή και ανθρωποκεντρικές προσεγγίσεις για την επίτευξη ευδαιμονία (Ελληνικά σημαίνει ευτυχία).

Αρχαίος ασιατικός ουμανισμός

Η ανθρωποκεντρική φιλοσοφία που απέρριψε το υπερφυσικό και μια σκεπτικιστική στάση απέναντι στο υπερφυσικό μπορεί να βρεθεί στο:

- α.) 1000 π.Χ. στο Lokayata σύστημα της ινδικής φιλοσοφίας (φιλοσοφικός σκεπτικισμός και θρησκευτική αδιαφορία)
- β.) 6ο αιώνα π.Χ. Taoism (ένα σύστημα ηθικής να Κομφουκιανιστές)
- γ.) Επίσης τον 6ο αιώνα π.Χ. Γκαουτάμα Βούδας, αφού ούτε ψυχή ούτε οτιδήποτε ανήκει στην ψυχή μπορεί πραγματικά και αληθινά να υπάρξει, η άποψη ότι η ψυχή στο εξής θα ζει μόνιμη, επίμονη, αμετάβλητη, και μένει αιώνια: δεν είναι αυτό εντελώς και εντελώς ανόητο δόγμα;^[18]

Δάντη (περίπου 1265 – 1321)

Dante Alighieri είναι ιταλικός ποιητής του Μεσαίωνα. Έγραψε το Θεία Κωμωδία, που αρχικά ονομαζόταν Commedia από τον συγγραφέα και αργότερα ονομάστηκε Divina από Boccaccio, [ένα Ουμανιστής της Αναγέννησης (1313-1375)] θεωρείται συχνά το μεγαλύτερο λογοτεχνικό έργο

που συντέθηκε στοιταλική γλώσσα και ένα αριστούργημα του κόσμου βιβλιογραφία. [Κανονικά τα λογοτεχνικά έργα γράφονταν στα κλασικά λατινικά παρά στα ιταλικά.]

ο Θεία Κωμωδία περιγράφει το ταξίδι του Δάντη Κόλαση (Κόλαση), Καθαρτήριο (Purgatorio), και Παράδεισος (Paradiso), με οδηγό πρώτα τον Ρωμαίο ποιητή Βιργίλιο και μετά από Βεατρίκη. Η λέξη "κωμωδία", με την κλασική έννοια, αναφέρεται σε έργα που αντανakλούν την πίστη σε ένα διατεταγμένο σύμπαν, στο οποίο τα γεγονότα όχι μόνο έτειναν προς ένα χαρούμενο ή «διασκεδαστικό» τέλος, αλλά ένα τέλος επηρεασμένο από μια Προνοητική βούληση που διατάσσει όλα τα πράγματα σε ένα απόλυτο καλό, π.χ. το προσκύνημα από την Κόλαση στον Παράδεισο ξεκινά με την ηθική σύγχυση του προσκυνητή και τελειώνει με το όραμα του Θεού (wikipedia.org/wiki/Dante_Alighieri) [Προφανώς αυτή ήταν η κυρίαρχη πεποίθηση των καθολικών διδασκαλιών της εποχής.]

Αναγεννησιακός Ανθρωπισμός.

Γύρω στο 1806 ο Humanismus χρησιμοποιήθηκε για να περιγράψει το κλασικό πρόγραμμα σπουδών που προσέφεραν τα γερμανικά σχολεία. Αναγεννησιακός Ανθρωπισμός που άκμασε στην Ιταλία επιχειρήσε να αναβιώσει την κλασική ελληνική και λατινική εκμάθηση. Στο δεύτερο μέρος του 18ου και στις αρχές του 19ου αιώνα δημιουργήθηκαν πολυάριθμες λαϊκές «φιλανθρωπικές» και φιλανθρωπικές κοινότητες. Ήταν αφιερωμένοι στην ανθρώπινη βελτίωση και την ανθρώπινη αρετή που βασίζονταν μόνο στον ανθρώπινο λόγο, ανεξάρτητα από τους παραδοσιακούς θρησκευτικούς θεσμούς.

Τον 19ο αιώνα, η Καθολική Εκκλησία θεωρούνταν μια πολιτική δύναμη που ασκούσε ισχυρή επιρροή. (wikipedia.org/wiki/Roman_Catholicism_in_Germany)

Την ίδια περίπου εποχή, ο «ανθρωπισμός» ως φιλοσοφία που επικεντρωνόταν γύρω από την ανθρωπότητα (σε αντίθεση με τη θεσμοθετημένη θρησκεία) χρησιμοποιήθηκε στη Γερμανία από τους λεγόμενους Αριστερούς Χεγκελιανούς, Arnold Ruge και Καρλ Μαρξ, οι οποίοι ήταν επικριτικοί για τη στενή ανάμειξη της εκκλησίας στην κατασταλτική γερμανο-πρωσική κυβέρνηση.

Ο ανθρωπισμός της Αναγέννησης ήταν ένα πνευματικό κίνημα Ευρώπης του μεταγενέστερου Μεσαίωνα και το Early Modern περίοδο για να περάσουμε από την εποχή του Σκότους με την προσεκτική μελέτη και μίμηση των μεγάλων κλασικών συγγραφέων. Για τον Πετράρχη και Boccaccio, ήταν ο μεγαλύτερος κύριος Κικερόνας. Σκοπός τους ήταν να πείσουν τους άλλους να κάνουν την καλή ζωή. Όπως το έθεσε ο Πετράρχης, «είναι καλύτερο να θέλει κανείς το καλό παρά να γνωρίζει την αλήθεια». Έτσι η ρητορική οδήγησε και αγκάλιασε τη φιλοσοφία.

Η βασική εκπαίδευση του ουμανιστή ήταν να μιλάει καλά και να γράφει (συνήθως, με τη μορφή επιστολής). Αρχικά ήταν μάλλον φιλοσοφικό παρά αντιχριστιανικό ή ακόμα και αντικληρικό. Θεωρήθηκε όμως κατά κάποιο τρόπο εχθρική προς την Εκκλησία, ή προς τη συντηρητική κοινωνική τάξη γενικότερα. Οι ουμανιστές επέκριναν αυτό που θεωρούσαν βάρβαρο λατινικό των πανεπιστημίων.

Η στενή μελέτη των ουμανιστών για λατινικά Τα λογοτεχνικά κείμενα σύντομα τους επέτρεψαν να διακρίνουν ιστορικές διαφορές στα στυλ γραφής διαφορετικών περιόδων. Κατ' αναλογία με αυτό

που έβλεπαν ως παρακμή των Λατινικών, εφάρμοσαν την αρχή του *γραμματοσειρές διαφημίσεων* (επιστροφή στις πηγές) σε ευρείες περιοχές μάθησης, αναζητώντας χειρόγραφα του Πατερικού λόγου [γραφή «πατέρων της εκκλησίας»] καθώς και ειδωλολατρών συγγραφέων. Μετά την πτώση του Βυζαντινού Αυτοκρατορικού 1453, πρόσφυγες έφεραν μαζί τους ελληνικά χειρόγραφα, όχι μόνο του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη, αλλά και των Χριστιανικών Ευαγγελίων, που προηγουμένως δεν ήταν διαθέσιμα στη Λατινική Δύση.

Μετά το 1517, όταν η νέα εφεύρεση της τυπογραφίας έκανε αυτά τα κείμενα ευρέως διαθέσιμα, ο Ολλανδός ουμανιστής Erasmus, που είχε σπουδάσει ελληνικά στο ενετικό τυπογραφείο του Aldus Manutius, ξεκίνησε μια φιλολογική [θεωρεί και τα δύο *μορφή και έννοια* στη γλωσσική έκφραση, συνδυάζοντας *γλωσσολογία και λογοτεχνικές σπουδές*] ανάλυση των Ευαγγελίων, συγκρίνοντας τα ελληνικά πρωτότυπα με τις λατινικές μεταφράσεις τους με σκοπό τη διόρθωση λαθών και αποκλίσεων στα τελευταία. Erasmus, μαζί με τον Γάλλο ουμανιστή Jacques Lefèvre d'Étaples, άρχισε να εκδίδει νέες μεταφράσεις, θέτοντας τις βάσεις για την Προτεσταντική Μεταρρύθμιση. Στο εξής, ο ουμανισμός της Αναγέννησης, ιδιαίτερα στον γερμανικό Βορρά, ασχολήθηκε με τη θρησκεία, ενώ ο ιταλικός και ο γαλλικός ουμανισμός επικεντρωνόταν ολόένα και περισσότερο στη φιλολογία και τη φιλολογία που απευθυνόταν σε ένα στενό κοινό ειδικών, αποφεύγοντας επιμελώς θέματα που θα μπορούσαν να προσβάλλουν δεσποτικούς ηγεμόνες ή που θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως διαβρωτικά πίστη. wikipedia.org/wiki/Humanism

Συνέπειες του ανθρωπιστικού κινήματος της Αναγέννησης

Η αρχή των γραμματοσειρών διαφημίσεων (επιστροφή στην πηγή) είχε επίσης πολλές εφαρμογές. Οι ουμανιστές ήταν συχνά αντίθετοι με τους φιλοσόφους του προηγούμενου κινήματος του *Εκπαιδευτικού δόγμα του μεσαίωνα*, οι «μαθητές» των πανεπιστημίων της Ιταλίας, του Παρισιού, της Οξφόρδης και αλλού. Η μεθοδολογία των σχολαστικών είχε αναπτυχθεί από την ενασχόλησή τους με την επιστήμη και τη φιλοσοφία των αρχαίων Ελλήνων και των μεσαιωνικών Αράβων σε μια προσπάθεια να συνθέσουν τη σκέψη *Αριστοτέλη* με τον καθολικισμό. Όμως δεν είχαν ασχοληθεί με τα λογοτεχνικά, ιστορικά και άλλα πολιτιστικά κείμενα της αρχαιότητας. wikipedia.org/wiki/Renaissance_humanism

Η εκ νέου ανακάλυψη των αρχαίων χειρογράφων έφερε μια πιο βαθιά και ακριβή γνώση των αρχαίων φιλοσοφικών σχολών όπως π.χ. Επικούρεια, και Νεοπλατωνισμός, της οποίας η ειδωλολατρική σοφία οι ουμανιστές, όπως και οι πατέρες της Εκκλησίας της παλιάς εποχής, έτειναν, τουλάχιστον αρχικά, να θεωρούν ότι προέρχονται από τη θεία αποκάλυψη και επομένως προσαρμόζονται σε μια ζωή χριστιανικής αρετής. (en.wikipedia.org/wiki/Humanism) Εστιάζοντας εκ νέου σε αυτά τα λογοτεχνικά, ιστορικά, ρητορικά και θεολογικά κείμενα, ο αναγεννησιακός ανθρωπισμός άλλαξε βαθιά την πολιτιστική και πνευματική κατεύθυνση της Ευρώπης. Στη φιλοσοφία οι ανθρωπιστές της Αναγέννησης έτειναν να εστιάζουν περισσότερο την προσοχή στους διαλόγους του Πλάτωνα και λιγότερο στα αριστοτελικά κείμενα. wikipedia.org/wiki/Renaissance_humanism

Η καλύτερη γνωριμία με τα ελληνικά και ρωμαϊκά τεχνικά συγγράμματα επηρέασε επίσης την ανάπτυξη της ευρωπαϊκής επιστήμης στην οποία ο Πλατωνισμός (η θεωρία των μορφών και των αντιτύπων) στάθηκε σε αντίθεση με την Αριστοτελική συγκέντρωση (η μελέτη ή η θεωρία του σχεδιασμού και του σκοπού) στις παρατηρήσιμες ιδιότητες του φυσικού κόσμου.^[33] Αλλά οι ουμανιστές της Αναγέννησης, που θεωρούσαν τους εαυτούς τους ως αποκαθιστώντας τη δόξα και την ευγένεια της αρχαιότητας, δεν είχαν κανένα ενδιαφέρον για την επιστημονική καινοτομία.

Ωστόσο, από τα μέσα έως τα τέλη του 16ου αιώνα, ακόμη και τα πανεπιστήμια, αν και εξακολουθούν να κυριαρχούνται από τον σχολαστικισμό (επίλυση του διαφωνιάδι μέσω λογοκρίσεως), άρχισε να απαιτεί να διαβάζεται ο Αριστοτέλης σε ακριβή κείμενα επεξεργασμένα σύμφωνα με τις αρχές της αναγεννησιακής φιλολογίας, θέτοντας έτσι το έδαφος για τις διαμάχες του Γαλιλαίου με τις απαρχαιωμένες συνήθειες του Σχολαστικισμού.

δέκατος ένατος και εικοστός αιώνας

Η φράση «θρησκεία της ανθρωπότητας» αποδίδεται μερικές φορές στον Αμερικανό Πρωταρχικός ιδρυτής, Τόμας Πέιν, αν και δεν έχει ακόμη επιβεβαιωθεί στα σωζόμενα γραπτά του. Ο Τόμας Πέιν αποκαλούσε τον εαυτό του θεοφιλόανθρωπο, μια λέξη που συνδυάζει τα ελληνικά για «Θεός», «αγάπη» και «άνθρωπος» και υποδεικνύοντας ότι ενώ πίστευε στην ύπαρξη μιας δημιουργίας νοημοσύνης στο σύμπαν, απέρριψε εντελώς τους ισχυρισμούς του και για όλα τα υπάρχοντα θρησκευτικά δόγματα, ιδιαίτερα τις θαυματοργές, υπερβατικές και σωτηριώδεις αξιώσεις τους. Η Παριζιάνικη Εταιρεία Θεοφιλοανθρωπίας χρησιμοποίησε το βιβλίο του Paine, *The Age of Reason* (1793), για να περιφρονήσει τη γραφή σε συνδυασμό με τον εμπαιγμό του Βολταίρου «για να αποκαλύψει τον παραλογισμό μιας θεολογίας που βασίζεται σε μια συλλογή ασυνάρτητων λεβαντίνικων παραμυθιών». Τον 19ο αιώνα Λούντβιχ ΦόιερμπαχαποΕγκελιανοί έγραψε («Ο άνθρωπος είναι θεός για τον άνθρωπο» ή «ο θεός δεν είναι τίποτα [εκτός] άνθρωπος για τον εαυτό του»).

Οι αρχικοί υπογράφωντες του Ανθρωπιστικού Μανιφέστου I του 1933, δήλωσαν ότι είναι θρησκευόμενοι ουμανιστές. Λόγω της αποτυχίας των παραδοσιακών θρησκειών να ανταποκριθούν στις ανάγκες της εποχής τους, οι υπογράφωντες του 1933 δήλωσαν ότι ήταν μεγάλη αναγκαιότητα η ίδρυση μιας θρησκείας που ήταν μια δυναμική δύναμη για να καλύψει τις ανάγκες της εποχής. Από τότε γράφτηκαν δύο επιπλέον Μανιφέστα για να αντικαταστήσουν το πρώτο.

Στον Πρόλογο του Ανθρωπιστικού Μανιφέστου II, οι συγγραφείς Paul Kurtz και Edwin H. Wilson (1973) επιβεβαιώνουν ότι απαιτείται πίστη και γνώση για ένα ελπιδοφόρο όραμα για το μέλλον. Το Μανιφέστο II αναφέρεται σε μια ενότητα για τη Θρησκεία και αναφέρει ότι η παραδοσιακή θρησκεία προσβάλλει την ανθρωπότητα. Το Manifesto II αναγνωρίζει τις ακόλουθες ομάδες ως μέρος της νατουραλιστικής τους φιλοσοφίας: επιστημονικό, ηθικό, δημοκρατικό, θρησκευτικό και μαρξιστικό ουμανισμό.

Το 1941, το Αμερικανική Ανθρωπιστική Ένωση οργανώθηκε. Μετά ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ, τρεις εξέχοντες Ουμανιστές έγιναν οι πρώτοι διευθυντές μεγάλων τμημάτων του Ηνωμένα Έθνη: Τζούλιαν Χάξλεϋ του UNESCO, Μπροκ Τσίσολμαπο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας, και John Boyd-Οργαπο Οργανισμός Τροφίμων και Γεωργίας.^[49]

το 2004, Αμερικανική Ανθρωπιστική Ένωση, μαζί με άλλες ομάδες που εκπροσωπούν αγνωστικιστές, άθεους και άλλους ελεύθερους στοχαστές, ενώθηκαν για να δημιουργήσουν το Κοσμικός Συνασπισμός για την Αμερική που συνηγορεί σε Ουάσιγκτον Γιαχωρισμός εκκλησίας και κράτους και σε εθνικό επίπεδο για τη μεγαλύτερη αποδοχή των μη θείστικων Αμερικανών. Ο Εκτελεστικός Διευθυντής του Secular Coalition for America είναι Sean Faircloth επί μακρόν πολιτειακό νομοθέτη από Μείν.

Οι σύγχρονοι Ουμανιστές, όπως π.χ. Corliss Lamont ή Καρλ Σάγκαν, θεωρούν ότι η ανθρωπότητα πρέπει να αναζητήσει την αλήθεια μέσω της λογικής και των καλύτερων παρατηρήσιμων αποδεικτικών στοιχείων και να εγκρίνει επιστημονικός σκεπτικισμός και το επιστημονική μέθοδος. Ωστόσο, ορίζουν ότι οι αποφάσεις για το σωστό και το λάθος πρέπει να βασίζονται στο ατομικό και κοινό καλό. [δηλαδή, δεν υπάρχουν απόλυτες αξίες.] Ως ηθική διαδικασία, ο Ανθρωπισμός δεν εξετάζει μεταφυσικά ζητήματα όπως η ύπαρξη ή η μη ύπαρξη αθάνατων όντων. Ο ανθρωπισμός ασχολείται με αυτό που είναι ανθρώπινο.^[9] Άρα δεν υπάρχουν απόλυτα.

Το 1925, ο Άγγλος μαθηματικός και φιλόσοφος Άλφρεντ Νορθ Γουάιτχεντ προειδοποίησε: «Η προφητεία του Φράνσις Μπέικον έχει πλέον εκπληρωθεί· και ο άνθρωπος, που κατά καιρούς ονειρευόταν τον εαυτό του λίγο χαμηλότερο από τους αγγέλους, υποτάχθηκε για να γίνει ο υπηρέτης και ο λειτουργός της φύσης. Μένει να δούμε αν ο ίδιος ηθοποιός μπορεί να παίξει και τα δύο μέρη του σώματος».^[10] en.wikipedia.org/wiki/Humanism

Κεφάλαιο 7

Περίληψη

Οι απόστολοι προειδοποίησαν για τον καιρό που οι άνθρωποι θα απομακρύνονταν από τη σωστή διδασκαλία και θα ακολουθούσαν τις δικές τους επιθυμίες. Ήταν προφανές ότι αυτό είχε ήδη συμβεί από τις επιστολές του Ιωάννη προς τις εκκλησίες της Ασίας που καταγράφηκαν στην Αποκάλυψη.

Στα χρόνια που ακολούθησαν την αποστολική εποχή (μετά το 100 μ.Χ.) τα γραπτά των «πατέρων της εκκλησίας» αρχίζουν να ακολουθούν τις δικές τους απόψεις. Με τα χρόνια οι διδασκαλίες και οι πρακτικές τους έγιναν τόσο κακές ή διεφθαρμένες που οι Καθολικοί λόγιοι της Βίβλου απέρριψαν πολλές από αυτές τις πρακτικές και διδασκαλίες με κίνδυνο της ζωής και της επιβίωσης. Μερικοί ήθελαν μόνο να μεταρρυθμίσουν ορισμένες από τις χειρότερες πρακτικές παρά μια πλήρη επιστροφή στη Βίβλο για όλες τις διδασκαλίες και πρακτικές.

Για αιώνες οι σπουδαστές της Βίβλου έχουν αναγνωρίσει την ανάγκη να επιστρέψουν στη Βίβλο για καθοδήγηση για να ζήσουν ζωές αρεστές στον Θεό και στην καθημερινή λατρεία Του. Ο Wycliffe μίλησε ενάντια σε διδασκαλίες και πρακτικές της Καθολικής Εκκλησίας που δεν βρέθηκαν στις γραφές. Ήθελε επίσης να παράσχει τη Βίβλο στη μητρική του γλώσσα για να μπορέσει ο απλός άνθρωπος να αποκτήσει καλύτερη γνώση του λόγου του Θεού παρά να βασιστεί στην ερμηνεία κάποιου άλλου. Του στοίχισε τη ζωή.

Μέσα σε λίγα χρόνια, ένας άλλος σπουδαστής της Βίβλου Γιαν Χους δημιούργησε έναν ακόλουθο που απέρριψε όλες τις διδασκαλίες που δεν ήταν βιβλικά θεμελιωμένες. Επέζησε μόνο λίγα χρόνια αφού θεωρήθηκε αιρετικός από την Καθολική Εκκλησία, αφορίστηκε, καταδικάστηκε από το Συμβούλιο της Κωνσταντίας και κήκε στην πυρά το 1415.

Αυτοί οι άνδρες και άλλοι διώχθηκαν επειδή τόλμησαν να πιστέψουν στη Βίβλο και όχι στις διδασκαλίες και τις πρακτικές του ανθρώπου. Αλλά η δίωξη δεν ήταν κάτι καινούργιο, ξεκίνησε με τους Εβραίους, κλιμακώθηκε από τους Ρωμαίους Αυτοκράτορες και συνεχίστηκε από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, η οποία σφαγίασε χιλιάδες επειδή κατείχαν ή απλώς διάβαζαν τον λόγο του Θεού. Οι διώξεις δεν θα σταματήσουν. Υπάρχει σήμερα με διάφορες μορφές – γελοιοποίηση, σωματική βλάβη, καταστροφή περιουσίας ακόμα και θάνατος.

Μέσα σε λιγότερο από πενήντα χρόνια από τον θάνατο του Χους, ο Τύπος του Guttenberg έκανε τις Βίβλους πιο προσιτές. Καθώς η Βίβλος έγινε διαθέσιμη, περισσότεροι άνθρωποι άρχισαν να αμφισβητούν τη διδασκαλία, τις πρακτικές και τις ερμηνείες που επικρατούσαν εκείνη την εποχή. Η χόβολη μιας έκκλησης για μεταρρύθμιση και επιστροφή στη Βίβλο σιγοκαίει για άλλα πενήντα χρόνια. Αλλά το 1517 ο Μάρτιν Λούθηρος άναψε τη φωτιά όταν δημοσίευσε την 95η διατριβή του στην πόρτα της Εκκλησίας των Αγίων Πάντων στη Βιτεμβέργη. Σύντομα ο Zwingli και άλλοι ακολούθησαν τον Λούθηρο στην καταδίκη των σημερινών διδασκαλιών,

πρακτικών και αντιλόγων ερμηνειών. Ζητούσαν μεταρρύθμιση. Αλλά η μεταρρύθμιση δεν φάνηκε δυνατή και πολλοί που αντιτάχθηκαν στην καθιερωμένη ιεραρχία της Καθολικής Εκκλησίας έχασαν τη ζωή τους.

Σύντομα άλλοι κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι εάν η εκκλησία τους [Καθολική] δεν μπορούσε να μεταρρυθμιστεί, τότε ήταν καιρός να την εγκαταλείψουν. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να δημιουργηθούν πολλά νέα θρησκευτικά τάγματα με βάση τη διδασκαλία και τις πρακτικές ανδρών όπως ο Martin Luther, ο John Calvin και ο John Wesley για να αναφέρουμε τρία από τα πιο εξέχοντα. Οι οπαδοί τους ανέπτυξαν από την κατανόησή τους ένα πρότυπο, το διατύπωσαν γραπτώς και ζήτησαν από όλους τους οπαδούς τους να συμμορφωθούν και να συμμορφωθούν με την πίστη τους.

Όσοι προσπάθησαν να μεταρρυθμίσουν την Καθολική Εκκλησία επικεντρώθηκαν στην αλλαγή αυτής της οργάνωσης. Άλλοι επικεντρώθηκαν στις διδασκαλίες εκείνων που προσπαθούσαν να μεταρρυθμίσουν την Καθολική Εκκλησία. Καμία ομάδα δεν συνειδητοποίησε ότι ο άνθρωπος ήταν το πρόβλημα που έπρεπε να ρωτήσει «Τι πρέπει να κάνω για να επιστρέψω στον Θεό;» Αυτή η ερώτηση είναι η ίδια ερώτηση που αντιμετώπιζαν τα παιδιά του Ισραήλ κάθε φορά που παραβίαζαν τη διαθήκη τους με τον Θεό και ακολουθούσαν τις πρακτικές των γύρω τους.

Ο άνθρωπος έπρεπε να επιστρέψει στον Θεό, να αφαιρέσει όλες τις ξένες πρακτικές και να επιστρέψει στις διδασκαλίες του Θεού χρησιμοποιώντας μόνο τη Βίβλο. Ο Θεός είχε ήδη ιδρύσει την Εκκλησία Του και έβαζε σε αυτήν όλους όσοι έθεταν την πίστη, την εμπιστοσύνη και την υπακοή τους στον Ιησού, τον Χριστό, τον αγαπημένο Του γιο.

Μερικές αμφιλεγόμενες διδασκαλίες των Πατέρων της «Εκκλησίας».

1. Η ενότητα μεταξύ των πιστών μπορεί να προκύψει μόνο από μια δογματική αρχή – Επισκοπικά συμβούλια – Παπικό σύστημα.
2. Η «Εκκλησία» που ενεργεί μέσω του Επισκόπου της Ρώμης έχει εξουσία πάνω σε όλους τους Χριστιανούς – καθιερώθηκε η εκκλησιαστική ιεραρχία
3. Τίποτα δεν πρέπει να γίνει χωρίς την έγκριση του Επισκόπου.
4. Εορτασμός ειδικών ημερών όπως το Πάσχα.
5. Η Ιεροσύνη ως εξειδικευμένη τάξη διαμεσολαβητών για λογαριασμό του Επισκόπου – αντικαθιστώντας τον Χριστό.
6. Ανάπτυξη των Μυστηρίων – μερικές από τις διδασκαλίες του Χριστού είναι πιο σημαντικές από άλλες.
7. Δημιούργησε μονοεπισκοπείο όπου οι Επίσκοποι διορίζονταν από μια αδιάσπαστη αλυσίδα από αποστόλους στον σημερινό Επίσκοπο, Πάπα, ο οποίος είχε αναλάβει τον τίτλο που είχαν απονεμηθεί στους Αυτοκράτορες, Ποντίφικος Μάξιμος.
8. Αλλαγές στην πρακτική και τη μορφή της βάπτισης:
 - a. Παιδιά βαφτίστηκαν με γονέα να εξομολογείται γι' αυτά
 - b. Αντικατάσταση της έκχυσης για τη βύθιση
 - c. Απαιτούνται συγκεκριμένες λέξεις για να είναι αποτελεσματικό το βάπτισμα.
9. Κάλεσε ένα Επισκοπικό Συμβούλιο για να θεσπίσει ένα αποδεκτό δόγμα.
10. Συνδύασε την ελληνική φιλοσοφική παράδοση με το χριστιανικό δόγμα
11. Οι άνθρωποι είναι θεϊκές ψυχές παγιδευμένες σε έναν υλικό κόσμο που δημιουργήθηκε από τον ατελές Θεό.
12. Λήψη άμεσης προσωπικής γνώσης πέρα από το Ευαγγέλιο. [Μοντανισμός]
13. Η ψυχή περνά από διαδοχικά στάδια πριν από την ενσάρκωση ως άνθρωπος και μετά το θάνατο φτάνοντας τελικά στον Θεό.
14. Καθιερωμένοι κανόνες για τον προσδιορισμό των βιβλικών δογμάτων:

Ό,τι δεν επιτρεπόταν στη Γραφή απαγορεύεται

Εναντίον

Ό,τι δεν απαγορευόταν από τη Γραφή επιτρέπεται
15. Καθιερώθηκε ο κανόνας της πίστης, όπου οι έγκυρες διδασκαλίες που παραδόθηκαν στην Καθολική Εκκλησία και οι γραφές έχουν ισοδύναμη βαρύτητα.
16. Ο Καλβίνος προσάρμοσε μερικές από τις πεποιθήσεις του Αυγουστίνου για τη θεολογία του

- a. Κυριαρχία του Θεού
- b. Πλήρης εξαθλίωση της ανθρωπότητας
- c. Εκλογή άνευ όρων
- d. Περιορισμένη εξιλέωση
- e. Ακαταμάχητη χάρη
- f. Η επιμονή των αγίων

Διδασκαλίες και πρακτικές που θεωρούνται καταχρηστικές από καθολικούς μελετητές

1. Wycliffe
 - a. Η Εκκλησία κατείχε το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας στην Αγγλία
 - b. Οι κληρικοί δεν ήταν παρά ανήθικοι γαιοκτήμονες
 - c. Η ανάληψη της εξουσίας από τον Πάπα. Ο Πάπας δεν ήταν επικεφαλής της Εκκλησίας, ο Χριστός είναι.
 - d. Προσθήκη πολλαπλών τάξεων ηγετών ως μόνο πρεσβυτέρων και διακόνων στην εκκλησία της Βίβλου
 - e. Δόγμα της μετουσίωσης
 - f. Ιδιωτικές μάζες
 - g. Extreme unction
 - h. Καθατήριο
 - i. Πώληση εκκλησιαστικών γραφείων
 - j. Μόνο ο ιερέας μπορούσε να έχει και να διαβάσει τη Βίβλο
 - k. Ο απλός άνθρωπος δεν μπορούσε να κατέχει ή να διαβάσει τη Βίβλο
2. Λούθηρος
 - a. Πώληση τέρψεων [πώληση δικαιώματος στην αμαρτία ή πληρωμή για το προνόμιο της αμαρτίας]
 - b. Καθατήριο
 - c. Δόγμα της μετουσίωσης
 - d. Λατρεία αγίων
 - e. Μυστήρια
 - f. Ο Πάπας ή η Εκκλησία δεν αποτελούσαν την τελική εξουσία για έναν Χριστιανό
3. Zwingli
 - a. Η συμμετοχή της Εκκλησίας στην κυβέρνηση
 - b. Νηστεία κατά τη διάρκεια της νηστείας
 - c. Χρήση εικόνων (Εικόνων) στα στάδια της λατρείας
 - d. Διαφθορά εντός της ιεραρχικής δομής της εκκλησίας
 - e. Απαγόρευση γάμου στους κληρικούς

Μερικές διδασκαλίες και πρακτικές των μεταρρυθμιστών

1. Wycliffe
 1. Ο Χριστός είναι η κεφαλή της Εκκλησίας
 2. Οι ηγέτες της Εκκλησίας πρέπει να είναι ηθικοί άνδρες – όχι να αγοράζουν θέση
 3. Η Βίβλος είναι η μόνη εξουσία για τον άνθρωπο – όχι η Καθολική Εκκλησία
 4. Μόνο δύο τάγματα εκκλησιαστικών ηγετών – πρεσβυτέρων και διακόνων
2. Λούθηρος
 1. Η Βίβλος από μόνη της αποτελεί την τελική εξουσία για έναν Χριστιανό

Διεθνές Ινστιτούτο Γνώσης της Βίβλου

Randolph Dunn, Πρόεδρος - Roberto Santiago, Dean
thebiblewayonline.com

Μάθημα 1 - Το μήνυμα του Θεού

Πώς ήρθαν όλα εδώ;
Ο άνθρωπος που ήταν Θεός
Χριστός - Μυστήριο του Θεού
Μύθοι για τον Θεό
Από τη ζωή στο θάνατο - Θνητός άνθρωπος
Προγραμματισμένη Εξαγορά
Μηνύματα των Ευαγγελίων

Μάθημα 2 - Υπακοή στον Χριστό

Χρόνος Προ Χριστού
Χρόνος Χριστός στη Γη
Ο χρόνος μετά τον Χριστό
Τέλος του Χρόνου στη Γη
Ώρα να αποφασίσετε
Από το θάνατο μέσα από τον σταυρό στη ζωή
Μύθοι για τη Συγχώρεση
Βάπτισμα στον Χριστό

Μάθημα 3 - Μια νέα ζωή εν Χριστώ

Ένα βασίλειο που δεν φτιάχνεται με τα χέρια
Υπηρέτες στο Βασίλειο
Πρώτες Αρχές του Χριστού
Χήρες και άλλοι που έχουν ανάγκη
Πνευματικό Γάλα
Ζώντας απελευθερωμένοι
Μύθος της δυστυχίας
Μήνυμα από τις Επιστολές
Λατρεύετε τον Θεό Εν Πνεύμα και Αλήθεια

Μελέτες για Μελετητές της Βίβλου

Περιγραμμένη Βίβλος
Συνοπτική Βίβλος
Τύποι και Μεταφορές

Μάθημα 4 - Μεγαλώνοντας εν Χριστώ

Ιησούς από τη Ναζαρέτ
Ζωή του Χριστού
Ενωμένοι εν Χριστώ
Μύθοι για τον πόνο
Σώμα, ψυχή, πνεύμα - πού πάνε όταν πεθαίνεις;
Γάμος και διαζύγιο
Το Σάββατο του Θεού
Δημιουργία πριν από τη Γένεση Δημιουργία
Εβραίου

Μάθημα 5 - Ωρίμανση εν Χριστώ

Μαθήματα από τον Σταυρό
Διαδικασία Ανοικοδόμησης του Θεού
Οι καλύτερες ερωτήσεις που τέθηκαν ποτέ
Ζωή Ο ένας για τον άλλον εν Χριστώ
Ζώντας τη Μέγιστη Ζωή
Υποσχέσεις Τώρα και για πάντα
Οι πραγματικοί άντρες είναι θεοσεβείς άνθρωποι
Υπέροχα λόγια της ζωής

Μάθημα 6 - Να γίνεις μελετητής της Βίβλου

Σκιές, Τύποι και Προφητείες
Άγιο πνεύμα
Δανιήλ
Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού
Σιωπή των Γραφών
Διδασκαλίες & Πρακτικές Από το 100 μ.Χ. έως το 1500 μ.Χ
Μεταρρύθμιση ή επαναφορά
Σύνταξη και μετάφραση της Βίβλου
Οι σημερινές εκκλησιαστικές πρακτικές- Γραφή ή Παράδοση;

Γενεαλογία του Ιησού - Ένας χάρτης

--	--

To International Bible Knowledge Institute έχει συνδέσμους προς άλλες γλώσσες στο thebiblewayonline.com.